

51

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2009

7615 • ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1,50 €

BABYLONIA

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Θεσσαλονίκη, οι νύχτες της εξέγερσης
σελ. 4

Η φωτιά που θρυμμάτισε τη σιωπή
σελ. 5

Καμιά επιστροφή στην κανονικότητα
σελ. 6

Η εξέγερση στην Κόρινθο
σελ. 30

Η ένοχη σιωπή της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας
σελ. 33

Στη βουή των δρόμων
σελ. 35

Γιάννενα: 6 ώρες ασύρματης ελευθερίας
σελ. 36

Πώς να σωπάσω μέσα μου...
σελ. 37

Προσοχή: Η δημοκρατία δολοφονεί
σελ. 38

ΦΑΚΕΛΟΣ σελ: 11, 12, 29-32

Το χρονικό μιας Εξέγερσης

ΕΝΘΕΤΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Comix
**Fuck
the
universe**
του Λέανδρου

ΕΝΘΕΤΟ

Z

Magazine

Επιλογές από

Z Magazine - **Z** Net

**Κατάληψη
εργοστασίου
στο Σικάγο**
του Μαρί Τριγκόνα

**Νόμος Τάξη
και Βία**
του Χάουαρντ Ζιν

**Τα λόγια είναι
πιο δυνατά από
τα όπλα**
του Δημ. Κωνσταντίνου

**Η μάχη
του Σιάτλ**
του Μαρκ Ένγκλερ

...της σύνταξης

ΑΛΕΞΗΣ ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ
6/12/08. ΠΛΑΤΕΙΑ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ
ΚΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ

Κάτω από τις κάμερες της δημοκρατίας, τις τυπικές εξακριβώσεις, τα απουσιολόγια, τις χτυπημένες κάρτες, τα δακρυγόνα, τις φυλακές, τους τρομονόμους, τα πνιγμένα καράβια, τις νάρκες του Έβρου, τις εκπυρσοκροτήσεις και τις εξοστρακισμένες σφαίρες. Ζεστάνετε τη σπίθα.

Μέσα από το φερέφωνο του μέσου πολίτη, του αγανακτισμένου εμπόρου, του καλού αστυνομικού, του αδικημένου πολιτικού, του αντικειμενικού δημοσιογράφου και του μαλάκα κοντού. Ρωτάτε υποκριτικά ποιοι είναι αυτοί που βγαίνουν στο δρόμο. ΔΕΝ ΞΕΡΕΤΕ;

Μας έχετε ξαναδεί, στα κινήματα αλληλεγγύης, στα οικολογικά κινήματα, στα κινήματα της σεξουαλικότητας, στα σχολεία, στις δουλειές, στις σχολές, στα σύνορα. Μας έχετε δει και με κουκούλες και με τα πρόσωπά μας, ακόμα δεν μας αναγνωρίζετε;

εμείς είμαστε οι μετανάστριες σας
εμείς είμαστε οι μαθητές σας
εμείς είμαστε οι άνεργές σας
εμείς είμαστε οι εργαζόμενοί σας
εμείς είμαστε οι φοιτητές σας

εμείς είμαστε οι εξεγερμένοι

γεννηθήκαμε στις συνελεύσεις και στις διαδηλώσεις
γεννηθήκαμε στις καταλήψεις και στα οδοφράγματα

εμείς, όλοι εμείς είμαστε οι εξεγερμένοι
και έχουμε να πούμε την τελευταία λέξη

ΖΗΤΩ Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ!

Εξώφυλλο: **Λέανδρος**

BABYLONIA
ANTIEΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

• 7617 •
Χρόνος 5ος, φύλλο 51
Ιανουάριος 2009

Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση: Διεθνές Δίκτυο μέσων Ε.Π.Ε.
Φωτογραφίες: Ευρωκίνηση

ΑΘΗΝΑ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Nasotros - Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - Τηλ: 6944295785
ΞΑΝΘΗ: Χώρος "Ex Nihilo" Τηλ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος "Adelante" - Αγ. Γεωργίου 36, Τ.Κ.. 691 00 - Τηλ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Χώρος "Λαβύρινθος", Άννης Κομνηνής & Ζαλοκώστα, Τηλ.: 6938.012.092
ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 6932.394.169
ΠΑΤΡΑ: "Versus" - Αράτου 49 - Κέντρο- Τηλ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Τηλ.: 6974.429.408
ΧΑΝΙΑ: Στέκι Μεταναστών, Χανιά, ΤΗΛ.: 6973771825
ΚΟΡΙΝΘΟΣ: "Αμάλθεια", Αδεμάντου 38, τηλ: 27410 75171
ΣΕΡΡΕΣ: Μοναστηρίου 1, ΤΗΛ.: 6938438766
e-mail: info@babylonia.gr • www.babylonia.gr

Ετήσια συνδρομή 15 ευρώ-Υπεύθυνη Γωγώ Παναγιωτοπούλου 6944295785

Μια ΖΩΗ στους δρόμους

Παίζουν με τα πρόσωπά τους ανέκφραστα αλλά σημαδεμένα από τον κόπο. Το πόστο τους είναι συνήθως έξω από την είσοδο του Μετρό στο Μοναστηράκι. Μην τους προσπεράστε. Μην τους δώσετε απλά ένα κέρμα. Σταθείτε λιγάκι να τους ακούσετε. Δώστε νόημα σε αυτό που κάνουν, όχι μόνο μια πρόχειρη αμοιβή που μοιάζει με ελεημοσύνη. Τιμήστε τους με την παρουσία σας. Το αξίζουν.

Έχουμε πένθος βαρύ κι ασήκωτο. Τούτες τις μέρες έτσι όπως καίγονται οι ελπίδες και τα όνειρα των ανθρώπων, καίγονται κάδοι σκουπιδιών, αυτοκίνητα, τράπεζες, καταστήματα. Δεν ξέρω τι είναι πιο εκρηκτικό. Η οργή, η απελπισία ή ο θάνατος; Εμείς έχουμε απ' όλα.

Εφέτος ο Άγιος Βασίλης μάς έφερε δώρο ένα δολοφονημένο αγόρι. Ο Δήμαρχος της πρωτεύουσας θέλοντας να δείξει τη χαρά του, έστησε δύο φορές χριστουγεννιάτικο δέντρο. Θέλει η πουτάνα να κρυφτεί και τα Χριστούγεννα δεν την αφήνουν! Έτσι στην χώρα των ηλιθίων μια διμοιρία ΜΑΤ φυλάει ένα ψεύτικο δέντρο, διότι το πρώτο έγινε φλαμπέ. Θέλουμε δεν θέλουμε μας μήνυσε ο πανηλίθιος, εκ μέρους των φτωχών και των μεταναστών αυτή τη φορά και όχι εκ μέρους του μεγαλοεργολάβου Βωβού, θα γιορτάσουμε! Θα γιορτάσουμε την ψευδή γέννηση του κυρίου Ιησού και τον χειροπιαστό θάνατο του μαθητή Γρηγορόπουλου! Αφού το θέλουν, έτσι θα γίνει. Αλλά έκαστος με τον τρόπο του κι εφ' ω ετάχθη!

Τούτες τις μέρες ο άνεμος μας κυνηγά. Οι αρμόδιοι και οι πολιτικοί αρχηγοί προσπαθούν να εντοπίσουν ποιοι βρίσκονται πίσω από τα Δεκεμβριανά του 2008. Αδυνατούν να παραδεχτούν ότι συμβαίνουν γεγονότα ιστορικής σημασίας και όχι απλές πράξεις διαμαρτυρίας. Ας πει κάποιος σε αυτά τα κνώδαλα ότι εμείς τα κάναμε όλα. Εμείς και όλοι μαζί. Μπροστά είναι οι επισφαλείς εργαζόμενοι. Ακολουθούν οι επισφαλείς πολίτες. Και στο αυλάκι που αφήνουν πίσω τους, ακολουθούν οι φτωχότεροι των φτωχών. Οι επισφαλείς εργαζόμενοι, οι «πρεκάριοι» ή οι Α/βέβαιοι, συγκροτούνται πλέον σε πολιτικά υποκείμενα. Αποκτούν συνείδηση του εαυτού τους και της δύναμής τους και παρεμβαίνουν θεαματικά στην κεντρική πολιτική σκηνή! Μαζί τους διαδηλώνουν μαθητές, φοιτητές. Αλλά αυτοί που συγκρούονται, βίαια μεν αλλά με πολιτικούς όρους δε, είναι ένα αυτόνομο κίνημα μίας μερίδας της εργατικής τάξης. Οι αντιεξουσιαστές.

Αλωνίζω στην Αθήνα. Παίρνω την Πατησίων και βγαίνω στην Αλεξάνδρας. Η νύχτα είναι φωτεινή, ο ουρανός καθαρός κι ο αέρας μοσχοβολά δακρυγόνα. Το ροζ κτίριο είναι σχεδόν σκεπασμένο από μεγάλα υφασμάτινα πανό που άπλωσαν οι εργαζόμενοι άνθρωποι που το έχουν καταλάβει. Τα μεγάφωνα παίζουν δυνατά ροκ μουσική. Κάποιοι περίοικοι χαζεύουν από το μπαλκόνι τους ανήσυχοι μπας και ξημερωθούν από τα κλαπατσίμπανα των αντιεξουσιαστών. Πρώτη φορά η ΓΣΕΕ φαντάζει ζωντανή και όμορφη. Μας έχει πάρει η ιστορία και μας έχει σηκώσει!

Κατεβαίνω την Αθηνάς, εκεί που συναντά το Μοναστηράκι. Κάνει πρωινό κρύο. Η ορχήστρα παίζει λίγα μέτρα από ένα καμένο ολοσχερώς 4όροφο κτίριο. Η μέρα είναι ακόμα στην αρχή της αλλά τα πρόσωπα των οργανοπαιχτών είναι ήδη κουρασμένα από τον κόπο μιας ζωής. Όλοι απόφοιτοι μουσικής ακαδημίας, από τη χώρα του πρώην υπαρκτού. Εδώ στη χώρα του ανύπαρκτου παίζουν για πενταροδεκάρες. Τους ζητώ να παίξουν μια μελωδία ευδιάθετη και χαρούμενη για ένα δολοφονημένο αγόρι, αφήνω ό,τι οφείλω για την παραγγελία και φεύγω.

Πριν απομακρυνθώ κοιτάζω την πλατεία Μοναστηρακίου που παραδόθηκε στο κοινό. Δεν μπορώ να καταλάβω τι έχει γίνει. Πόσα χρόνια τους πήρε να στρώσουν μιας πιθαμής πλακάκια; Δεν προλαβαίνω να δω αν τουλάχιστον, δέχσαν να βάλουν παγκάκια να ξαποσταίνουν οι μετανάστες.

Ανεβαίνω ξανά την Αλεξάνδρας. Τα επεισόδια έχουν προ πολλού τελειώσει. Από διάφορα μπαλκόνια κρέμονται απαγχονισμένοι Άι Βασίληδες και ελαφάκια. Ενώ τα φωτάκια που αναβοσβήνουν μες τη νύχτα θυμίζουν μάλλον Λας Βέγκας. Λίγο πιο κάτω από τη ΓΑΔΑ ένα λεωφορείο έχει τρακάρει για τα καλά με ένα ΙΧ. Η λιγοστή κυκλοφορία έχει αναστατωθεί. Μπορούν και από μόνοι τους να τα κάνουν μπάχαλο οι γνωστοί άγνωστοι νοικοκυραίοι.

Επικρατεί μια αμηχανία στην πρωτεύουσα. Στον τρόπο που κινούνται οι πολίτες. Τρία μέτρα κάτω στο χώμα ο χρόνος έχει παγώσει. Η σήψη έχει αρχίσει.

zoexzoex@gmail.com

Ζωή Χαλιδιά

Το μεγάλο συμβάν

Από τη μεταπολίτευση μέχρι το Σάββατο 6 Δεκέμβρη 2008 είχε δημιουργηθεί ένα πολιτικό και κοινωνικό σύστημα με κανόνες και συμπεριφορές προβλέψιμες και γι' αυτό καθολικά αποδεκτές. Αυτό αφορά όλο το φάσμα του δημόσιου και ιδιωτικού χώρου, όλη την κοινωνική και πολιτική διαστρωμάτωση. Κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι κατά τη διάρκεια αυτών των χρόνων προκαλούσε ο ίδιος την έκπληξη και την ανατροπή αυτής της επαναληπτικής τροπικότητας. Το πλαίσιο των δημοκρατικών δικαιωμάτων και πολιτικών ελευθεριών ενσωμάτων τις όποιες αντιρρήσεις, όσο ακραίες κι αν ήταν φαινομενικά, ακόμη και τις διατυμπανιζόμενες αρνήσεις, αφού οι πάντες με τον άλφα ή βήτα τρόπο αγωνίζονταν για καλύτερους όρους ένταξης στο πολιτικό και κοινωνικό σύστημα του λεγόμενου δημοκρατικού εξισωτισμού. Η ελαστικότητα αλλά και το άνοιγμα της εξουσίας διευκόλυνε την αφομοίωση στον κυρίαρχο τρόπο ζωής. Επικουρικά προς αυτήν την κατεύθυνση και η άνοδος του βιοτικού επιπέδου που έκανε ορατή τη δυνατότητα συμμετοχής του καθενός στην κατανάλωση παρά την ύπαρξη ανισοτήτων. Φυσικά, μεγάλο ρόλο σε αυτές τις διαδικασίες έπαιξε το μεγάλο κίνημα αντίστασης που ήταν παρών σε όλες τις καταστάσεις, ένα κίνημα αντιεξουσιαστικό στα βασικά του χαρακτηριστικά, το οποίο διέυρνε με τη δράση του το παραπάνω δημοκρατικό πλαίσιο παρά το ξεπερνούσε. Ωστόσο, αυτό το κίνημα γαλούχησε γενιές και γενιές νέων κι ευρύτερες κοινωνικές "μάζες" για να είναι έτοιμες στις 6 Δεκέμβρη, αν και αυτό το κίνημα δεν ήταν έτοιμο για το μεγάλο συμβάν κι έμεινε έξω, όχι βέβαια στο σύνολό του (οι αναδιαρθρώσεις ως προς αυτό είναι αναπόφευκτες).

Η ευρωπαϊκή πολιτική λοιπόν κι η ενταγμένη πολιτική κοινωνία οδηγούνταν στους μητροπολιτικούς ωκεανούς παίρνοντας μαζί του ο καθένας από το δισάκι του **παραδοσιακού** ό,τι μπορούσε προκειμένου να διασωθεί. Άλλος τον φιλελευθερισμό με την ορθοδοξία μαζί, άλλος τον λαϊκό καπιταλισμό, άλλος το εθνοκράτος, άλλος τον ελληνικό κουμουνισμό, άλλος την αναρχία αλλά ελληνικά. Οι πολλοί δεν έλαβαν υπόψιν τους ούτε τις μεγάλες αναδιαρθρώσεις που έγιναν στον εργασιακό χώρο με τη δημιουργία ενός νέου προλεταριάτου αποκλεισμένου ούτε βεβαίως τα βασικά μητροπολιτικά χαρακτηριστικά, ζητήματα που απαιτούν όχι νέες ρυθμίσεις αλλά νέο σύνταγμα για να λειτουργήσει σε ισορροπία το κοινωνικό σύστημα. Αυτά είναι εργαζόμενοι, νέοι των ελαστικών και τυχοδιωκτικών ωραρίων, συμπίεσμένοι χωρίς χρόνο και ταυτότητα μαθητές-φοιτητές, αποκλεισμένοι μητροπολίται, νεόπτωχοι μικροαστοί, ανένταχτοι μετανάστες, εσώκλειστοι πολίτες, "φευγάτοι", χούλιγκανς, διαφορετικοί, ομοφυλόφιλοι, νεοσύστατες ομάδες. Αυτό όμως το κοινωνικό background "προκαλούσε" όλη την κοινωνία στο βαθμό που το φάσμα αυτό απειλούσε όλη την κοινωνική διαστρωμάτωση, μέχρι ένα επίπεδο φυσικά. Αλλά και η νεολαία της αστικής τάξης το πλήρωνε μέσα από τα καθολικά αισθήματα που τροφοδοτούσε η πορεία αυτή προς τις μητροπόλεις: η ιδιότυ-

ση, η μοναξιά, η αλλοτρίωση, η αποξένωση, η ασημαντότητα διέτρηξαν το "δομημένο" ιστό της ελληνικής κοινωνίας στο σύνολό της.

Μέσα σε αυτή την απομαγευμένη και σκληρή πραγματικότητα, οι **αποκάτω** βρέθηκαν μεταξύ τους κι όταν συνευρίσκονται νιώθουν δυνατοί, ότι μπορούν δηλαδή να κάνουν τα πάντα: **την εξέγερση, τη μεγαλύτερη στα μεταπολιτευτικά χρόνια, εντάσσοντας την Ελλάδα εκών άκων οριστικά στις δυτικές κοινωνίες.**

Ο όρος αλλά και η ορολογία της εξέγερσης αδυνατεί να περιγράψει αυτό που έγινε τις τελευταίες 15 μέρες. Ο λόγος είναι ότι ο όρος αυτός ανήκει στο "παραδοσιακό" το οποίο θρυματίστηκε με όλα τα συνακόλουθά του: "επαίοντες επαναστάτες", "αγωνιστές", "ιδεοληπτικοί" που έψαχναν απεγνωσμένα μια σταγόνα συμμετοχής για να αντισταθμίσουν τον ακρωτηριασμένο κόσμο του παραδοσιακού και του "κανονικού". Το ίδιο περιθωριοποιημένος από το μεγάλο συμβάν έμεινε και ο κόσμος της κυριαρχίας ο οποίος αδυνατεί να ξυπνήσει ακόμα από το λήθαργο που τον τοποθέτησε αυτή η κοινωνική αποσυμπίεση της ανάγκης και της επιθυμίας μαζί. Και τούτο διότι το **μεγάλο συμβάν** της εξέγερσης έθεσε 4 βασικά ζητήματα που αναδύθηκαν από το μέτωπο της **ριζικής υποκειμενικότητας**.

Πρώτον: το ατομικό δικαίωμα για μια ζωή με σημασία. Αυτό είναι το μόνο που δεν είναι κατοχυρωμένο στην Ελλάδα και βρίσκεται στα χέρια της κοινής γνώμης. Δεύτερον: το δικαίωμα στην παρέκκλιση από τους κανόνες, κυρίαρχους και μη. Μέχρι τώρα βρισκόταν στα χέρια της κοινωνικής πλειοψηφίας. Τρίτον: τη διεκδίκηση της βίας, όχι αυτή που μου αναλογεί αλλά της ακανόνιστης, της αόριστης, της ανομικής. Τέταρτον: τη θεμελίωση ότι οι αξίες είναι σχετι-

κές με αποτέλεσμα να οδηγήσουν την ελληνική κοινωνία στον ευρωπαϊκό μηδενισμό και στη δυτική σκέψη. Τέλος με το τι είναι καλό-κακό ή, για να το αντιληφθούν οι οικείοι μας, με το τι είναι επαναστατικό και αντι-επαναστατικό ή άλλα κανονικά ζεύγη.

Η εξέγερση αυτή χωρίς αμφιβολία ήταν Αντιεξουσιαστική σε όλη τη διάστασή της την οποία ανέλαβαν να διεκπεραιώσουν οι μαθητές από τα βόρεια και δυτικά προάστια, οι μαθητές από Λάρισα, Βόλο, Καστοριά και αλλού, οι πολίτες της αττικής, οι φοιτητές των Ιωαννίνων, της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης, οι εργαζόμενοι των 700 ευρώ, οι προαστιακοί από οθωμανικά και βοτανικά, οι τσιγγάνοι από το Ζαφείρι και από το κέντρο, οι μετανάστες Σωκράτους - Γερανίου, οι απολυμένοι και πολλά αδέρφια μας του ανά τον κόσμο "ελληνισμού". Αυτή η συμμαχία της **προσβεβλημένης αξιοπρέπειας**, αυτός ο στρατός της οργανωμένης αντιπειθαρχίας έκαψε τον κόσμο του καταναλωτισμού, των αστυνομικών τμημάτων, του χρήματος. **Η εξέγερση των αποκάτω είναι το υποκείμενο των μελλοντικών αναστατώσεων** που ήδη μέρος τους είδαμε στα Προσεχώς.

Τα πολιτικά χαρακτηριστικά δόθηκαν εγκαίρως, γι' αυτό η όποια ανομία και οι λεηλασίες νομιμοποιήθηκαν και νομιμοποίησαν την εξέγερση και αποκαταστάθηκαν από τις επιθέσεις των μαθητών στα αστυνομικά τμήματα και από τους χιλιάδες διαδηλωτές σε όλη την Ελλάδα και κυρίως από το νέο κίνημα που ανεδύθη και ήταν στο προσκήνιο της εξέγερσης συσπειρώνοντας στις καθημερινές του διαδηλώσεις και τους εξεγερμένους μαθητές, τους φοιτητές, τους εργαζόμενους, τους μετανάστες, τους προαστιακούς. Ακόμα και η διαχείριση της βίας από το κίνημα ήταν υποδειγματική. Κατόρθωσε να ταυτιστεί και να εκφραστεί με τους αποκάτω. Και στο προσκήνιο της εξέγερσης ήταν

όσοι είχαν σχέδιο κοινωνικής απεύθυνσης, όσοι ήταν μακριά από ιδεολογήματα και στερεότυπα. Και όσοι, παρά τα στερεότυπα τους, ήταν παρόντες σαν αγνοί επαναστάτες που προέτασαν τη συμμετοχή τους στην εξέγερση. Και όσοι τέλος πάντων αντιλήφθηκαν τη **μαγική στιγμή** που περνάμε από την άμυνα στην επίθεση με λόγο και έργο. Το κέντρο του αγώνα, χωρίς αμφιβολία, το ενσάρκωσε η κατάληψη της Νομικής. Σε πολύ λίγο θα σταματήσουμε να μιλάμε για κίνημα αντίστασης όπου όλοι είναι "ευχαριστημένοι" με το θεσμισμένο τρόπο που γνωρίζουν και θα μιλάμε για επαναστατικό κίνημα όπου οι δεσμεύσεις και τα διλήμματα σίγουρα δεν θα είναι το αν έχουμε μύρα στο στέκι μας ή πορτοκαλάδα ή πόσο κόλλημα με την αναρχία και τον κουμουνισμό, τη βία, τη μη-βία, το εναλλακτικό ή μη και άλλες ιδιωτικές φύσεως μονομανίες. Τώρα που δόθηκαν τόσο απλόχερα όλα, ας κάνουμε το αυτονόητο: παντού συλλογικότητες, σε κάθε γειτονιά, σε κάθε πόλη, σε κάθε κοινωνικό χώρο. Καταστολή, ξενοφοβία, εργασιακά, ομοφυλόφιλοι, δημόσιοι χώροι, περιβάλλον, πολιτισμικές ρωγμές, ατομικά δικαιώματα: να πλημμυρίσουμε τον κόσμο με την κοινωνική απεύθυνση.

Υπήρχε η ευκαιρία το 2003 για σκέψη και ανασύνθεση, δόθηκε μια πιο μεγάλη στα Δεκεμβριανά του 2008. Για όσους γνωρίζουν από Δεκεμβριανά και θέλουν να τα ζήσουν είμαστε ανοιχτοί. Κι όσοι αργήσουν θα ακούσουν την κραυγή: **ΠΑΡΩΝ**

**ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΚΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΜΕ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ
ΚΙ ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ**

**Επαμεινώνδας Σκυφτούλης,
Δεκεμβριστής**

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Όσοι βλέπουν μόνο τις νύχτες της φωτιάς...

Καμία εξέγερση στην ιστορία ποτέ δε μπορούσε να ελεγχθεί, να κατευθυνθεί προς κάποιους συγκεκριμένους στόχους, να υποταχθεί σε ιδεολογίες, κόμματα, μηχανισμούς ή να έχει πολιτικό και μόνο περιεχόμενο. Κάθε εξέγερση ήταν και είναι κοινωνική, γι' αυτό είναι βαθύτατα πολιτική με την ευρεία έννοια. Κι όταν κάποιος μηχανισμός ή κόμμα κατάφερνε να την καθοδηγήσει τότε έπαυε να είναι εξέγερση, έχανε κάθε ριζοσπαστικό και επαναστατικό χαρακτήρα και οδηγούνταν στην αφομοίωση. Η πραγματική δύναμη αυτής της εξέγερσης είναι πως απέκτησε μέσα σε ένα βράδυ κοινωνικά και μαζικά χαρακτηριστικά. Μια γενιά που η συσσωρευμένη αλλοτρίωση της στέρησε συστηματικά κάθε μέσο έκφρασης και την απέκλεισε από κάθε δυνατότητα να αποφασίζει για τον εαυτό της στο σχολείο, στο πανεπιστήμιο, στη δουλειά βγήκε στους δρόμους. Αυτή η γενιά που δεν μπορεί να εκφραστεί και να δημιουργήσει επιλέγει την καταστροφή ως την άναρθρη κραυγή της δικής της οργής και δημιουργίας. Η οργή όμως δεν είναι μόνο συναίσθημα. Είναι αγώνας και διεκδίκηση για κοινωνική δικαιοσύνη. Μια δικαιοσύνη που είναι πια σαφές ότι όσο αυτή θα απουσιάζει, άλλο τόσο δεν θα υπάρχει κοινωνική γαλήνη. Οι καταλήψεις πανεπιστημιακών κτιρίων, τα απελευθερωμένα δημαρχεία, οι καταλήψεις των μαθητών είναι μια εικόνα από το μέλλον. Και κυρίως τα χαρακτηριστικά σύμπραξης είναι αυτά που καταργούν την εξουσία από τα κάτω... την εξουσία του διαίρει και βασίλευε και τον ολοκληρωτισμό των κατακερματισμένων κοινωνικών κομματιών που ως σήμερα πάλευαν μόνο για ό,τι

τους άγγιζε, βάζοντας συντεχνιακά αιτήματα και διαιωνίζοντας τη διαχείριση της ήττας τους. Αν είναι να ανασυγκροτηθούν οι δυνάμεις της κοινωνικής αντίστασης, θα αναδυθούν μέσα από το χάος και μέσα στο χάος που τις περιβάλλει.

Οι πειραματισμοί για λαϊκές συνελεύσεις σε γειτονίες, όπως στο Δημαρχείο των Συκεών και στην Άνω Πόλη, και οι ανοιχτές συνελεύσεις στις καταλήψεις είναι το πείραμα της άμεσης δημοκρατίας που πλέον έχει μπει σε εφαρμογή, ξεπερνώντας τα κλειστά όρια των ιδεολογικών χώρων όπου συνήθως ήταν εγκλωβισμένο μέχρι χθες. Εδώ υπάρχει ένα βασικό χαρακτηριστικό πέραν της σύμπραξης. Αυτό είναι η αυτοδιάλυση. Πιστεύουμε πως είναι καθήκον όλων των οργανωμένων αντιεξουσιαστικών συλλογικοτήτων να αυτοδιαλύονται και να διαχέονται μέσα σε οποιαδήποτε κοινωνική εξέγερση.

Όσο καλές προθέσεις και να έχει μια συλλογικότητα κι όσο ελευθεριακές ιδέες και να διαπνέουν τους συμμετέχοντές της, υπάρχει ο κίνδυνος μια καλά οργανωμένη μειοψηφία να χαλιναγωγήσει ή και να καθοδηγήσει τους υπολοίπους. Δηλαδή αν σε μια μαζική συνέλευση υπάρχει μια μειοψηφική ομάδα που όχι μόνο τα μέλη της γνωρίζονται από χρόνια αλλά και μοιράζονται τις ίδιες πεποιθήσεις και διατηρούν τη συνέλευση της ομάδας τους παράλληλα με την ανοιχτή λαϊκή συνέλευση, τότε δεν σέβονται την ισοτιμία όλων των συμμετεχόντων και άθελα τους ή μη γίνονται μια πρωτοπορία ειδικών.

Οι λαϊκές συνελεύσεις σε απομακρυσμένες από το κέντρο της Θεσσαλονίκης γειτονίες έχουν κάνει τις πρώτες προσπάθειες να συσταθούν και να ανοιχτούν στην τοπική κοινότητα, έτσι μπορούμε πλέον να μιλάμε για κάποια πρώτα βήματα που μας οδηγούν στο δρόμο της αυτοοργάνωσης και της αμεσοδημοκρατίας. Παρόλα αυτά, είμαστε ακόμη στην αρχή του δρόμου που άνοιξε η κοινωνική εξέγερση.

Όσοι βλέπουν μόνο τις νύχτες της φωτιάς, και δεν μπορούν να αφουγκρασθούν όλες τις υπόλοιπες διεργασίες που απεγκλωβίστηκαν από το στενό κοινωνικοπολιτικό τους χώρο και τώρα πια μεταδόθηκαν και έγιναν κατανοητές από μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας, όποιοι πιστεύουν πως όλα τέλειωσαν γιατί οι οδομαχίες και οι φλόγες έσβησαν χωρίς να βλέπουν τις συνειδήσεις που δημιουργήθηκαν, αυτοί είναι που κάνουν το ίδιο λάθος με όσους πιστεύουν πως όλα αυτά έγιναν για να πέσει η ΝΔ και να 'ρθει το ΠΑΣΟΚ. Όπως ήδη έχει ειπωθεί από συντρόφους, εμείς δεν κάνουμε ό,τι κάνουμε ούτε για μερικές νύχτες, ούτε για τέσσερα χρόνια.

Η εξεγερμένη αξιοπρέπεια σήκωσε το ανάστημά της ενάντια στη χρεοκοπημένη δημοκρατία και ενάντια στον ληστρικό καπιταλισμό, η ίδια εξεγερμένη αξιοπρέπεια πρέπει να δώσει την πνοή στο κοινωνικό κίνημα που έχει αρχίσει να αναδύεται και να δίνει μια ελπίδα σε όσους την είχαν χάσει για καιρό.

Αργύρης, Δάνης, Θάνος, Φώτης

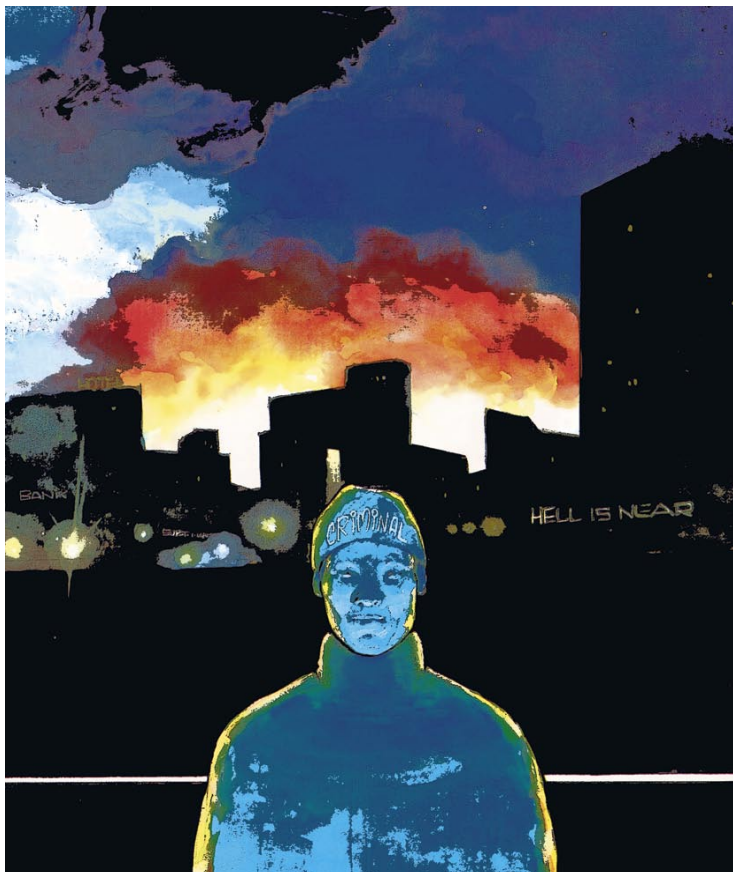

Η φωτιά που θρυμμάτισε τη σιωπή

Εξέγερση, όλοι αναφερόμασταν σε αυτή με αναφορές στο παρελθόν, έμοιαζε με ευχή μάλλον παρά με πιθανότητα. Τώρα στεκόμαστε εκστατικά μπροστά στη διάλυση των όρων της έκφρασης της εξουσίας, στο ότι ο δρόμος έγινε νόμος, και χαμογελάμε. Η Ελλάδα βιώνει την πρώτη εξέγερση του τέλους των καπιταλιστικών υποσχέσεων.

Είμαστε μπροστά σε μια τεράστια πολιτική εξέγερση, μια έκρηξη οργής. Μια γενιά που της τάζουν ανεργία, της στερούν κάθε ελπίδα, την ωθούν από τώρα στο περιθώριο, την αποξενώνουν από το φως, το νερό, τον αέρα, τον έρωτα, αυτή η γενιά έχει τον δικό της νεκρό. Οι μαθητές, οι φοιτητές, οι άνεργοι, οι μετανάστες, οι κρατούμενοι, οι εργαζόμενοι, έχουν επανακαταλάβει το δημόσιο χώρο διεκδικώντας την ζωή τους εκ νέου. **Η οργή δεν έχει οροφή διότι όλοι οι μηχανισμοί ενσωμάτωσης εκπροσώπησης έχουν διαλυθεί, έτσι η άρνηση να αποδεχθούμε ότι η αυξανόμενη εκμετάλλευση και η βία του κράτους είναι αναπόφευκτα, η άρνηση να δεχθούμε ότι θα είμαστε διαρκώς τα σιωπηλά θύματα της καταπίεσης πήρε πρωτόγνωρες διαστάσεις.** «Ξεχαρβαλώθηκε η ζωή, ζούμε σε ατιμασμένους καιρούς» αναφωνεί ο Άμλετ, η εξέγερση είναι που έδωσε στην εποχή μας την αξιοπρέπειά της πίσω. Η εξουσία μπόρεσε να εντοπίσει μέσα από τις χιλιάδες φωτιές, μιας αδυσώπητης οργής, την κραυγή ενός μέλλοντος που εμπεριέχει ψήγματα συντριβής της θεσμοθετημένης παθητικότητας. Ανοιχτές συνελεύσεις, καταλήψεις δημόσιων κτιρίων κάθε είδους, πορείες σε κάθε γειτονιά, τελευταία ακόμα και η Αθήνα δείχνει όμορφη.

Αυτό το κράτος που πίσω από τα φώτα της δημοσιότητας κακοποιεί και βασανίζει σαδιστικά καθετί διαφορετικό, κάθε έναν που θεωρεί αδύναμο, τον τσιγγάνο, τον μετανάστη, τον κρατούμενο, τον μη χρήσιμο, αυτό το κράτος οδηγήθηκε από την ίδια του τη ροπή προς την καθολική βία που εκπροσωπεί ο φόνος. Διαλύθηκε έτσι το δικαίωμα στην ύπαρξη. Το κράτος, παρά τα θρυλούμενα, είναι εξαιρετικά σύγχρονο καθώς διαθέτει τη νομική οριοθέτηση της δύσης. Η εκ νέου οριοθέτηση της τρομοκρατίας ως το θερμό μέτωπο ελαστικοποιεί τα όρια δράσης του αστυνομικοδικαστικού κράτους και εντάσσει χωρίς σοβαρές αντιδράσεις στο εσωτερικό των κοινωνιών το στρατό. Ένα ζοφερό τοπίο καταστολής, περιπολιών από έδαφος και αέρα, προφυλακίσεων, ποινικοποίησης κάθε έννοιας αντίστασης, μετατρέπουν την πόλη σε ένα ιδιότυπο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Εδώ βρίσκεται ο ιδεολογικός ρόλος του φόβου ως μακρύ χέρι της εξουσίας. Στην Ελλάδα αυτή η στρατικοποίηση έλαβε και ουσιαστικές διαστάσεις με την τοποθέτηση

του στρατηγού Χηνοφώτη στο υπουργείο Δημ. Τάξης.

Η υπεράσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου έχει ως πολιτική αντίστασης ένα σοβαρό έλλειμμα, ότι είναι ακριβώς αυτά τα δικαιώματα που ταύτισαν τον άνθρωπο με τον πολίτη. Ο διαχωρισμός των δύο εννοιών μένει στα χέρια της κυριαρχίας. Η ζωή και η επαναδιατύπωση της ταυτότητας υπάγονται πλέον απευθείας στο κράτος. Το σύστημα αδυνατεί πλέον να λειτουργήσει χωρίς να μεταμορφωθεί σε φονική μηχανή. Η εξουσία κηρύσσει μονομερώς το νέο παγκόσμιο εμφύλιο πόλεμο. Η Γκαϊμπελικής έμπνευσης λογική της ζωής που είναι αξία να βιωθεί βρήκε εφαρμογή στον Αλέξη, προκαλώντας την ταύτιση με ευρύτατα κομμάτια καταπιεσμένων. Ο φονευσίμος άνθρωπος είναι πλέον παντού γύρω μας. Το σοκ της δολοφονίας ενός μαθητή ήταν καίριο για τη συνειδητοποίηση αυτού ακριβώς του πράγματος. Η εκπυρσοκρότηση ακούστηκε σε όλους τους καταπιεσμένους, μας αφορούσε όλους γιατί ήταν για μας. Το δικαίωμα στην ύπαρξη τέθηκε εν αμφιβόλω. Μόνο η εξέγερση μπορεί να αντιδράσει σε κάτι τέτοιο.

Η διεκδίκηση της ισότητας βρίσκεται εκτός πλαισίου του κινήματος. Γι' αυτό οι μαρξιστικές αναλύσεις έχουν χάσει κάθε ικανότητα ανάλυσης. Ο λούμπεν εργαζόμενος βρίσκεται μέσα στη φωτιά αλλά δεν θέλει να προσδιορίζεται ως τέτοιος. Το νήμα που συνδέει την εξέγερση της Αθήνας με το Λος Άντζελες και τα παρισινά προάστια είναι το νήμα της απόλυτης βίας του κράτους, μια απώλεια πολιτική που ενώ στα πρώτα δύο είχε κάποια φυλετικά χαρακτηριστικά, εδώ έλαβε ευρύτερες δια-

στάσεις. Η εξέγερση αυτή διεκδίκησε την ελευθερία, την αξιοπρέπεια και πήγε πολύ μακρύτερα από αναλύσεις που αναζητούσαν πάλι το υποκείμενο σε ξεπερασμένες ταυτότητες. Ο φόνος αυτός ήταν μια κυρίαρχη απόφαση που οδήγησε σε ένα καθολικό πένθος που έλαβε γρήγορα αντιδομικά χαρακτηριστικά και από μόνο του συγκρότησε μια οριακή κατάσταση. **Το κίνημα αυτό, άμορφο και άνομο, μπόρεσε να θέσει όρους συγκρότησης μιας νέας ταυτότητας.** Η εξέγερση δημιούργησε ένα νέο εμείς που υπερβαίνει ιδεολογικούς και πολιτικούς ορισμούς. Τα αιτήματα για διάλυση ΜΑΤ και ΜΕΑ, για πλήρη αφοπλισμό της αστυνομίας, για κατάργηση τώρα του τρομονόμου, είναι ώριμα όσο ποτέ. Χρειάζονται οι κινηματικοί μηχανισμοί που θα οπλίσουν το κίνημα με τους όρους

διεκδίκησης.

Οι νέοι αρνήθηκαν να περιχαρακθούν, δημιούργησαν ένα ξεχειλίσμα, μια πλημμυρίδα που βγήκε από τα όρια του λεγόμενου κοινωνικά αποδεκτού για να το επαναορίσει. Ο Δον Κιχώτης δεν ανήκε σε εκείνους που απλώς παρατηρούσαν την πραγματικότητα και αναρωτιούνταν, "γιατί"; Ήταν από εκείνους (ίσως ο πρώτος) που φαντάζονταν την πραγματικότητα έτσι όπως αυτή δεν υπήρξε ποτέ και αναρωτιούνταν, γιατί όχι; Αυτό το γιατί όχι κυριαρχεί πλέον στην σκέψη μας. Όπως είπε και ο Ρεμπώ «η ζωή είναι αλλού», αυτό το αλλού συγκροτεί το κίνημα. Η εξέγερση είναι μια πράξη αναγγελίας ύπαρξης, είναι η προσπάθεια του ήρωα του Κάφκα να προσδιορίσει το σύστημα που τον θέτει εκτός. Ο Καμύ θεωρούσε ότι υπάρχει ένα όριο στην καταπίεση πέρα από το οποίο ξεκινά η κοινή για όλους τους ανθρώπους αξιοπρέπεια. Μίλησε για εκείνο το είδος αλληλεγγύης που γεννάται μέσα στα δεσμά. Η αλληλεγγύη στηρίζεται πάνω στο κίνημα εξέγερσης και αυτό με τη σειρά του δικαιώνεται με αυτή τη συνενοχή. Η απελπισία δεν μπορεί να εκφραστεί με ιδεολογικούς όρους, μόνο με οριστική ανταρσία. Δεν είναι μονόδρομος ο θάνατος και η παθητικότητα. Χρειάζεται κοινωνική δράση ενάντια στο γενικευμένο φόβο. Αρνούνται την υπακοή και την παραγωγή, αναισθητοί στην εξουσία και όλες τις εκφράσεις της. Είμαστε με ό,τι δημιουργεί άλλες νομιμοποιήσεις που καταστρέφουν τη δυνατότητα της εξουσίας να εκφράζεται ως αυθεντία. Οι θύτες δεν μπορούν να ορίσουν τη σιωπή του θύματος.

Φιλήμονας Πατσάκης

Τίποτα δεν είναι το ίδιο

Τίποτα δεν είναι το ίδιο.

Η δημοκρατία πυροβολούσε και παλιά, αλλά το Σάββατο δεν έβαλε σιγαστήρα- η κοινωνία ξεκουφάθηκε από τον πυροβολισμό. 30 χρόνια τα συνθήματα δεν έχουν αλλάξει. Η κοινωνία ακούει αλλιώς όμως.

Τίποτα δεν είναι το ίδιο.

Η πληροφορία από ιστόσ αποχαύνωσης, ροής χρήματος και φακελώματος, γίνεται δίκτυο εξέγερσης και αγγελιαφόρος ελευθερίας. Πριν τα γαβγίσματα των ΜΜΕ –προσπαθήσουν να– σκεπάσουν την πραγματικότητα, αυτή έχει εξαπλωθεί ήδη. Σε 2 ώρες εξέγερση σε όλη την Ελλάδα. Indymedia, blog, μηνύματα και φωτό από κινητά παίρνουν φωτιά. Τα διεθνή ΜΜΕ λένε πρώτα τι συμβαίνει. **Εξέγερση. Η αντιπληροφόρηση γίνεται η 4η αντιεξουσία** (δίπλα στην αντιβία, το λόγο, τον ελεύθερο χώρο).

Τίποτα δεν είναι το ίδιο.

Κανένα κάλεσμα κανενός και όλων μαζί δεν υποκίνησε και δεν εξέφρασε και δεν οργάνωσε τίποτα. Το βράδυ του Σαββάτου, η πορεία της Αλεξάνδρας, η Δευτέρα της φωτιάς, οι πορείες των μαθητών, τα κατηλειμμένα Δημαρχεία και οι σχολές, οι πειρατικοί σταθμοί, οι επιθέσεις, οι ακτιβισμοί, οι συναυλίες, **όλα ήταν πρόσωπα μίας αντίδρασης, ενάντια στην εξουσία, βαθιά συνειδητή.** Η παντοκαταλύτρα ανταρσία του Στίρνερ και του Μπακούιν δραπετεύσε από τα βιβλία και τρομοκράτησε το κοινοβουλευτικό μπλοκ εξουσίας. ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΚΚΕ και ΛΑΟΣ σε άσπονδη συμμαχία, ο Σύριζα να παζαρεύει για άλλη μια φορά το ρόλο του καλού παιδιού που χωρίζει τους δύο κακούς από τον τσαμπουκά.

Τίποτα δεν είναι το ίδιο.

Το θύμα του αφεντικού του πολυκαταστήματος, του ματατζή στη Σόλωνος, του δελτίου των 8, του σχολικού-φροντιστηριακού κάτεργου, της νάρκης του Έβρου, του σεξιστή εθνικάρα νεοέλληνα νοικοκυραίου, της πολεμικής πολεοδομίας της ανάπτυξης, της μεταμοντέρνας σαχλαμάρας, **εξεοργίστηκε.** Ο εργαζόμενος, η άνεργη, ολόκληρη γενιά μαθητών-μαθητριών, για πρώτη φορά αδιαμεσολάβητα ο μετανάστης, 1ης και 2ης γενιάς, ο καθένας και η καθεμία έγιναν τα χίλια πρόσωπα της εξεγερμένης αξιοπρέπειας, που όλα μαζί όμως ανακούφισαν τα δακρυσμένα μάτια τους πάνω από **μία** φλόγα. Και από το Σάββατο όλα αυτά τα πρόσωπα διεκδικούν την επανάκτηση των ζώων τους. Κανένα κόμμα δεν θα τους εκπροσωπήσει, καμία συνδιαλλαγή δε θα τους βολέψει.

Τίποτα δεν είναι το ίδιο.

Τα συνθήματα είναι τα ίδια, ίσως γιατί οι λέξεις του μέλλοντος που εισέβαλλε στις μέρες μας δεν πλάστηκαν ακόμα.

Αλλά η κοινωνία ακούει αλλιώς.

Σπύρος Τζουανόπουλος

Καμιά ανακωχή!

Καμιά επιστροφή στην κανονικότητα!

Με την κοινωνική εξέγερση να εξαπλώνεται σε κάθε γειτονιά, πλατεία και δρόμο, δημιουργώντας εστίες αντίστασης και επιθετικής αλληλεγγύης σε όλο τον κόσμο, σύσσωμοι όλοι οι εκφραστές του καθεστώτος -κυβέρνηση, κόμματα, κρατικοί συνδικαλιστές, αργυρώνητοι δημοσιογράφοι, αρχιερείς, επιχειρηματίες- προσπαθούν με κάθε μέσο να συκοφαντήσουν τους δεκάδες χιλιάδες εξεγερμένους σε όλη την επικράτεια. Στο πλευρό τους και η διεθνής αντίδραση που φοβάται, λόγω της κρίσης, ντόμιο εξεγέρσεων σαν της Ελλάδας.

Πράγματι, αυτή η εξέγερση -με καθαρά αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά- αποτελεί τον εσωτερικό εχθρό της «δημοκρατίας» των κρατούντων και κλονίζει το καθεστώς και τα στηρίγματά του. Είναι ενδεικτικό ότι το πρωθυπουργικό πολεμικό ανακοινωθέν περί «εθνικής ενότητας» και ομαλότητας υιοθετήθηκε αμέσως από τη Γ.Γ. του ΚΚΕ και την Κανέλλη, αποκαλώντας τους χιλιάδες εξεγερμένους νεολαίους και μαθητές «κουκουλοφόρους», «ενεργούμενα σκοτεινών κέντρων». Με συνεχείς δηλώσεις αστικής νομιμότητας ταυτίστηκαν απόλυτα με το φασιστικό ΛΑΟΣ, τη ΝΔ και την καμπάνια μίσους των ΜΜΕ, ενώ το ΠΑΣΟΚ εξακολουθεί να καλεί σε επιστροφή στην κανονικότητα και οι ξεπουλημένες ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ σε πλήρη απραξία. Τρέμουν τη λαϊκή εξέγερση και πολύ περισσότερο το ΚΚΕ που τη βλέπει να το ξεπερνά. Όλοι τους, ακόμα και οι δηλώσεις μετανοίας του ΣΥΡΙΖΑ με την ελεεινή επιστράτευση Κύρκου και τη συνάντηση Αλαβάνου με μπάτσους, έχουν κοινό στόχο: Την εξομάλυνση, την υπεράσπιση της αστικής δημοκρατίας και του κοινοβουλευτισμού, την ψηφοθηρία και την κατασυκοφάντηση του υπαρκτού και ραγδαία αναπτυσσόμενου αυτοοργανωμένου, ακηδεμόνευτου λαϊκού κοινωνικού κινήματος των σύγχρονων κολασμένων και των αναγκών τους. Αυτών των ανυπότακτων νεολαίων που κάνουν χρήση των -μη εκχωρηθέντων από το κράτος- ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων τους, που πηγάζουν από την άμεση συλλογική δράση, επιτίθενται στα σύμβολα της μαφίας κράτους-κεφαλαίου. Με μια πολύμορφη στοχευόμενη μαζική βία, αμελητέα σε σχέση με το μονοπώλιο της εντεινόμενης κρατικής βίας και τρομοκρατίας που καθημερινά υφίστανται στη δουλειά, στο σχολείο, στη ζωή τους.

Οι ανεκπλήρωτες καπιταλιστικές υποσχέσεις για ευημερία, ελευθερία, ασφάλεια, κοινωνική δικαιοσύνη και όλοι οι μύθοι της μεταπολίτευσης κάηκαν στα οδοφράγματα και τσαλαπατήθηκαν από τα δεκάδες μεγαλειώδη μαζικά συλλαλητήρια σε όλες τις πόλεις της χώρας.

Η επιστράτευση των «νοικοκυραίων», των «αγανακτισμένων πολιτών», οι αθρόες συλλήψεις και η εκτόξευση τεσεεράμισι τόνων χημικών δακρυγόνων δεν ανέκοψαν τους εξεγερμένους. Οι

οποίοι έβαλαν στο περιθώριο όλους τους ιεραρχικούς πολιτικούς σχηματισμούς και ιερατεία. Δεν ενσωματώνονται και δεν εκπροσωπούνται από τους κομματικούς μηχανισμούς μεσολάβησης, τη Βουλή και την αριστερά του εξουσιαστικού μπερντέ. Που απόκτησαν φωνή, παίρνοντας τη ζωή τους στα χέρια τους, αποδίδοντας φόρο τιμής στο δολοφονημένο Αλέξη Γρηγορόπουλο και ανταποδίδοντας τα χτυπήματα στο καθεστώς της σήψης και της παρακμής, των σκανδάλων, της κλοπής του κοινωνικού πλούτου, της καταπίεσης μεγάλων λαϊκών στρωμάτων και της ανύπαρκτης δικαιοσύνης. Ενάντια στη γενικευμένη βία της εξουσίας που είναι θανατηφόρα και αντικοινωνική και εντείνεται με το δόγμα της μηδενικής ανοχής, τις χαφιεδοκάμερες, τους τρομονόμους, τους ταγΜΑΤασφαλίτες και την ποινικοποίηση κοινωνικών και εργατικών αντιστάσεων και αγώνων.

Τα ζητήματα της μεταπολίτευσης ξανά στο προσκήνιο. **Η κρατική εξουσία δεν είναι ανυπερβλήτη, δεν είναι αήττητη. Κλονίστηκε από το μαζικό, απειλητικό και ανεξέλεγκτο κίνημα των εξεγερμένων, αποδεικνύοντας ότι οι εξεγέρσεις γίνονται, δεν είναι ουτοπία.** Με αμεσοδημοκρατικές ανοιχτές Συνελεύσεις στο κίνημα και την κοινωνία. Δομές από το μέλλον για την «εξουσία των όλων και των ίσων». Σαν το σημαντικό εγχείρημα της κατάληψης της Νομικής Αθήνας - Κέντρο αγώνα, αντιπληροφόρησης και δράσης και του συντονισμού των Γ.Σ. καταλήψεων σχολών. Σαν των κεντρικών καταλήψεων νομών: της Σχολής Θεάτρου Θεσσαλονίκης, του Π.Κ. Δημαρχείου Ιωαννίνων, του παραρτήματος Πάτρας, του εμπορικού επιμελητηρίου Σερρών, του Πολυτεχνείου Ξάνθης κ.α. Σαν των καταλήψεων Πολυτεχνείου, ΑΣΟΕΕ, ΓΣΕΕ. Δεκάδες τα καταληφθέντα κρατικά κτίρια, δημαρχεία, σχολές και σχολεία σε πολλές πόλεις της χώρας που ανακηρύχθηκαν σε απελευθερωμένους ανοιχτούς δημόσιους χώρους για το κοινωνικό στερώνμα και τη διεύρυνση της εξέγερσης. Πραγματικό αντίπαλο δέος απέναντι στην κυριαρχία της κρατικής εξουσίας και των διεφθαρμένων αξιωματούχων της. Των πραγματικών πλιατσικολόγων του λαού που κλέβουν και λεηλατούν τον κοινωνικό πλούτο και τις ζωές όλων μας, χαρίζοντας 28 δισ. στις τράπεζες. Που σκοτώνουν και εξευτελίζουν όνειρα και ελπίδες και καταδικάζουν νεολαίους, μαθητές, μετανάστες, άνεργους, φοιτητές, εργαζόμενους και φυλακισμένους σε διαρκή απελπισία, φτώχεια, ανεργία, κοινωνικό αποκλεισμό. Ωστόσο τίποτα δεν τέλειωσε, τίποτα δεν θα είναι όπως παλιά. Any time, any where, any way. Όλα συνεχίζονται. Το καθεστώς των δολοφόνων και όλων των εκφραστών του δεν αλλάζει, ανατρέπεται!

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Destroy Athens Επίθεση από το μέλλον

«... Δεν θέλουμε ποτέ να είμαστε αυτό που είμαστε, διεκδικούμε να μην είμαστε αυτό που είμαστε... Είτε αναφαίνεται είτε όχι, η ρήξη είναι δυνητικά εκεί, ελλοχεύει στην ίδια τη δυνατότητα διεκδίκησης της άρνησης... Μια ιστορία μπορεί να αντιμετωπίσει το ερώτημα: τι κι αν όλα δεν πάνε καλά; Τι κι αν κάποιος προσπαθήσει να δοκιμάσει την τύχη του, να υψώσει τη φωνή του, να συγκρουστεί, να καταλύσει τη συναίνεση, να καταστρέψει την Αθήνα;... Αισθανόμαστε ότι αυτή η επίμονη προσπάθεια να εμφανιστεί

κάθε ρήξη, κάθε βία και κάθε αδιέξοδο ως κάτι που δεν θα έπρεπε να υφίσταται, ως κάτι που δεν ανήκει στη σύσταση του κόσμου και των υποκειμένων που τον κατοικούν, αποτελεί ίσως το μεγαλύτερο ψεύδος της εποχής μας.»

(Απόσπασμα από το κείμενο των επιμελητών για τον κατάλογο της έκθεσης Destroy Athens)

Προάγγελος της εξέγερσης του Δεκέμβρη στάθηκε η 1η Μπιενάλε Αθηνών που πραγματοποιήθηκε στο Γκάζι από 10/9 έως 18/11/2007, καθώς και το ρηξικέλευθο κείμενο-μανιφέστο των επιμελητών της έκθεσης. Η κεντρική έκθεση που έγινε στην Τεχνούπολη, με τίτλο Destroy Athens, εκδήλωνε πρόθεση δράσης, κάλεσμα σε μάχη, ώστε οι αντιστάσεις και οι αγώνες στο χώρο της τέχνης να διεξάγονται κυρίως εκτός των τειχών του συστήματος. Η τέχνη αυτή τη φορά απέδρασε από τις αίθουσες των γκαλερί και έγινε επαναστατική πράξη στους δρόμους και στα οδοφράγματα της μητροπολιτικής Αθήνας, χωριών και πόλεων σε όλη τη χώρα.

Οι «Άγγελοι» του ζωγράφου Στέλιου Φαϊτάκη βγήκαν από τους καμβάδες τους και συμμετείχαν ενεργά στο ανεξέλεγκτο, οργισμένο πανηγύρι της κοινωνικής εξέγερσης. Η τέχνη τους, της στοχευόμενης καταστροφής και της δημιουργίας κοινωνικοποιήθηκε. Σημαία τους η μαυροκόκκινη των σύγχρονων κοινωνικών-εργατικών αναγκών. Το πραγματικό αντίπαλο δέος απέναντι στην εξουσία, στα κόμματα, στους 300 της Βουλής, στους μπάτσους, στους τραπέζιτες, στους μπατσοΣομπολοΠαπαρηγοΠρετεντέρηδες. Σύμβολο της ζωντανής κινηματικής εξέγερσης νεολαίων, μαθητών, φοιτητών, μεταναστών, εργαζομένων, αλλά και της δημιουργίας. Το βαρύ φορτίο της πανελλαδικής στήριξή της η Α.Κ. Αυτοοργάνωση, άμεση

δημοκρατία, ανοιχτές Λαϊκές Συνελεύσεις των από κάτω. Ακηδεμόνευτα. Αδιαμεσολάβητα. Τίποτα γι' αυτήν. Όλα για όλους.

Πήρε εκδίκηση για τη δολοφονία του μικρού Αλέξη, του Καλτεζά, του Κουμή, της Κανελλοπούλου, του Κάρλο Τζουλιάνι, των μαχητών Ζαπατίστας, των χιλιάδων σακατεμένων και δολοφονηθέντων εργατών στα κρεματόρια της μισθωτής εργασίας και των δολοφονημένων αδελφών μας όπου γης. Μια εκδίκηση που εξακολουθεί να εκδηλώνεται με μαζικές κοινωνικές συγκρούσεις σε Ελλάδα και Ευρώπη και κάνει τα κράτη και τις κυβερνήσεις της διεθνούς αντίδρασης να τρέμουν. Εισέβαλε με πάθος και ορμή στον περίβολο της Βουλής υψώνοντας απειλητικά το δάκτυλο στους κρατούντες και στο ίδιο το κοινοβουλευτικό καθεστώς. Η αριστερά σάστισε, τρόμαξε μπροστά της, έχασε όλους τους ρόλους της. Η Νομική άντρο της. Κέντρο αγώνα, αντιπληροφόρησης και δράσης. Ραδιόφωνο, καθημερινές έκτακτες εκδόσεις «Βαβυλωνίας», δελτία τύπου, ανακοινώσεις, συζητήσεις, συνελεύσεις, συλλαλητήρια. Συνάντησε το Σπέρα στη ΓΣΕΕ. Κυματίζει ακόμα σε δημαρχεία. Διαδηλώνει μαχητικά σε όλα τα συλλαλητήρια. Μαζικά. Πρωτοστατεί στις άμεσες συλλογικές δράσεις.

Πιάνει και συνδέει το νήμα των σύγχρονων λαϊκών κοινωνικών εξεγέρσεων με την Κομμούνια, το Σικάγο, τα ελεύθερα Σοβιέτ του '20 στην Ουκρανία, τα οδοφράγματα της Βαρκελώνης του '36 στην Ισπανία, τα εργατικά συμβούλια του '56 στην Ουγγαρία, το γαλλικό Μάη του '68. Συναντά τον Καστοριάδη, τον Πουζέ, τον Πελλουτιέ στα αμφιθέατρα των καταλήψεων και τους «Εργάτες της Νύχτας». Ο Μπακούνιν, ο Μαχνό, ο Ντουρούτι, οι Nosotros, ο Τσερνισέφσκι τη χαιρετούν από το παρελθόν. Οι Λουδίτες την κάνουν τατουάζ. Βρίσκεται στις καρδιές των φτωχοδιάβολων των δυτικών προαστίων, των μεταναστών, των επισφαλών εργαζομένων, των κοινωνικά αποκλεισμένων. Συγκίνησε. Οι Τσιάπας και η Οαχάκα στο πλευρό της. Έμπρακτη αλληλεγγύη. Λαϊκή θέληση. Πόλεμο στον πόλεμο των αφεντικών. Αναγεννημένη μέσα από τις στάχτες της παίρνει εκδίκηση, οικοδομεί, συνεχίζει... Βρίσκεται στις καρδιές των «Αγγέλων» του Φαϊτάκη που δηλώνουν παρών. Μιλιούνια. Τα όνειρά τους, εφιάλτες των κρατούντων. Επίθεση από το μέλλον. Ο αγώνας συνεχίζεται... **Ιστορία ήρθαμε!**

Τάκης Σκούρκος

Απόλυση φωτορεπόρτερ από τον Ελεύθερο Τύπο

Η αστυνομία θεωρεί ότι μια πράξη βίας από μέρους της είναι υπαρκτή μόνο αν την καταγράψουν οι κάμερες.

Είναι όμως γεγονός ότι ελάχιστες τέτοιες εικόνες περνούν στη δημοσιότητα. Πολλές φορές μάλιστα φτάνουν φωτογραφίες στα ΜΜΕ και "θάβονται". Χαρακτηριστική η περίπτωση του Ελεύθερου Τύπου που ενώ ο φωτορεπόρτερ Κώστας Τσιρώνης του παρέδωσε φωτογραφίες με άνδρα των ΜΑΤ να στοχεύει διαδηλωτές με το πιστόλι του, με διάφορες τρίπλες αρνήθηκε ουσιαστικά να τις δημοσιεύσει. Ο φωτορεπόρτερ είπε ότι αν δεν δημοσιευτούν θα τις δώσει αλλού. Ο Ε.Τ δημοσίευσε τελικά τις φωτογραφίες έπειτα από 2 μέρες αλλά απέλυσε τον φωτορεπόρτερ. Είναι ενδεικτική αυτή η στάση για όλα τα ΜΜΕ και τον αντικοινωνικό τους ρόλο. Εργαζόμενοι σαν τον Κ.Τσ. υπάρχουν σίγουρα πολλοί σε εφημερίδες, ραδιόφωνα και τηλεοράσεις. Όχι μόνο αξίζουν την κοινωνική αλληλεγγύη αλλά ίσως είναι καιρός να δούμε μαζί τους το ζήτημα των ΜΜΕ.

Οι ιδιοκτήτες και οι διευθυντές των ΜΜΕ είναι φανερό πια ότι έχουν αγαστή συνεργασία με την αστυνομία για να ασκήσουν την πιο βάρβαρη πολιτική εξουσία. Συνθλίβουν τους δημοσιογράφους που αντιστέκονται. Ενώ τα ΜΜΕ προσπαθούν να αντισταθούν στον "μέσο άνθρωπο", οι άνθρωποι-πολίτες βρίσκονται ήδη μπροστά τους!

Νικολάκης Δρεπανιάρης

Τεκτόνων τεκταινόμενα

Ο μεταμοντερνισμός όλα τα κάνει ίδια, μπάτσοι, λουλούδια, αγγελούδια

Το ζήτημα ήταν πάντα αισθητικό

Το κακό με το μεταμοντέρνο, αγάπη μου, είναι ότι δεν έχει ένα μανιφέστο. Να ξέρουμε τι μας γίνεται βρε αδελφέ. Στην εποχή του μεταμοντέρνου κανένας δεν μπορεί με αξιώσεις να ισχυριστεί ότι δεν έχει επηρεαστεί. Για να δώσω ένα παράδειγμα: Πάω την Κυριακή να πάρω εφημερίδα. Ως σύγχρονος καταναλωτής αγοράζω με βάση τις προσφορές αφού τα άρθρα των εφημερίδων που με ενδιαφέρουν τα διαβάζω από το internet. Έτσι, οδηγούμαι λογικά στην επιλογή της Espresso που δίνει Φον Κάραγιαν. Βάζω το CD να παίζει. Να μην την ξεφυλλίσω, όμως, λίγο μιας και την πήρα;

Την ανοίγω. Τι να δω; ΜΑΤ να φυλάνε το δένδρο του συντάγματος, ο Κούγιας να δηλώνει ότι η δολοφονία του Αλέξη ήταν θέλημα θεού, αναρχικοί να κάνουν πορεία με κεντρικό σύνθημα «όχι άλλο Πλιάτσικα», δίμετρα μοντέλα να απαντούν σε ερωτήσεις για την εξέγερση των νέων, ο βλαχοδήμαρχος να γράφει ότι δημοκρατία και αγορά είναι το ίδιο πράγμα, μπάτσοι των 700 ευρώ να προσπαθούν να μας πείσουν ότι «δεν είναι απλά ζαρντινιέρες της δημοκρατίας». Κλείνω εκνευρισμένος την εφημερίδα. Δεν αντέχω άλλο.

Μας χρειάζεται μάλλον λίγος μοντερνισμός σκέπτομαι. Απλός, δωρικός και απέριτος. Όχι τίποτα υπερβολικό. Καμία δεκαπενταριά γκιλοτίνες στην πλατεία συντάγματος. Έτσι, για να σφίξουν μερικοί πισινόι. Μοντερνισμός λοιπόν για περισσότερη σαφήνεια.

Τρέμετε μεγαλοκαρχαρίες. Δεν είπαμε ακόμα την τελευταία λέξη...

αμανες

Πού ήσουν ρε φίλε;

Σε τοίχο της Νομικής ήταν γραμμένη η ουσία της ήττας που υπέστη η ιδεοληψία κατά τη διάρκεια της εξέγερσης.

Κι ενώ η νομική σχολή φλεγόταν 15 μέρες, κάποιοι ειδήμονες επί των εξεγέρσεων "επαναστάτες" φοιτητές απουσίαζαν.

Η απουσία τους ήταν θορυβώδης όσο θορυβώδη εκκωφαντικά και πλουμιστά ήταν τα συνθήματα που γράφανε στους τοίχους της σχολής πριν την εξέγερση. Συνθήματα που πρόδιδαν μικροαστική κακεντρέχεια και τάση να διαχωριστούν από το πόπολο των φοιτητών.

Ξέρετε, από αυτά που προσπαθούν να σπάσουν τ' αρχίδια των φοιτητών και να τη βγούνε ως πονηροί, και καλά φευγάτοι, χωρίς βέβαια το παραμικρό κόστος. Τα ιδεοληπτικά παραμύθια γνωστά.

Πού ήσουν στην εξέγερση;

Φοιτητή, αντί να διαμαρτύρεσαι, γιατί δεν το βουλώνεις;

Πού ήσουν όταν οι φοιτητές συγκρούονταν στους δρόμους;

Τι είναι ο φοιτητής, τι ρόλο παίζει, αν αρνείται το σύστημα και πόσο, αν συμμετέχει στις συνελεύσεις και γιατί, αν πουλά μπύρα στα πάρτυ, αν είναι αναρχικός και πώς αλλά και πόσο, αν γνωρίζει το ρόλο της Α.Κ. που είναι ύποπτος, ιεραρχικός, κομματικός, σταλινικός και άλλα διλήμματα προκειμένου να τη βγάλει καθαρή ενοχοποιώντας τους άλλους. Το σύνθημα που είχε γράψει στους τοίχους της Νομικής πριν την εξέγερση κάποιος από τους ειδήμονες των εξεγέρσεων ήταν το εξής: «Φοιτητή, αντί να διαμαρτύρεσαι, γιατί δεν το βουλώνεις;» Μετά την εξέγερση κάποιος, φοιτητής προφανώς, συμπλήρωσε το σύνθημα απευθυνόμενος στον γράφοντα του συνθήματος.

Από πάνω με βέλος έγραφε: «Πού ήσουν στην εξέγερση;» και από κάτω με βέλος συνέχιζε την απάντηση: «Πού ήσουν όταν οι φοιτητές συγκρούονταν στους δρόμους;» Μπορεί να επιστρέψει πάλι σαν κόκορας. Αλλά ξεπουπουλιασμένος. Οι φοιτητές άλλαξαν κι αυτός έμεινε ο ίδιος. Θα το δει στα μάτια τους.

Χαράματα η αυτοψία στον τόπο της εκτέλεσης του Αλέξη

Τα χαράματα της Κυριακής 21 Δεκέμβρη, λίγες ώρες μετά από ένα ακόμη βομβαρδισμό των Εξαρχείων με ισχυρά χημικά, έγινε η αυτοψία στο χώρο που δολοφονήθηκε ο Αλέξης Γρηγορόπουλος.

Λίγο πριν τις 7 το πρωί, η περιοχή κυκλώθηκε από τις ορδές των ΜΑΤ που κατέλαβαν όλο το τετράγωνο και τους γύρω δρόμους από την Κωλέττη μέχρι την Αραχώβης και από τη Μπενάκη ως τη Χαρ. Τρικούπη, ενώ αποκλείστηκε κάθε πρόσβαση στο στενό της Τζαβέλα και σήμερα Αλέξη Γρηγορόπουλου. Παρόντες, όπως καταφέραμε να διαπιστώσουμε, οι δικηγόροι της οικογένειας του παιδιού και της πλευράς των μπάτσων εκτελεστών (τον Κούγια δεν τον είδαμε, μάλλον έστειλε κάποιον από το γραφείο του), ιατροδικαστής, πραγματογνώμονες, ανακριτής και βαθμοφόροι της αστυνομίας. Απόντες οι ίδιοι οι αυτοурγοί του εγκλήματος, ενώ τις μαρτυρίες τους κατέθεσαν οι αυτόπτες μάρτυρες. Η αυτοψία έγινε μετά από αίτημα της οικογένειας του παιδιού στο πλαίσιο της βλητικής εξέτασης. Στόχος είναι να καταρριφθεί ο αισχρός ισχυρισμός του Κούγια και του Κορκονέα περί «εξοστρακισμού» των πυρών που όλως περιέργως βρήκαν το παιδί στην καρδιά. Ισχυρισμό που απορρίπτει η νομική πλευρά της οικογένειας που τονίζει ότι ο εκτελεστής πυροβόλησε για να σκοτώσει ευθεία στα παιδιά και όχι στον αέρα όπως υποστηρίζει σήμερα.

Η διαδικασία της αυτοψίας διήρκεσε περίπου τρεις ώρες και οι συνάδελφοι του εκτελεστή μάζεψαν ασπίδες και εξοπλισμό και έφυγαν γύρω στις 10 το πρωί αφήνοντας πίσω τους την ασφυκτική ατμόσφαιρα από τα δεκάδες ασφύγιονά που έριχναν όλη τη νύχτα.

..άλλοι αη- Βασίληδες...

Τους φωτεινούς σηματοδότες και τις κάμερες ασφαλείας κάλυψαν με εορταστικό περιτύλιγμα και κορδέλες αη-Βασίληδες στους δρόμους του Τέμπε της Αριζόνα.

Σε βίντεο διάρκειας δύο λεπτών, που "ανέβηκε" στο YouTube, εμφανίζεται η συμμορία των αη-Βασίληδων να χαιρετάει τους οδηγούς, που εύλογα έχουν μείνει εμβρόντητοι.

Και όλα αυτά με μουσική υπόκρουση το Santa Claus is Coming to Town, τραγουδισμένο από τους Jacksons 5. Το βίντεο τελειώνει με το εξής μήνυμα: **"Χο Χο Χο! Θάνατος στο κράτος παρακολούθησης! Ελευθερία κινήσεως για όλους τους ανθρώπους! Κανένας έλεγχος στις μετακινήσεις!"...**

Προσοχή στις ζαρντινιέρες

Στα μαλακά, όπως συνήθως συμβαίνει, έπεσαν οι μπάτσοι που ξυλοφόρτωσαν άγρια τον Κύπριο σπουδαστή Αυγουστίνο Δημητρίου, γνωστό από την υπόθεση «ζαρντινιέρα», προκαλώντας θύελλα αντιδράσεων. Το Τριμελές Εφετείο Θεσσαλονίκης επέβαλε ποινές φυλάκισης από 15 έως και 39 μήνες ενώ παράλληλα οι ποινές έχουν ανασταλτικό και εξαγοράσιμο χαρακτήρα αφού αναγνωρίστηκε στους υπεύθυνους αστυνομικούς το ελαφρυντικό του πρότερου έντιμου βίου. Η υπόθεση όμως δεν τελειώνει εδώ. Οι διωκτικοί μηχανισμοί έχουν ήδη προχωρήσει, με προκλητικό τρόπο, στη δίωξη του σπουδαστή μετά από κατάθεση αστυνομικών ότι τον είδαν να βγαίνει από το χώρο του παν/μιου το ίδιο βράδυ, μην μπορώντας να του συγχωρήσουν το γεγονός της, έστω και ακούσιας, δημοσιότητας που πήρε το ζήτημα.

Η αλαζονεία του κράτους είναι έκδηλη και σε αυτήν την περίπτωση. Αφού κάλυψε πολιτικά, δικαστικά αλλά και ηθικά τους μπάτσους σε μια προσπάθεια ευρύτερης επίθεσης σε κοινωνικά δικαιώματα και ελευθερίες, προσπαθεί να επιβάλει τον τρόπο σε αυτούς που αντιστέκονται στις αποφάσεις των κρατούντων. Η απάντηση σε αυτές τις μεθοδεύσεις (που φτάνουν έως και την εν ψυχρώ δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου) και στη διάχυση ενός κλίματος φόβου πρέπει να δοθεί στο δρόμο, στέλνοντας έτσι το μήνυμα ότι η κρατική τρομοκρατία και βαρβαρότητα δεν θα περάσει.

Ζημιές και παρεπόμενα

Η ζημιά στην αγορά είναι από το κλίμα το αγοραστικό και βεβαίως από την ατμόσφαιρα που είναι αποπνικτική από το χημικό πόλεμο που τα ΜΑΤ έχουν κηρύξει. Είναι αδιανόητο εν μέσω εξέγερσης να θέλεις να υπάρχει αγοραστικό κλίμα.

Όσον αφορά τα καμένα και σπασμένα, ας αφήσουν οι έμποροι τα μυξοκλάματα, τους ξέρουμε πολύ καλά. Στις 15/12 τέσσερα τζιπ τσερόκι - ζελατίνα (ακυκλοφόρητα) εντοπίστηκαν γύρω από την πλατεία Εξαρχείων όπου κάποιοι προέτρεπαν τους διαδηλωτές να τα κάψουν. Και τα τέσσερα είχαν ασφαλιστήρια της ίδιας εταιρίας με ημερομηνία από 15/12/08 μέχρι 31/12/08. Πολλοί θα θυμούνται τους "κυρίους" που φώναζαν προς τα οδοφράγματα: Παιδιά, εδώ είναι μια μερσεντές ελάτε να την κάψετε, να την βάλετε στο οδόφραγμα.

Νικολάκης Δρεπανιάρης

Μ.Κ.Ο. και εξέγερση

Φυσικά δεν περιμέναμε οι Μ.Κ.Ο να συμμετέχουν στην εξέγερση. Ούτε περιμέναμε να εκφέρουν κάποια θετική γνώμη. Γνωρίζουμε όλοι ότι δεν πρόκειται για κοινωνικές οργανώσεις αλλά για θεσμό που επιχειρεί να ανακόψει κάθε κοινωνική δημιουργία. Δεν περιμέναμε όμως ποτέ οι ΜΚΟ μέσω της κοινής ιστοσελίδας τους να εκφράσουν τον πλέον αντικοινωνικό - αντεργατικό λόγο. Θα πρέπει να μας ξεκαθαρίσουν οι Μ.Κ.Ο αν πληρώνονται από το κράτος, από χρήματα δηλαδή των φορολογούμενων πολιτών για να κάνουν τα χατίρια της πολιτικής εξουσίας. Για μας βεβαίως αυτό έχει ξεκαθαρίσει αλλά θα θέλαμε να γίνει και ευρύτερα γνωστό.

Οι ΜΚΟ δουλεύουν για το κράτος και το κεφάλαιο. Τις είδαμε πώς λειτουργούν στα περιβαλλοντικά ζητήματα, τις είδαμε και τι θέση πήραν στην κοινωνική - πολιτική εξέγερση του Δεκεμβρίου. Η παταγώδης αποκάλυψη του προσώπου τους τις εκτοπίζει πλέον από κάθε κοινωνική υπόθεση. Βρίσκονται στην απέναντι πλευρά.

Νικολάκης Δρεπανιάρης

ράδιο Ένταση 100,55 FM Stereo

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Στην εποχή της πληροφορίας είναι αδιανόητο τα κινήματα να μην έχουν ένα δικό τους μέσο ενημέρωσης και να επαφίονται στις "καλές" προθέσεις των καθεστωτικών ΜΜΕ τα οποία αναπαράγουν την κυρίαρχη ιδεολογία.

Το ράδιο Ένταση 100,55 FM Stereo είναι αποτέλεσμα των κινηματικών διαδικασιών που έλαβαν χώρα στην κατελιγμένη νομική. Φοιτητικοί σύλλογοι, νεολαίοι, εργαζόμενοι, ανεξάρτητοι αγωνιστές και άλλες πολιτικές δυνάμεις μετέτρεψαν τη συσσωρευμένη τους αγανάκτηση και την ανάγκη τους να κοινωνήσουν τη φωνή τους προς τα έξω σε ένα πραγματικό μέσο αντιπληροφόρησης.

Το ράδιο Ένταση 100,55 λειτουργεί στη βάση των αποφάσεων της ανοικτής συνέλευσής του. **Επόμενη συνέλευση είναι στις 08/01/09 8 η ώρα.**

entasi100.5fm@gmail.com

Αντιδράσεις και βία στα γήπεδα

Η εν ψυχρώ δολοφονία του δεκαπεντάχρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου πυροδότησε κύμα αντιδράσεων και συγκρούσεων στα περισσότερα ελληνικά γήπεδα. Αυτές οι αντιδράσεις κατάφεραν να ξεπεράσουν τις λογικές που είχαν καλλιεργηθεί χρόνια σχετικά με την οπαδική συνείδηση και σκέψη. Τα εκατοντάδες πανώ συμπαράστασης και διαμαρτυρίας που υψώθηκαν από τους οπαδούς όλων σχεδόν των ομάδων δείχνουν ότι το οπαδικό κίνημα κάνει βήματα μπροστά. Τα περισσότερα πανώ εξ' αυτών είχαν αντικατασταλτικό χαρακτήρα και πολιτικό περιεχόμενο π.χ. "No justice, no peace, fuck the police" και "Μπάτσοι, Γουρούνια, Δολοφόνοι" αλλά και ενάντια στον τρομονόμο όπως αυτό εκφράστηκε από τους οπαδούς της ΑΕΛ "Λευτεριά στους συλληφθέντες τώρα να πέσει ο τρομονόμος ήρθε η ώρα" αλλά και το επίσης το εντυπωσιακό σε περιεχόμενο πανώ και πάλι των οπαδών της Λάρισας "Αθώς μάγκας πισπικράς μπορεί να ήταν ένας από μας" το οποίο αποδεικνύει περίτρανα ότι οι οπαδοί δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν μεταξύ τους αλλά έχουν κοινούς εχθρούς: τις διοικήσεις, τους αθλητικούς τρομονόμους και την αστυνομία.

Η βία τώρα που εκφράστηκε σε διάφορα γήπεδα της χώρας ξεπερνάει αυτή που είχαμε γνωρίσει και παίρνει άλλο περιεχόμενο και προσανατολισμό. Πλέον δεν μάχονται δύο αντικρουόμενες ομάδες επειδή τυχαίνει να φοράνε διαφορετικά χρώματα μπλούζας, αλλά οι οπαδοί κατανοώντας ότι αυτό είναι ανούσιο και άνευ νοήματος στρέφονται πλέον ενάντια στους ένστολους δολοφόνους. Αυτό που έντεχνα τόσα χρόνια κατάφερνε το κράτος, να εκφράζουν δηλαδή τη βία τους οι νέοι στα γήπεδα για την καταπίεση που βιώνουν, τώρα γυρνάει μπουμέρανγκ. Ας το λουστούν λοιπόν κι ας αναλογιστούν με προσοχή ότι οι άνθρωποι δεν είναι ηλίθιοι. Η εξέγερση φωτίζει τους εξεγερμένους όπου κι αν βρίσκονται στους δρόμους, στα γήπεδα, κάπου αλλού...

Ανεξάρτητο μέλος ΘΥΡΑ 13

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

Στην λωρίδα της Γάζας υπάρχει πραγματικά ένα ζήτημα ελευθερίας, εκατομμύρια άνθρωποι ζουν υπό το καθεστώς καταπίεσης και αποκλεισμού η αντίσταση τους εδώ και 60 χρόνια είναι τέτοια που προκαλεί το αδίστακτο κράτος του Ισραήλ ώστε να προβαίνει σε μαζικές εξοντώσεις του παλαιστινιακού λαού.ο αποκλεισμός της Παλαιστίνης κοστίζει τις ζωές σε χιλιάδες Παλαιστίνιους.Το Ισραήλ βομβαρδίζει από το πρωί του Σαββάτου 27/12 την αποκλεισμένη Λωρίδα της Γάζας, με πάνω από 300 νεκρούς και 700 τραυματίες, στην πλειοψηφία τους αμάχους, γυναίκες και παιδιά. Είναι μία ακόμα βάρβαρη και απροκάλυπτη επίθεση στον παλαιστινιακό λαό, που τιμωρείται επειδή αντιστέκεται.

Αποχή συσσιτίου από τους κρατούμενους

Οι κρατούμενοι σε όλες τις φυλακές της χώρας προέβησαν την ημέρα της κηδείας σε 24ωρη αποχή συσσιτίου σαν ελάχιστο φόρο τιμής στον 15χρονο Αλέξη που έπεσε από το δολοφονικό χέρι της αστυνομίας.

Συλλυπήθηκαν μαζί με όλη την κοινωνία την οικογένειά του και τους φίλους του και κατέθεσαν στεφάνι από όλες τις φυλακές στην κηδεία του Αλέξη.

**Κοινή Δράση
Αλληλεγγύης στον αγώνα
των φυλακισμένων**

Η καρδιά της κοινωνίας χτυπά στις γειτονιές ΜΠΡΑΧΑΜΙ

Την Πέμπτη 11/12, με πρωτοβουλία κατοίκων του Αγίου Δημητρίου καταλήφθηκε το δημαρχείο της περιοχής. Με το σκεπτικό της δημιουργίας ενός κέντρου αντιπληροφόρησης και δράσης αλλά και ενός χώρου δημοσίου διαλόγου στη γειτονιά μας, καλέστηκε ανοιχτή λαϊκή συνέλευση το απόγευμα της ίδιας μέρας.

Από την πρώτη στιγμή αλληλέγγυος στάθηκε, με την παρουσία του στην κατάληψη αλλά και με ανακοίνωσή του, ο σύλλογος εργαζομένων στο δήμο. Με προπαγάνδισή λίγων ωρών, ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα 400 και πλέον πολίτες από όλες τις ηλικιακές και κοινωνικές ομάδες. Συζητήθηκαν θέματα όπως τα αίτια της κοινωνικής εξέγερσης, η αυτοοργάνωση των αγώνων, τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι άνεργοι, οι νέοι, οι μετανάστες, όλοι μας. Οι αποφάσεις που πήρε η πρώτη λαϊκή συνέλευση του απελευθερωμένου δημαρχείου Αγίου Δημητρίου, όπως ονομάστηκε, ήταν η συνέχιση της κατάληψης ως την απελευθέρωση και την απόσυρση των κατηγοριών απ' τους συλληφθέντες με καθημερινές λαϊκές συνελεύσεις και πορεία στους δρόμους της περιοχής την επομένη.

Στην πρώτη πορεία συμμετείχαν πάνω από 350 άτομα, ενώ όσο προχωρούσε ο όγκος της μεγάλωνε. Πέρασε από πολλές γειτονιές της περιοχής και αποκλείστηκε η λεωφόρος Βουλιαγμένης για μισή

ώρα. Στη διάρκεια της πορείας φωνάχτηκαν συνθήματα με έντονο παλμό, μοιράστηκαν κείμενα σε περαστικούς και καταστήματα, που παρ' όλη την τρομοκρατία της αστυνομίας παρέμειναν ανοιχτά.

Τις επόμενες μέρες, οι λαϊκές συνελεύσεις, το μοίρασμα κειμένων και τα δρώμενα όπως προβολές ταινιών, κουκλοθέατρα κ.τ.λ. αποτέλεσαν την καθημερινή ζωή της κατάληψης. Στις συνελεύσεις που ακολούθησαν αποφασίστηκε η συνεργασία με τους υπαλλήλους του δήμου ώστε να εξυπηρετηθούν επείγοντα περιστατικά (όπως για παράδειγμα η χορήγηση στους μετανάστες εγγράφων για πράσινη κάρτα), πράγμα όμως που παρεμποδίστηκε από τη δημοτική αρχή λειτουργώντας εκβιαστικά προς την κατάληψη. Έτσι αποφασίστηκε ο τερματισμός της κατάληψης.

Την Τρίτη 16-12 πραγματοποιήθηκε ξανά πορεία στις γειτονιές με μεγαλύτερη συμμετοχή από την πρώτη. Πέρασε από την αγορά της περιοχής, γράφτηκαν συνθήματα, μοιράστηκαν κείμενα και έγινε μαζική αφισκοδόλληση.

Το τέλος της κατάληψης δεν σημαίνει και το τέλος του αγώνα. Τις μέρες που ακολούθησαν συνεχίστηκαν οι δράσεις, έγιναν και θα γίνονται νέες λαϊκές συνελεύσεις. Όλα συνεχίζονται.

Σ.Κ.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ (ΞΥΛΟΤΕΧΝΙΑ)

Δεν σιωπούμε, δεν ανεχόμαστε – εξεγείρομαστε

Μετά τον πυροβολισμό που τραυμάτισε το μαθητή, στις 17/12, σε πεζόδρομο του Περιστερίου, ακολούθησε μια σειρά δράσεων. Πορεία το απόγευμα της επομένης από περίπου 800 κατοίκους της πόλης του Περιστερίου, πορεία μαθητών στις 19/12, μικροφωνική παρέμβαση στον άγιο Αντώνη από τη «Συνέλευση δρόμου από το Περιστέρι» με μοίρασμα προκηρύξεων, συγκέντρωση στις 20/12 στο Δημαρχείο στο πλαίσιο της Παγκόσμιας Μέρας Αλληλεγγύης στους εξεγερμένους της Ελλάδας.

Τη Δευτέρα 2/12, η «Συνέλευση δρόμου από το Περιστέρι» απελευθερώνει συμβολικά αλλά και ουσιαστικά το δημαρχείο Περιστερίου (Ξυλοτεχνία), στην οδό Παρασκευοπούλου 25.

Την επόμενη μέρα πραγματοποιείται η πρώτη Ανοιχτή Συνέλευση στο χώρο της κατάληψης με τη συμμετοχή 100 ατόμων, με τη γόνιμη παρουσία κατοίκων διαφόρων ηλικιών και τις ενδιαφέρουσες απόψεις τους. Αποφασίστηκε η συνέχιση της κατάληψης του δημαρχείου ως κέντρο αντιπληροφόρησης και ανοιχτής επικοινωνίας.

Το Σάββατο 27/12 γίνεται μαζικό μοίρασμα προκηρύξεων στο δημαρχείο και στο σταθμό του μετρό του Αγ. Αντωνίου, αφισκοκολλήσεις και αναγραφή συνθημάτων.

Την Κυριακή 28/12 πραγματοποιείται η δεύτερη Ανοιχτή Συνέλευση, με κεντρικό θέμα των πυροβολισμό των μαθητών στον πεζόδρομο του Περιστερίου.

Μοίρασμα προκηρύξεων γίνεται σε καθημερινή βάση σε δρόμους, σε σπίτια, σε λαϊκές αγορές, καθώς και αφισκοκολλήσεις. Η κατάληψη απολαμβάνει την αλληλεγγύη και τη στήριξη κόσμου από την τοπική κοινωνία του Περιστερίου.

Αντιγράφουμε από προκήρυξη της κατάληψης:
«Αυτές τις μέρες μιλήσαμε στις συνελεύσεις, μέσα στην αίθουσα του δημοτικού συμβουλίου καταλύοντας τη Δημοκρατία τους. Χωρίς προέδρους, γραμματείς και φαρισαίους. Ίσοι προς Ίσους μιλήσαμε για όλα αυτά που μας αφορούν χωρίς τη διαμεσολάβηση καμίας εξουσίας, κανενός αντιπρόσωπου. Μια αμεσο-δημοκρατική διαδικασία που

εμπεριέχει και χωρά τον καθένα που συμμετέχει σ' αυτή, που του δίνει χώρο έκφρασης όχι για την ατομική του εξύψωση αλλά για την προώθηση της σύνθεσης της συλλογικής μας πορείας. Σκοπός μας ήταν η δημιουργία μιας εστίας αντί-πληροφόρησης και λαϊκής συνεύρεσης, τη στιγμή που τα μέσα ενημέρωσης αποσιωπούν τη αλήθεια, κατασκοφαντούν τον αγώνα των εξεγερμένων, τρομοκρατούν τη κοινωνία, παραπληροφορούν και προκαλούν σύγχυση. Τη στιγμή που οι ελεύθεροι χώροι στους οποίους μπορούμε να συναντηθούμε και να εκφραστούμε έχουν εξαφανιστεί. Τη στιγμή που η ασφάλεια του σπιτιού έχει πετάξει από το παράθυρο την περιπέτεια και τη γοητεία της απροσχεδίαστης γνωριμίας και της ανιδιοτελούς συνδιαλλαγής. Αυτή τη στιγμή επιλέγουμε να δώσουμε στους εαυτούς μας και σε όσους το επιθυμούν μια δυνατότητα αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας σε σχέση με όσα έχουν ήδη συμβεί και όσα θέλουμε από κοινού να συμβούν».

Τα κεντρικά αιτήματα της κατάληψης είναι:
Άμεση απελευθέρωση των προφυλακισμένων του Δεκέμβρη
Καμιά δίωξη στους συλληφθέντες, Έλληνες και μετανάστες

Σ.Α.

φάκελος / Το χρονικό μιας Εξέγερσης

Όχι: η πόλη δεν θα ξαναβρεί τους ρυθμούς της. Φέτος δεν έφαγες γαλοπούλα με γέμιση. Δεν έκανες χριστουγεννιάτικα ψώνια. Δεν πήγες στην Αράχοβα για σκι.

Γιατί το δέντρο δεν άναψε στις 16 όπως άστοχα μας παραπληροφόρησαν. Το δέντρο άναψε μια βδομάδα πριν. Λαμπάδιασε για την ακρίβεια. Και κάπως έτσι οι μυθοπλασίες και οι παραισθήσεις έγιναν στάχτες. Και μετά βγήκαν τα απανταχού πρεζάκια να καλύψουν τη μίζερη πραγματικότητα που έχουν επιλέξει για μας με χορωδίες, πυροτεχνήματα και ζαχαρωτά. Ευχαριστώ, δε θα φάω άλλο γλάρο.

Η ελληνική κοινωνία (που είναι πρόθυμη ν' αναστείλει το πένθος για το θάνατο ενός παιδιού προχτές, για να εορτάσει την αμφίβολη γέννηση ενός άλλου παιδιού πριν από 2000 χρόνια) επιτέλους σοκάρεται: φέτος τα χριστούγεννα τα παιδιά μας κινδύνεψαν να μην έχουν δέντρο!

Ε, δεν έγινε και τίποτα... Άλλα παιδάκια δεν είχαν φαγητό, ποδήλατο, γονείς, χρόνο, νεφρά! Για να μην πούμε και για κάποιες μανάδες που φέτος τα χριστούγεννα δεν είχαν παιδιά.

Συμπέρασμα: τα σύμβολα έχουν προσπεράσει τις έννοιες. Η ακρόπολη, η σημαία κι ο άγιος Βασίλης πουλάνε και πονάνε περισσότερο από τη ζωή και την αξιοπρέπεια. Μην ξαφνιάζεσαι. Τόσα χρόνια αυτά δεν πολεμάγανε να βάλουν στο κεφάλι σου; Μήπως δεν ήσουν τόσο καλός μαθητής τελικά; Μήπως βλέπεις το δάσος και χάνεις το χριστουγεννιάτικο δέντρο; Ας σωπάσει για λίγο ο μονόλογος της τρέλας απέναντι στη λογική. Είναι ώρα οι έννοιες να αντεπιτεθούν.

χριστουγεννιάτικος εφιάλτης

Εξέγερση 2008 >>>

φάκελος / Το χρονικό μιας Εξέγερσης

ΑΘΗΝΑ: ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 2008

Σάββατο 6 Δεκεμβρίου

Πέφτει ένας πυροβολισμός στις εννιά το βράδυ στα Εξάρχεια. Νεκρός πιτσιρικάς στη Μεσολογγίου. Τέλος, είναι η λέξη που ταιριάζει στο συναίσθημα που προκαλεί το μαντάτο. Μέσα σε μερικά λεπτά ο πυροβολισμός ακούγεται σε όλη την Αθήνα. Οι έμπειροι στις πρώτες στιγμές της αμνηχανίας τρέχουν. Κλασικές κινήσεις. Αυτή τη φορά όμως ήταν κάπως αλλιώς. Και ένας μόνο από αυτούς θα μπορούσε να καταλάβει ένα κτήριο. Κατάληψη Νομικής Σχολής, κέντρο αγώνα και αντιπληροφόρησης. Γίνονται καταλήψεις στο Πολυτεχνείο και την ΑΣΟΕΕ. Στήνεται διπλό οδόφραγμα στην Ακαδημίας και η οδός απελευθερώνεται από τα ΜΑΤ, το ίδιο και η Σόλωνος μετά από αλληπάλληλες επιθέσεις των εξοργισμένων διαδηλωτών που είναι πολλοί και αποφασισμένοι. Κρατιέται μέχρι το πρωί όπου αρχίζει ο συντονισμός για την πορεία της Κυριακής. Μάλλον τώρα αρχίζει... Νεκρός πιτσιρικάς στη Μεσολογγίου... Τέλος...

Κυριακή 7 Δεκεμβρίου

Συγκέντρωση στο Μουσείο. Πολλοί από τα κόμματα είναι αμήχανοι και συγκρατημένοι. Δεν έχουν ακόμη καταλάβει καλά τι γίνεται. Η πορεία ξεκινά. Μπροστά μπαίνει το πανό της κατάληψης Νομικής και η μεγάλη μαυροκόκκινη σημαία που ανέμιζε σε όλες τις μεγάλες στιγμές αυτής της εξέγερσης.

Στρίβοντας προς την Αλεξάνδρας, το πλήθος αρχίζει να πυκνώνει πολύ γρήγορα. Λεφούσια αγριεμένων πιτσιρικάδων τρέχουν πάνω κάτω στην πορεία, σαν άγριες μέλισσες υπερασπίζονται το μελίσσι τους. Όλοι αρχίζουν μα μαζεύουν πέτρες. Έχουν μαζευτεί χιλιάδες πέτρες. Εκείνη τη στιγμή ο κόσμος ξεπερνά τις 10.000.

Όλα μοιάζουν σα να προμηνύεται ο λιθοβολισμός της εξουσίας!

Τα συνθήματα βοούν, είναι γρήγορη και δυναμική πορεία. Είναι σα να πηγαίνουμε κάπου όλοι μαζί και ο καθένας χώρια, αποφασισμένοι. Ένα παλικάρι πετάγεται δίπλα και σπάει με λύσσα το πρώτο ΑΤΜ τράπεζας. Αυτό ήταν. Η τράπεζα διαλύεται σε δευτερόλεπτα. Η πορεία ανεβαίνει την Αλεξάνδρας σπάζοντας και καίγοντας κάθε σύμβολο της κρατικής και οικονομικής εξουσίας. Επιτίθενται τα ΜΑΤ από όλες τις πλευρές με τεράστια ποσότητα χημικών και ξύλο. Γίνεται μάχη. Σπάει η πορεία μένοντας πίσω ο κύριος όγκος. Μπροστά το πανό της Νομικής και η μαυροκόκινη σημαία με τους υπερασπιστές της. Επίθεση στα ΜΑΤ, όλοι με πέτρες. Είναι το δυναμικό μπλοκ των μαθητών. Δεχόμαστε αντεπίθεση και οπισθοχωρούμε. Ξανά το πανό και η σημαία μπροστά και ξανά επίθεση αμέσως, μέσα από τα σύννεφα των καπνογόνων - δακρυγόνων. Φέρνουν ενισχύσεις, αλλά τελικά τους παίρνουμε...

Φτάνουμε στη ΓΑΔΑ, στην κόκκινη ζώνη. Η πορεία είναι ακόμη κομμένη στα δύο αλλά ο κύριος όγκος ανεβαίνει. Δίνουμε άλλη μια λυσσασμένη μάχη και τότε ρίχνουν μεγάλη ποσότητα ασφυξιογόνων. Μας αποδεκατίζουν. Ωστόσο έχει ήδη φτάσει η υπόλοιπη πορεία όπου δίνει την τελευταία μάχη. Μέσα σε μερικά λεπτά εξαφανίστηκε η Αλεξάνδρας και η πορεία έφτασε μπροστά στη ΓΑΔΑ, εκεί όπου βρίσκονταν όλες οι δυνάμεις της αστυνομίας.

Είναι η πρώτη μεγάλη στιγμή της εξέγερσης.

Δευτέρα 8 Δεκεμβρίου

Όλοι έχουμε καταλάβει πια ότι πρόκειται για εξέγερση. Λίγο πριν αρχίσει όμως το απογευματινό συλλαλητήριο κανείς δεν υποψιάζεται το μέγεθός της. Από νωρίς στα προπύλαια συγκεντρώνονται χιλιάδες, άνθρωποι κάθε ηλικίας και κυρίως νέοι. Δεν ξεχωρίζεις αν είναι μισθωτοί των 400, των 700 ή των 1500, αν είναι άνεργοι ή αν είναι παιδιά καλών ή κακών οικογενειών. Είναι όλοι εκεί. Δεν υπήρξε άνθρωπος που να μην ένοιωσε πως ήταν όλοι εκεί, σε μια από τις κορυφαίες στιγμές της εξέγερσης. Συμβαίνουν όλα γρήγορα και αναπάντεχα. Τα κομματικά μπλοκ χάνονται μέσα στο τεράστιο πλήθος. Είναι δεκάδες χιλιάδες που καθώς η πορεία προχωρά αυξάνονται. Όχι όμως με το συνηθισμένο τρόπο. Εδώ ο «μέσος άνθρωπος» εξαφανίζεται και γίνεται αυτό που ο καθένας είναι. Όμως η πολιτική εξουσία και τα ΜΜΕ αδυνατούν να κατανοήσουν αυτή τη πραγματικότητα. Περιγράφουν τον κόσμο πάνω στον οποίο θέλουν να κυριαρχούν. Δεν βλέπουν ότι συμβαίνει έξω από αυτή τη περιγραφή τους. Λειτουργούν με βάση το «μέσο άνθρωπο» και από αυτή τη θέση επιτίθενται σε ό,τι θεωρούν ότι αποτελεί παρέκκλιση. Αυτός είναι ο όρος ύπαρξης της εξουσίας τους. Εγώ δεν είδα συμμορίες σε αυτή την εξέγερση. Είδα άτομα χιλιάδες να σπάνε και να καίνε ό,τι οριοθετεί την ύπαρξή τους. Πρώτες στη λίστα οι κάμερες που δεν έμεινε μια για μια. Μαγαζιά, τράπεζες και κρατικές υπηρεσίες. Οι φλόγες από το αστυνομικό τμήμα της ομόνοιας φωτίσαν τα αμήχανα γεμάτα απορία πρόσωπα των μαντρωμένων 1000 περίπου ΚΚέδων, φωτίσαν τη ντροπή τους (που κάποιοι βεβαίως δεν άντεξαν και πέρασαν στην πλευρά της κοινωνίας!)

Ο χημικός πόλεμος της αστυνομίας έχει φτάσει στο αποκορύφωμά του αλλά κανείς δεν δείχνει να πτοείται. Άλλωστε είναι τέτοιος ο όγκος των εξεγερμένων που τον αριθμό τους όλα μαζί τα κόμματα της πολιτικής εξουσίας δεν τον πιάνουν, ειδικά σε δύναμη και αποφασιστικότητα.

Μετά το χάος της Ομόνοιας το μπλοκ της κατάληψης Νομικής ανεβάζει την πορεία από τη Σταδίου στο Σύνταγμα. Δεν είναι μια απλή πορεία. Είναι μια εξεγερτική λαίλαπα που καμιά αστυνομία δεν μπορεί να σταματήσει με κανένα τρόπο. Σε λίγη ώρα πολυάριθμες εστίες φωτίζαν το δημόσιο χώρο της μητρόπολης της Αθήνας. Ακαδημίας, Σόλωνος, Νομική, Εξάρχεια, Πολυτεχνείο,

Πατησίων, ΑΣΟΕΕ, Σύνταγμα, Συγκρού, Ερμού, Ψυρρή, Ζεφύρι, Πειραιάς, Πετράλωνα... Χτυπιούνται σύμβολα της κατανάλωσης, Τράπεζες, Οργανισμοί, Αστυνομικά Τμήματα.

Αργά κάπως, ατενίζουμε την Αθήνα από την ταράτσα της νομικής. Έρχονται στο μυαλό μας τα ζωγραφικά έργα του Μπιζάρ-Στέλιου Φαϊτάκη στο destroy athens ή τα κόμικς του Λέανδρου στη Βαβυλωνία. Μαθαίνουμε τα νέα από όλη την Ελλάδα. Θεσσαλονίκη: Σχολή Θεάτρου, Εγνατία, Τσιμισκή, Πανεπιστήμια, Λευκός Πύργος. Ξάνθη, Κομοτηνή, Κοζάνη, Γρεβενά, Γιάννενα, Αγρίνιο, Πάτρα, Τρίπολη, Αμαλιάδα, Κόρινθος, Ηράκλειο, Χανιά, Ρόδος, Σαντορίνη, Λάρισα, παντού.

Ακολουθούν καθημερινά μεγάλα συλλαλητήρια σε όλη την Αθήνα σε διαφορετικές ώρες και περιοχές. Οι μαθητές, από 12 έως 17 χρονών, είναι το αλεύρι αυτής της εξεγερτικής ζύμης. Σε αυτή την εξέγερση οι μαθητές περιέφεραν στους κατειλημμένους δημόσιους χώρους το μέλλον.

Πέμπτη 11 Δεκεμβρίου

Πραγματοποιούν σχεδόν ταυτόχρονα εφόδους σε 25 αστυνομικά τμήματα της Αττικής. Σε όλη τη διάρκεια των ημερών πραγματοποιούνται επιθέσεις σε κρατικά κτήρια σε όλη την Ελλάδα.

Η γενιά του internet και του sms ανέδειξε το δικό της τρόπο επικοινωνίας. ORGH – SKTTE PEDI – MLKS BATSI. Η πρώτη γενιά που βιώνει την ανάπτυξη της κεντρικής παραγωγής πολιτιστικών αγαθών δραπετεύει μέσω της νέας τεχνολογίας και βιώνει τη διάσωση. Ταυτόχρονα υπερασπίζεται την παρέκκλιση με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, υποτιμώντας την κρατική βία και εκμηδενίζοντας τη δύναμή της με τον πιο εμπνευσμένο τρόπο. Αυτό συμπαρέσυρε όλους. Διαδηλώσαμε για αυτό που εμείς είμαστε απέναντι σε αυτό που δεν θέλουμε να είναι οι άλλοι. Εμείς, τα αναρίθμητα «εγώ» απέναντι στη μηδενική ανοχή, απέναντι στην εξουσία.

ALEXIS 6 Δεκεμβρίου 2008
25 Δεκεμβρίου 2008 ALEXIS...
Ήμουν και εγώ!

Νίκος Ιωάννου

The Spirit of Resistance Lives

BABYLONIA
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Επιλογές από
Z Magazine - Z Net

Υπεύθυνοι έκδοσης:

Δημήτρης Κωνσταντίνου
Νίκος Στυλόπουλος

Το **Z Net** είναι ένα ανεξάρτητο δίκτυο των ΗΠΑ, που εκδίδει το μηνιαίο περιοδικό **Z Magazine**. Είναι αφιερωμένο στον αγώνα υπέρ της ελευθερίας και ενάντια στην αδικία και την καταπίεση. Θεωρεί το γένος, τη φυλή, την τάξη και την πολιτική, ως διαστάσεις της προσωπικής ζωής, θεμελιώδεις για την κατανόηση και βελτίωση των σύγχρονων συνθηκών. Υποστηρίζει τις κινηματικές προσπάθειες για ένα καλύτερο μέλλον.

Ιδρύθηκε το 1987 και πήρε το όνομά του από την ταινία Z του Κώστα Γαβρά, που περιγράφει μία ιστορία καταπίεσης και αντίστασης στην Ελλάδα. Z είναι το όνομα ενός αγωνιστή που δολοφονήθηκε. Η χούντα, μεταξύ άλλων, απαγόρευσε και το γράμμα Z, που συμβολίζει ότι «το πνεύμα της αντίστασης Ζει».

Επικοινωνία: z_vavilonia@yahoo.gr

Η χρήση των κειμένων που δημοσιεύονται στο χώρο αυτό είναι ελεύθερη, με την παράκληση να αναγράφεται η πηγή.

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 2008 Η εξέγερση της Αθήνας

Η Ελλάδα βιώνει την εκπτωτική πορεία του κράτους με έναν παταγώδη τρόπο. Χωρίς την ιστορία και την υπόσταση των δυτικών κρατών, το ελληνικό, συμπαρασύρει στην κατάρρευσή του όλο το σύστημα της πολιτικής εξουσίας. Γίνονται διεκπεραιωτές των σχεδιασμών των εταιρικών λόμπι και στρώνουν το δρόμο στο φάντασμα της απόλυτης οικονομικής εξουσίας. Αποκαλύπτεται έτσι ο ταυτοτικός πυρήνας των δυο εξουσιών (πολιτική-οικονομική). Σ' αυτές τις συνθήκες, η αστυνομία χρησιμοποιείται ως τρομοκρατική συμμορία. Ένοπλες ομάδες της έχουν γίνει ο φόβος κι ο τρόμος της κοινωνίας. Επιτίθενται με βαρβαρότητα σε μετανάστες, τσιγγάνους, εφήβους και νέους με παρεκκλίνουσα κατ' αυτούς συμπεριφορά. Είναι πολλοί οι νεκροί της κοινωνίας από όπλα αστυνομικών. Οι Μονάδες Αποκατάστασης Τάξης χρησιμοποιούνται κατ' εξοχήν στην καταστολή κοινωνικών κινητοποιήσεων με πολλά θύματα (ξύλο-χημικά) κάθε χρόνο.

Στον αντίποδα όλων αυτών αναπτύσσονται κοινωνικές διεργασίες που επιχειρούν να παράξουν τον σύγχρονο πολιτικό λόγο από τα κάτω. Πρόκειται για τον αγώνα της επανάκτησης του δημοσίου χώρου ως χώρου ελευθερίας. Από το ένα μέρος το ελεύθερο-κοινωνικό, από την άλλη το κρατικό-ιδιωτικό. Από αυτές τις διεργασίες απωθούνται τα πολιτικά κόμματα, οι Μ.Κ.Ο. και ιδεολογικοκεντρικοί μηχανισμοί. Υπάρχει μια κοινωνική πραγματικότητα που προπορεύεται του πολιτικού συστήματος εξουσίας. Αυτού του συστήματος τη διατήρηση επιθυμούν τα κόμματα, οι Μ.Κ.Ο κ.λπ., γι' αυτό και απωθούνται.

Ο φόνος του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου πυροδότησε την πρώτη πολιτική εξέγερση της μεταπολιτευτικής Ελλάδας. Μια εξέγερση

χωρίς φυλετικά ή ταξικά χαρακτηριστικά. Μια εξέγερση για το δικαίωμα στην ύπαρξη. Μια εξέγερση που συναντήθηκαν όλοι μαζί: Μαθητές και νέοι όλης της κοινωνικής διαστρωμάτωσης, μετανάστες, άνεργοι, εργαζόμενοι όλων των κατηγοριών. Όλοι οι πολίτες που ένιωσαν την κοινωνική οργή, είτε συμμετείχαν είτε επικροτούσαν τη συμμετοχή. Το βράδυ της Δευτέρας 8/12, κορυφαία στιγμή της εξέγερσης, 50-60 χιλιάδες άνθρωποι κατέλαβαν τους δημόσιους χώρους της μητρόπολης Αθήνας και πολλοί περισσότεροι στα προάστια και την υπόλοιπη Ελλάδα. Λίγες μέρες μετά, οι μαθητές της Αθήνας πραγματοποιούν ταυτόχρονες εφόδους σε 25 Α.Τ. Από τις 6/12, ημέρα της δολοφονίας, μέχρι τις 25/12 γίνονται από το πρωί ως το βράδυ συλλαλητήρια και συγκρούσεις με την αστυνομία.

Ο φόνος του μικρού Αλέξη υπήρξε αποτέλεσμα μιας πολιτικής μηδενικής ανοχής και οριοθέτησης της ύπαρξης από ένα κράτος που καθημερινώς αμφισβητείται. Σ' αυτή την εξέγερση επιχειρήθηκε ο λιθοβολισμός της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας ενώ το άτομο διεκδίκησε να είναι αυτό που είναι, κάτι που ως τώρα στην Ελλάδα δεν είχε κατοχυρωθεί κοινωνικά. Πρόκειται για τη μαγιά που δίνει υπόσταση στη σύγχρονη αντιεξουσία. Επανατοποθετεί με άλλους όρους το αίτημα της αυτοθέσμησης και της ελευθερίας.

Το βλέμμα του κόσμου αυτές τις μέρες στράφηκαν στην Αθήνα. Κάποιων όμως ίσως αξίζει να σταθούν περισσότερο...

Νίκος Ιωάννου
μέλος Αντιεξουσιαστικής Κίνησης

Το Αποτέλεσμα της Μάχης του Σηάτλ

Μαρκ Ένγκλερ

Οι διαδηλώσεις του 1999 ενάντια στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου (ΠΟΕ) ήταν αρκετά δραματικές για να εμπνεύσουν τη δημιουργία μίας νέας ταινίας, αλλά είχαν, άραγε, κάποια ουσιαστικά αποτελέσματα;

Εννιά χρόνια μετά την επίσκεψη του ΠΟΕ στο Σηάτλ, ένα νέο φιλμ δημιουργήθηκε με θέμα τις ιστορικές διαμαρτυρίες που προκάλεσε η σύνοδος του Οργανισμού εκεί. Ο κινηματογραφιστής της ταινίας «Battle in Seattle¹», Στιούαρτ Τάουνσεντ, σύμφωνα με πρόσφατη δήλωσή του, ήθελε μέσω της ταινίας να δείξει τι είναι αυτό («που χρειάζεται») προκειμένου να επέλθει κοινωνική αλλαγή πραγματική και με νόημα».

Η ερώτηση αυτή είναι γνωστό σε όλους ότι είναι δύσκολη. Στην ταινία, χαρακτήρες σαν τον Τζέι (βετεράνος οικολόγος ακτιβιστής που είχε βιώσει μία τραγωδία παλιότερη δράση), τον οποίο υποδύεται ο Μάρτιν Χέντερσον, και τη Λου (σκληροτράχηλη ακτιβίστρια για τα δικαιώματα των ζώων), την οποία υποδύεται η Μισέλ Ροντρίγκεζ, λογομαχούν για την αποτελεσματικότητα της διαμαρτυρίας. Ακόμη και όταν κατεβαίνουν στους δρόμους του Σηάτλ, και αντιμετωπίζουν άνοπλους μπάτσους που παίρνουν διαταγές από έναν ηθικά προβληματισμένο και αναποφάιστο δήμαρχο, αναρωτιούνται εάν οι ενέργειές τους μπορούν να έχουν κάποιο αποτέλεσμα.

Γενικά, η αντίδραση πολλών Αμερικανών είναι η απόρριψη των διαδηλώσεων χωρίς δεύτερη σκέψη· υποστηρίζοντας ότι οι διαδηλωτές απλώς εκτονώνονται και δεν πετυχαίνουν τίποτα. Αλλά αν υπάρχει μία περίπτωση που αποδεικνύει το αντίθετο, αυτή είναι το Σηάτλ.

Οι κινητοποιήσεις ενάντια στον ΠΟΕ δέχτηκαν κριτική από την αρχή. Σύμφωνα με την καυστική παρατήρηση του χαρακτήρα τον οποίο υποδύεται ο Άντρε Μπέντζαμιν στην ταινία, ακόμη και ο τίτλος «Μάχη στο Σηάτλ» κάνει τις διαμαρτυρίες να ακούγονται περισσότερο «σαν κάποιο απ' αυτά τα ράλι φορτηγών αυτοκινήτων», και λιγότερο σαν κάποιο σοβαρό πολιτικό γεγονός. Την ώρα που οι διαδηλώσεις λάμβαναν χώρα και η αστυνομία ήταν απασχολημένη συλλαμβάνοντας γύρω στους 600 ανθρώπους, ο αρθρογράφος Τόμας Φρίντμαν των Τάιμς της Ν. Υόρκης δημοσίευε το διάσημο πλέον άρθρο του, όπου υποστήριζε ότι εξαπατημένοι ακτιβιστές απλώς «έφαχναν να πάρουν τη δόση τους από το ναρκωτικό των σίζιτις». Αυτή η μορφή απόρριψης συνεχίστηκε και μετά την πρεμιέρα της ταινίας. Μία κριτική στο περιοδικό *Seattle Weekly* απορριπτικά ζητούσε: «Θυμίστε μου πάλι τι πέτυχαν πραγματικά αυτές οι διαμαρτυρίες ενάντια στον ΠΟΕ».

Ενώ ο κυνισμός είναι φτηνός, αυτοί που νοιάζονται για την παγκόσμια φτώχεια, την εξοντωτική εργασία, τις δουλειές που φεύγουν στο εξωτερικό και τους κινδύνους του περιβάλλοντος μπορούν να αναγνωρίσουν αξιοσημείωτες αλλαγές στο διεθνές τοπίο. Σήμερα, οι συνομιλίες του ΠΟΕ ναυαγούν, αδελφοί θεσμοί, όπως η Παγκόσμια Τράπεζα και το ΔΝΤ, είναι πλέον συρρικνωμένες εκδοχές των σπουδαίων θεσμών του παρελθόντος, και η ιδεολογία της νεοφιλελεύθερης εταιρικής παγκοσμιοποίησης δέχεται καταγιστικά πυρά, με κεντρικούς οικονομολόγους να αυτομολούν από τις γραμμές της και ολόκληρες περιοχές όπως η Λατινική Αμερική να επαναστατούν πραγματικά. Όπως δηλώνουν εδώ και πολύ καιρό οι υποστηρικτές της παγκόσμιας δικαιοσύνης, οι δυνάμεις που προκάλεσαν αυτές τις αλλαγές «δεν ξεκίνησαν από το Σηάτλ». Παρόλα αυτά, ελάχιστοι παρατηρητές της αγοράς θα αρνούνταν ότι η βδομάδα των διαδηλώσεων στο τέλος της χιλιετίας αποτέλεσε ένα κρίσιμο σημείο καμπής.

Τι συνέβη στο Σηάτλ;

Η «Μάχη στο Σηάτλ» παρουσιάζει με ακρίβεια πώς τα mainstream ΜΜΕ εστίασαν υπερβολικά στα σπασμένα παράθυρα των Starbucks και της Niketown – καταστροφές σε ιδιοκτησίες που διαπράχθηκαν από μία μικρή μειοψηφία των διαδηλωτών. Τις περασμένες δύο δεκαετίες, οι συντάκτες των μεγάλων αμερικανικών εφημερίδων προώθησαν την ιδεολογία της παγκόσμιας «ελεύθερης αγοράς», περισσότερο κι από τους νομοθέτες που εξυπηρετούν τα συμφέροντα εταιριών. Κι όμως, είναι εντυπωσιακό ότι βρίσκουμε αναγνώριση του αντίκτυπου των διαδηλώσεων ενάντια στον ΠΟΕ ακόμη και στις σελίδες τους. Λίγο μετά το γεγονός, οι Τάιμς του Λος Άντζελες έγραφαν: «Στους γεμάτους με δακρυγόνα δρόμους του Σηάτλ, οι αχαλίνωτες δυνάμεις της δημοκρατίας συγκρούστηκαν με την ελίτ της οικονομικής πολιτικής. Και όταν η σύνοδος κατέληξε σε αποτυχία... η ελίτ είχε χάσει και η διαμάχη θα άλλαζε χαρακτήρα για πάντα».

Το Σηάτλ υποτίθεται ότι θα ήταν μία τελετή λαμπρής στέψης των επιτευγμάτων της εταιρικής παγκοσμιοποίησης. Μεγάλες εταιρίες, σπόνσορες της εκδήλωσης στο Σηάτλ (δωρεές 75.000 δολαρίων και πάνω από εταιρίες όπως η Procter & Gamble, η Microsoft, η Boeing και η GM), επένδυσαν εκατομμύρια για να κάνουν μία επίδειξη της μεγαλοπρέπειας της «Νέας Οικονομίας». Κάθε σπουδαστής δημοσίων σχέσεων μπορούσε να καταλάβει ότι η πανωλεθρία που υπέστησαν ήταν ότι χειρότερο για την προώθηση των σχεδίων τους.

Σπάνια διαδηλωτές έχουν την ικανοποίηση της άμεσης επίτευξης των στόχων τους, ειδικά όταν οι δηλωμένοι στόχοι τους είναι τόσο υψηλοί όπως η αναστολή των εργασιών μίας σπουδαίας εμπορικής συνόδου. Κι όμως η άμεση δράση στο Σηάτλ το πέτυχε αυτό από την πρώτη κιόλας μέρα, με ακτιβιστές που έκαναν αλυσίδα γύρω από το κτίριο της συνόδου, αναγκάζοντας τον ΠΟΕ να ακυρώσει τις τελετές έναρξης.

Μέχρι το τέλος της εβδομάδας, οι συζητήσεις κατάρρευσαν εντελώς. Εμπορικοί αντιπρόσωποι από τις Νότιες περιοχές της γης, ενθαρρυνόμενοι από την ώθηση της πολιτικοποιημένης κοινωνίας, επαναστάτησαν οι ίδιοι μέσα στη σύνοδο. Πηδώντας από τις σκηνές των διαδηλώσεων στις αναπαραστάσεις της διαμάχης των υπουργών εμπορίου, η ταινία του Τάουνσεντ αναδεικνύει αυτή τη δυναμική εντός και εκτός. Τα λόγια του ηθοποιού Ισαάκ Ντε Μπανκόλ, που παίζει έναν αφρικανό υπουργό εμπορίου, θα μπορούσαν να είναι ακριβώς αυτά μιας πραγματικής δήλωσης του Οργανισμού για την Ενότητα της Αφρικής, εκείνη την εβδομάδα. Οι

υπουργοί διαμαρτυρήθηκαν ενάντια «στην περιθωριοποίησή και στον γενικότερο αποκλεισμό τους από θέματα ζωτικής σημασίας για τους ανθρώπους τους και το μέλλον τους»...

Δεδομένου ότι οι λιγότερο ισχυρές χώρες είχαν επανειλημμένα εξαπατηθεί στις συσκέψεις των υπουργών εμπορίου, προκειμένου να κρατούν συμβιβαστική στάση, αυτό ήταν ένα πολύ ασυνήθιστο γεγονός. Κι όμως θα γινόταν ολοένα και πιο πολύ ο κανόνας. Το Σηάτλ δημιούργησε πολλά προβλήματα στον ΠΟΕ και μέχρι σήμερα ο οργανισμός δεν έχει συνέλθει. Οι προσπάθειες επέκτασης της δράσης του ΠΟΕ έχουν αποτύχει επανειλημμένα, και η αποκάλυπτα μονομερής στάση της κυβέρνησης Μπους υπήρξε εξίσου αναποτελεσματική με τη «μετριοπαθή» στάση της κυβέρνησης Κλίντον στο να περνάει τις θέσεις της κατά τις διαπραγματεύσεις.

Το περασμένο καλοκαίρι ο αναλυτής Γουόλντεν Μπέλο ανακήρυξε τον τρέχοντα γύρο συνομιλιών του ΠΟΕ ως «Γύρο-Βρυκόλακα», επειδή ο οργανισμός ζει σε μία κατάσταση μεταξύ ζωής και θανάτου. Παρά τις προσπάθειες της ελίτ να ξαναζωντανέψει το γύρο των συνομιλιών, αυτός φαίνεται να είναι καταδικασμένος σε νέο θάνατο – όπως συνέβη πρόσφατα τον Ιούλιο. Άλλες συμφωνίες, όπως η Περιοχή Ελεύθερου Εμπορίου της Αμερικής, η οποία σκόπευε να επεκτείνει τη NAFTA σ' όλο το ημισφαίριο, και η οποία προκάλεσε διαδηλώσεις σε μέρη όπως το Κεμπέκ και το Μαϊάμι, έχουν εγκαταλειφθεί εντελώς.

Η αλλαγή της πορείας του ΠΟΕ είναι από μόνης της πολύ σημαντική. Αλλά αυτή είναι μόνο ένα μέρος από μια σειρά ευρύτερων μετασχηματισμών που προκάλεσαν οι διαμαρτυρίες για την παγκόσμια δικαιοσύνη στο Σηάτλ. Προς το τέλος της ταινίας, ο χαρακτήρας που υποδύεται ο Άντρε Μπέντζαμιν, ένας ακτιβιστής που για ένα μεγάλο κομμάτι της ταινίας είναι ντυμένος θαλάσσια χελώνα, λέει κάτι σημαντικό: «Μια βδομάδα πριν κανείς δεν ήξερε τι ήταν ο ΠΟΕ. Τώρα... ακόμη δεν ξέρουν τι είναι, αλλά τουλάχιστον ξέρουν ότι είναι κάτι κακό»...

Ο Mark Engler είναι συγγραφέας στη Ν. Υόρκη, αναλυτής Εξωτερικής Πολιτικής και συγγραφέας του βιβλίου *How to Rule the World: The Coming Battle Over the Global Economy* (Nation Books, 2008). Για επικοινωνία: <http://www.DemocracyUprising.com>

Μετάφραση: Δημήτρης Κωνσταντίνου

¹ Την ταινία μπορείτε να την κατεβάσετε στο: <http://www.newtorrents.info/torrent/53359/Battle.In.Seattle.2007.PROPER.LIMITED.DVDRip.XviD-CaRRe.html>.

<http://static.podnapisi.net/podnapisi/9/b/6/9b6fc04e5b11c11901569462e2f5f25028460f3e.zip> 9b6fc04e5b11c11901569462e2f5f25028460f3e.zip

«Τα λόγια είναι πιο δυνατά από τα όπλα»

Δημήτρης Κωνσταντίνου

Κάθε χρόνο, το χριστουγεννιάτικο δέντρο στέκεται στη μέση της πλατείας, συμβολίζοντας την αγοραία ευημερία. Κοροϊδεύει κατάμουτρα τους μετανάστες και το ένα τρίτο της υπόλοιπης κοινωνίας που φυτοζωούν δίνοντας τη δυνατότητα της ψεύτικης καλοπέρασης στα υπόλοιπα δύο τρίτα. Ένα αίσθημα άγριας ικανοποίησης φούντωσε στις καρδιές μας, βλέποντας το σύμβολο της υποκρισίας να λαμπαδιάζει. Η οργή των απλών ανθρώπων για τη δολοφονία ενός παιδιού από το κράτος συνάντησε τα μακροχρόνια οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα, δημιουργώντας ένα εκρηκτικό μίγμα. Τα συστατικά της εξέγερσης ήταν περισσότερο συμβολική βία και λιγότερο πολιτική. Ανάλογα είναι και τα οφέλη που κληρονομήσαμε.

Ο πολιτικός απολογισμός είναι θετικός, αλλά θα μπορούσε να είναι και καλύτερος. Οι δρόμοι γέμισαν από ανθρώπους που διαδήλωναν για πρώτη φορά στη ζωή τους, και η νέα γενιά, που πρωταγωνίστησε στα γεγονότα, έβαλε τις βάσεις για ένα πιο αγωνιστικό μέλλον από το παρόν μας. Πέρα από τις καταλήψεις σχολείων και πανεπιστημίων, το στοιχείο της κατάληψης και άλλων δημόσιων χώρων (όπως γραφεία ΓΣΕΕ ή ραδιοτηλεοπτικών σταθμών), έστω και συμβολικά, μπήκε στη ζωή μας, μαζί με τον αντιεξουσιαστικό λόγο που έστω και σε μικρές δόσεις κατάφερε να παρεισφρήσει στην τηλεοπτική καθημερινότητα. Ταυτόχρονα, η παγκόσμια αλληλεγγύη, ακολουθώντας μια παράδοση που χτίστηκε τα τελευταία χρόνια, μας έδωσε και πάλι ένα ελπιδοφόρο μήνυμα για το μέλλον.

Ως ένα σημείο, όμως, η άσκοπη βία επισκίασε την πολιτική. Αλάνθαστα ο Βάλτερ Μπένγιαμιν διαχωρίζει την κρατική-νόμιμη βία σε δύο κατηγορίες: τη διανοούμενη βία που θεσπίζει δίκαιο, που ορίζει το νόμιμο και το ηθικό, τον κανόνα και την εξαίρεση, και την εργαλειακή-αστυνομική βία που υπηρετεί το δίκαιο αυτό.¹ Ο αληθινός αντίπαλος των απανταχού αδικημένων και στερημένων είναι η πρώτη βία που κρύβεται πίσω από τους ειδικούς φρουρούς της.

...ο πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα.
Κλαούσεβιτς

Βεβαίως, το τηλεοπτικό θέαμα διψά για βία και απόγνωση, και η οργή όπως εκφράστηκε από εκατοντάδες αυθόρμητα εξεγερμένους ανθρώπους τού έκανε το χατίρι. Έπαιξε το παιχνίδι τού Θεάματος και στόμωσε τα μυαλά της μάζας με εικόνες καταστροφής και χάους. Η ελληνική κοινωνία, όμως, συνεχίζει να πιστεύει στα κόμματα και ότι «μια αδικία είναι καλύτερη από μια αναταραχή» (Paul Elyar). Η στιγμή της ολικής ρήξης θα αργήσει πολύ να έρθει.² Ίσως να μην έρθει και ποτέ, έτσι όπως την φαντάζονται πολλοί. Η επανάσταση δεν είναι κεραυνός εν αιθρία, είναι οι διαρκείς επιμέρους ρήξεις, και ας επιλέγουμε εμείς κάποια ρήξη ως ορόσημο. Τα Σοβιέτ του '17, η Ισπανία του '36 ή κι ο Μάης του '68 ήταν αποτέλεσμα πολυετών ζυμώσεων. Τέτοιων που,

δυστυχώς, η Ελλάδα δεν γνώρισε ακόμη. Η συνείδηση των Ελλήνων σήμερα είναι έτοιμη να κινητοποιηθεί ενάντια στο λιθάνθρακα, υπέρ των φυλακισμένων ή εναντίον του ρατσισμού, αλλά δεν διανοείται την κατάργηση του κοινοβουλίου, τη συμβουλευτική αυτοοργάνωση, την ελευθερία. Ίσως σε έναν τέτοιον αγώνα-ορόσημο, όταν η κοινωνία αποφασίσει να καταργήσει κάθε αντιπροσωπευτική κυβέρνηση ως **χούντα των πολιτικών**, τότε η βία να γίνει αναγκαίο μέσο. Η ανατροπή, πάντως, ή θα είναι μαζικά κοινωνική ή θα είναι καταπιεστική.

Ο Λουίτζι Φάμπρι αντιλαμβάνεται τη βία ως εργαλείο της αστικής θεωρίας και όχι της αναρχικής.

Σε κάθε περίπτωση, ο κλασικός θεωρητικός του πολέμου και της βίας, Καρλ φον Κλαούσεβιτς, στο έργο του «Περί Πολέμου», ξεκαθαρίζει ότι για να έχει νόημα η εφαρμογή της βίας, πρέπει να έχει κάποιον συγκεκριμένο σκοπό, ο οποίος να είναι πολιτικός. Γι' αυτό έλεγε χαρακτηριστικά πως **ο πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα**. Η βία για τη βία δεν προσφέρει τίποτα και σπαταλά το ανεκτίμητο ανθρώπινο δυναμικό. Οι απανταχού Ραβασόλ μόνο κακό έκαναν στις ανθρωπιστικές ιδέες που, κατά τ' άλλα, χρειάστηκαν αιματηρές θυσίες ανά τους αιώνες για να διατηρηθούν ζωντανές στη συνείδηση των ανθρώπων.

Πέραν αυτού, όμως, και το ιδεώδες της αναρχίας είναι η **κατάργηση** της βίας και της καταπιεστικής εξουσίας του ανθρώπου πάνω σε άνθρωπο, σε όλα τα πεδία. Γι' αυτό ο Λουίτζι Φάμπρι αντιλαμβάνεται τη βία ως εργαλείο της αστικής θεωρίας και όχι της αναρχικής. Τη θεωρεί καθαρά **αστική επίδραση** που είναι αποτελεσματική μόνο κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες³.

Στο ίδιο μήκος κύματος, ο μελετητής Τζιν Σαρπ αφιέρωσε τη ζωή του στο ζήτημα και μας διαφωτίζει⁴. Στην προσπάθειά τους να ανατρέψουν ένα καθεστώς οι επαναστάτες μπαίνουν στον πειρασμό να μεταχειριστούν βία ενάντια στο κράτος. Αλλά αυτή, συνήθως, δεν έχει αποτέλεσμα, διότι είναι το πεδίο δράσης του καθεστώτος, το οποίο πάντα κατέχει υπέρτερα εργαλεία βίας (εξοπλισμό και προπαγανδιστική εκμετάλλευση) και γι' αυτό επιθυμεί τη βίαιη αντιπαράθεση. Ο Σαρπ, όμως, αντιτίθεται και στους ειρηνιστές, λέγοντας: «Νομίζουν ότι θα ξεφορτωθούν τον πόλεμο, αρνούμενοι απλώς να συμμετάσχουν οι ίδιοι σ' αυτόν και διαδηλώνοντας. Όχι! Ξεφορτώνουν τον πόλεμο, όταν οι άνθρωποι μπορούν να πράξουν κάτι άλλο που να είναι πιο αποτελεσματικό».

«Ξεφορτώνουν τον πόλεμο, όταν οι άνθρωποι μπορούν να πράξουν κάτι άλλο που να είναι πιο αποτελεσματικό».
Σαρπ

Ο Σαρπ καταγράφει λεπτομερώς 198 μη βίαιες μεθόδους δράσης και αντίστασης. Τις χωρίζει σε τρεις κατηγορίες: Μη βίαιη διαμαρτυρία και προπαγάνδα, άρνηση συνεργασίας και μη βίαιη παρέμβαση. Στην πρώτη κατηγορία ανήκουν οι πορείες, οι διαδηλώσεις, οι συνηθισμένες καταλήψεις χώρων, οι καθιστικές διαμαρτυρίες, οι συγκεντρώσεις, οι αγρυπνίες, οι «καταδιώξεις-σκιές» αξιωματούχων, τα φυλλάδια, οι προκηρύξεις και οι φάρσες. Στη δεύτερη κατηγορία ανήκουν τα μπούκοτάζ κάθε είδους, οι απεργίες ή η μείωση παραγωγικότητας, οι ανταρσίες. Τέλος, στην τρίτη κατηγορία προκαλείται πιο ανοικτά ο αντίπαλος. Σ' αυτήν ανήκουν συγκεκριμένες καθιστικές διαμαρτυρίες, τα μη βίαια μπλοκαρίσματα δρόμων ή χώρων, η μη βίαιη εισβολή ή ακόμη και η παράλληλη διακυβέρνηση.

Πάμπολλα είναι τα ιστορικά παραδείγματα που αποδεικνύουν την αξία της μη βίαιης δράσης.⁵ Χαρακτηριστική περίπτωση είναι η Ινδία του Γκάντι το 1930, για την οποία ο Σαρπ, μελετώντας τα γεγονότα, αντιλήφθηκε έκπληκτος ότι απέρριπταν τη βία όχι εξαιτίας της χριστιανικής αντίληψης που προστάζει να γυρίζεις και το άλλο μάγουλο όταν σε χαστουκίζουν, αλλά καθαρά λόγω αποτελεσματικότητας. Άλλα τρανταχτά τέτοια παραδείγματα είναι οι δάσκαλοι της Νορβηγίας στα χρόνια του φασίστα Κουίσλινγκ, οι γυναίκες-σύζυγοι ημιεβραίων στο Βερολίνο το 1943, η ανατροπή του Ουμπίκο στη Γουατεμάλα το 1944 και του δικού μας Παπαδόπουλου το 1973, ο αγώνας του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ τη δεκαετία του '60, το κίνημα ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ, η υπονόμευση του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου από ακτιβιστές στο Σηάτλ το 1999, κ.ά.

«Η αιωνιότητα του αυταρχικού κράτους είναι τόσο αληθινή, όσο και η αιώνια αρμονία της οικονομίας της αγοράς»
Χορκχάιμερ

Φυσικά, η μη βίαιη δράση απαιτεί λεπτομερειακό σχεδιασμό: στοχοποίηση μιας συγκεκριμένης αδικίας, προσπάθεια συνομιλίας με τον αντίπαλο, ακριβή εστίαση της μη βίαιης επίθεσης, δημόσια προπαγάνδισή του σκοπού της δράσης, εκπόνηση σχεδίου και μία οργάνωση που θα το εκτελέσει. Η μη βίαιη δράση είναι πολύ δυσκολότερη από τη βία και οι δράστες πρέπει

να είναι προετοιμασμένοι να υποστούν αρκετά, προκειμένου να προωθήσουν το σχέδιό τους. Τα όπλα τους είναι η επιμονή, η αλληλεγγύη και η πειθαρχία. Η τακτική αυτή αναδεικνύει τη βία των καταπιεστών με τον καλύτερο τρόπο, και αυτό μπορεί να προκαλέσει τη ριζική μεταστροφή απόψεων και τη συστράτευση του κόσμου. Η πιο σημαντική πηγή της κοινωνικής δύναμης είναι πάντα ο αριθμός και η ένταση με την οποία συμμετέχει ο πληθυσμός στο κίνημα.

Στα ατράνταχτα πορίσματα της ανθρωπολογίας και μέσα στον πεσιμισμό του Μ. Χορκχάιμερ διακρίνω μια ελπίδα: «Η αιωνιότητα του αυταρχικού κράτους είναι τόσο αληθινή, όσο και η αιώνια αρμονία της οικονομίας της αγοράς».⁶ Μετά από τόσες προ-καπιταλιστικές κοινωνίες, απομένει να το επαληθεύσουμε και μετακαπιταλιστικά. Αλλά για να το πετύχουμε αυτό, ας θυμηθούμε τον Μαλατέστα, που μας έμαθε την αξία της προπαγάνδας, και τον Αλμπέρ Καμί, που έγραψε μετά τον Β' Π.Π.: «Τα επόμενα χρόνια, σ' ολόκληρη την υφήλιο, θα διεξαχθεί ένας ατέρμονος αγώνας μεταξύ της βίας και της ειρηνικής πειθούς... Από δω και πέρα, η πιο αξιοπρεπής στάση θα είναι να ρισκάρουμε τα πάντα σε ένα φοβερό στοίχημα: ότι τα λόγια είναι πιο δυνατά από τα όπλα».⁷

1 Walter Benjamin, Για μια κριτική της Βίας (εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα, 2002).

2 «Πολιτική Συγκυρία και Εκλογικές Τάσεις», VPRC-Δεκέμβριος 2008, στο <http://www.tvxs.gr/v1904>

3 Luigi Fabri, Αστικές Επιδράσεις στον Αναρχισμό (εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος).

4 Gene Sharp, The Politics of Nonviolent Action (Porter Sargent, 1973).

5 Ibid.

6 Max Horhaimer, Το Αυταρχικό Κράτος (εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος, 2000).

7 Από άρθρο στην εφημερίδα Combat, 1945. Στο βιβλίο του Howard Zinn, «Declarations of Independence», Harper Collins, 1990.

Νόμος, Τάξη και Βία¹

Χάουαρντ Ζιν

Νόμος και Τάξη

«Υπακούστε το νόμο». Αυτό είναι ένα πολύ ισχυρό κήρυγμα, συχνά τόσο ισχυρό ώστε να υπερνικά τα βαθιά συναισθήματα των ανθρώπων για το σωστό και το λάθος ή ακόμη και το θεμελιώδες ένστικτο της προσωπικής επιβίωσης. Μαθαίνουμε από πολύ μικροί (δεν είναι στα γονιδιά μας) ότι πρέπει να υπακούμε στους «νόμους του κράτους». Ο Τόμι Τραντίνο, ποιητής και καλλιτέχνης, θανατοποινίτης στη φυλακή της Πολιτείας του Τρέντον, έγραψε (στο βιβλίο του Lock the Lock) ένα μικρό κομμάτι που λεγόταν «The Lore of the Lamb» (Η Παράδοση του Πρόβατου, σμ.):

έκανα μάθημα στη φυλακή πριν πολύ καιρό, στην πρώτη τάξη, και ήθελα να χέσω και... ο νόμος λέει ότι πρέπει πρώτα να σηκώσεις το χέρι σου και να πάρεις άδεια από τη δασκάλα, γι' αυτό κι εγώ πιστός στην παράδοση του πρόβατου» σήκωσα με υπομονή το χέρι μου στο φύρερ, περιμένοντας ανταπόκριση, και αυτός μου είπε, ναι τόμας, τι είναι; και εγώ, ο τόμας, είπα ότι πρέπει να πάω να, δηλαδή εννοώ, μπορώ να πάω στην τουαλέτα, παρακαλώ; δεν πήγες τουαλέτα εχθές τόμας, είπε, και εγώ λέω ναι μαντάμ, κυρία πάρσλεϊ, αλλά πρέπει να πάω πάλι σήμερα, και μου λέει ΟΧΙ... Και εγώ λέω αα... ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΩ ΝΑ ΧΕΣΩ, ΓΑΜΩΤΟ και μου λέει πάλι αυτή ΟΧΙ, και εγώ της λέω, μόνο που τα έκανα στο παντελόνι μου, στην κοτλέ την πανταλόνα μου, γαμώτο...

ήμουν τότε έξι χρονών και νομίζω ότι από τότε ήξερα χωρίς ιδιαίτερη σκέψη ότι αν κάποιος υπακούει και ακολουθεί και συμμορφώνεται με όλους τους κανόνες και τους νόμους των «προβάτων» κάποια στιγμή θα χέσει στο παντελόνι του και η μητέρα του θα πρέπει μετά να το καθαρίζει, κατάλαβες;¹

Σίγουρα δεν είναι λάθος όλοι οι κανόνες και οι κανονισμοί. Ίσως πρέπει να έχουμε ανάμικτα συναισθήματα σχετικά με την υπακοή στους νόμους. Η υπακοή στο νόμο που σε στέλνει στον πόλεμο φαίνεται λάθος. Η υπακοή στο νόμο ενάντια στο φόνο φαίνεται απόλυτα σωστή. Για να υπακούσεις πραγματικά σ' αυτόν το νόμο, πρέπει να αρνηθείς να υπακούσεις στο νόμο που σε στέλνει στον πόλεμο.

Η κυρίαρχη ιδεολογία δεν δίνει το δικαίωμα να γίνονται λογικές διακρίσεις από τους ανθρώπους σχετικά με τους νόμους που πρέπει να υπακούουν. Είναι αυστηρή και απόλυτη. Είναι ο άκαμπτos κανόνας κάθε κυβέρνησης είτε είναι

φασιστική, είτε κομμουνιστική, είτε φιλελεύθερη καπιταλιστική. Η Γκέτρουντ Σολτζ, επικεφαλής του Τμήματος Γυναικών επί Χίτλερ, εξήγησε σ' ένα δημοσιογράφο την πολιτική των ναζί για τους Εβραίους, ως εξής: «Σ' όλες τις περιπτώσεις υπακούαμε στο νόμο. Αυτό δεν κάνετε και στην Αμερική; Ακόμη κι αν διαφωνείτε προσωπικά με ένα νόμο, τον ακολουθείτε. Αλλιώς η ζωή θα ήταν χάος»².

«Η ζωή θα ήταν χάος». Αν επιτρέψουμε την ανυπακοή στο νόμο, θα έχουμε αναρχία. Η αντίληψη αυτή ενσταλάζεται στον πληθυσμό κάθε χώρας. Η συνηθισμένη φράση είναι «νόμος και τάξη». Αυτή η φράση στέλνει αστυνομία και στρατό να διαλύσουν τις διαδηλώσεις παντού στην υφήλιο, στη Μόσχα ή στο Σικάγο. Αυτή η

φράση κρυβόταν πίσω από το φόνο τεσσάρων φοιτητών στο πανεπιστήμιο του Κεντ το 1970 από εθνοφρουρούς. Ήταν η επίσημη αιτιολογία της κινεζικής αρχής το 1989 για το φόνο εκατοντάδων φοιτητών που διαδήλωναν στο Πεκίνο.

Είναι η φράση που γοητεύει τους περισσότερους πολίτες, οι οποίοι αν δεν έχουν ιδιαίτερα παράπονα από την εξουσία, φοβούνται την έλλειψη τάξης. Τη δεκαετία του '60, ένας φοιτητής στη νομική του Χάρβαρντ απευθύνθηκε στους γονείς και στους καθηγητές με τα εξής λόγια:

Στους δρόμους της χώρας έχουμε αναταραχές. Τα πανεπιστήμια είναι

γεμάτα με φοιτητές που επαναστατούν. Οι κομμουνιστές προσπαθούν να καταστρέψουν την πατρίδα μας. Η Ρωσία μας απειλεί με τη δύναμή της. Και η δημοκρατία κινδυνεύει. Ναι! Κινδυνεύει από εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς. Χρειαζόμαστε νόμο και τάξη! Χωρίς νόμο και τάξη το έθνος μας δεν μπορεί να επιβιώσει.

Ακολούθησε παρατεταμένο χειροκρότημα. Όταν καταλάγιασε, ο φοιτητής είπε με σιγανή φωνή στο ακροατήριο: «Αυτά τα λόγια ειπώθηκαν το 1932 από τον Αδόλφο Χίτλερ»³.

Σίγουρα, η ειρήνη, η σταθερότητα και η τάξη είναι επιθυμητές, το χάος και η βία, όχι. Αλλά η σταθερότητα και η τάξη δεν είναι οι μοναδικές επιθυμητές καταστάσεις της κοινωνικής ζωής. Είναι, επίσης, και η **δικαιοσύνη**, δηλαδή η δίκαιη μεταχείριση όλων των ανθρώπων, το ισότιμο δικαίωμα όλων στην ελευθερία και την ευημερία. Η απόλυτη υπακοή στο νόμο μπορεί να φέρνει την τάξη προσωρινά, αλλά δεν φέρνει τη δικαιοσύνη. Και όταν δεν τη φέρνει, αυτοί που υφίστανται άδικη μεταχείριση μπορούν να διαδηλώνουν, να επαναστατούν, να προκαλούν αναταραχές, όπως έκαναν οι αμερικανοί επαναστάτες τον 18ο αιώνα, οι αγωνιστές ενάντια στη δουλεία τον 19ο αιώνα, οι κινέζοι φοιτητές τον 20ο και όπως έχουν κάνει οι εργάτες, κάθε φορά που απεργούν, σε κάθε χώρα ανά τους αιώνες.

Δεν έχουμε μεγαλύτερη υποχρέωση να επιδιώκουμε τη δικαιοσύνη, παρά να υπακούμε στο νόμο; Ο νόμος μπορεί να υπηρετεί τη δικαιοσύνη, όπως όταν απαγορεύει το βιασμό και το φόνο ή όταν επιβάλει στα σχολεία να δέχονται όλους τους μαθητές ανεξάρτητα από φυλή και εθνικότητα. Αλλά όταν στέλνει νέους ανθρώπους στον πόλεμο, όταν προστατεύει τους πλούσιους και τιμωρεί τους φτωχούς, τότε ο νόμος και η δικαιοσύνη έρχονται σε σύγκρουση μεταξύ τους. Σ' αυτή την περίπτωση, ποια είναι η μεγαλύτερη υποχρέωσή μας; ο νόμος ή η δικαιοσύνη;⁴

Η απάντηση δίνεται από τη θεωρία της δημοκρατίας με τα λόγια του Τζέφερσον και των συναδέλφων του στη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας. Ο νόμος είναι απλώς ένα μέσο. Η κυβέρνηση είναι απλώς ένα μέσο. «Η ζωή, η ελευθερία και η επιδίωξη της Ευτυχίας» – αυτά είναι οι σκοποί. Και «όποια μορφή διακυβέρνησης αποτυγχάνει σε σχέση μ' αυτούς τους σκοπούς, είναι Δικαίωμα των Ανθρώπων να την αλλάξουν ή να την καταργήσουν, και να θεσμοθετήσουν μία νέα».

Πράγματι, οι αναταραχές καθαυτές μπορεί να είναι άδικες, αν περιλαμβάνουν τυφλή βία εις βάρος ανθρώπων, όπως η Πολιτιστική Επανάσταση στην Κίνα την περίοδο 1966-1976, που ξεκίνησε με σκοπό την ισότητα, αλλά κατέληξε εκδικητική

¹ Απόσπασμα από το βιβλίο του Howard Zinn, «Declarations of Independence», Harper Collins, 1990.

ΕΝΘΕΤΟΣ ΤΟΠΟΣ ΠΟΛΥΤΙΣΤΙΚΗΣ ΡΑΒΔΟΥΡΓΙΑΣ

ΤΕΧΝΗ

ΚΑΙ

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Γράμματα στον Άγιο Βασίλη

Από τον Ν. Κ.

Παιδιά αναγνωστών της Βαβυλωνίας προτίμησαν για πιο σίγουρα, να στείλουν τα γράμματά τους στον Άγιο Βασίλη μέσω της εφημερίδας μας, ξέροντας φυσικά ότι ο Άγιος είναι... συνδρομητής. Με χαρά τα δημοσιεύουμε και... καλή χρονιά.

1. Άγιο Βασίλη, με λένε Γιάννη. Είμαι εννιά χρονών. Όλο το χρόνο ήμουνα καλό παιδί. Για εφέτος θέλω να μου φέρεις έναν μπαμπά. Ναι, δεν διάβασες λάθος. Έναν μπαμπά, έναν πατέρα, πως τον λες εσύ. Γιατί έχω ένα μεγάλο πρόβλημα στο σχολείο. Ο δικός μου είναι μπάτσος και τα άλλα παιδιά στο σχολείο με κοροϊδεύουνε. Και εδώ που τα λέμε δεν έχουν και άδικο. Δεν σου γράφω τίποτα άλλο. Ελπίζω να καταλαβαίνεις. Σκέψου να ήταν ο δικός σου πατέρας μπάτσος...

2. Το γράμμα αυτό δυστυχώς είναι δυσανάγνωστο.

3. Με λένε Ελένη. Εγώ δεν θα ζητήσω κάτι για μένα. Είδα στην τηλεόραση τον κύριο δήμαρχο της Αθήνας, τον κύριο Κακλαμάνη που του καίγανε συνέχεια το δέντρο και στεναχωρήθηκα. Θέλω να του φέρεις μερικά δέντρα για να έχει γιατί όλο θα το καίνε. Τον λυπήθηκα πολύ...

4. Με λένε Βασίλη και εμένα... Εγώ Άγιο Βασίλη δεν θέλω να μου φέρεις τίποτα φέτος. Να μην έρθεις καθόλου. Μη με ρωτήσεις γιατί και πώς.

Έτσι... Δεν ξέρω... Τίποτα πια Άγιο Βασίλη δεν είναι το ίδιο με χθες... ΚΑΙ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΚΑΙ ΚΑΤΙ... ΜΗΝ ΞΑΝΑΡΘΕΙΣ ΠΟΤΕ... ΔΕΝ ΓΟΥΣΤΑΡΩ.

5. Με λένε Χρήστο... Άγιο Βασίλη, θέλω να μου φέρεις δέκα λίτρα βενζίνη να τη δώσω στον μεγάλο μου αδερφό γιατί χθες έσπασε και τον δικό μου κουμπάρα και πήρε όλα τα λεφτά μου για να αγοράσει λέει βενζίνη... δεν ξέρω τι την κάνει, αλλά μου είπε να μην πω τίποτα στη μάνα μας... εγώ δεν είπα τίποτα και τα έδωσα τα λεφτά χωρίς να κλάψω γιατί μου είπε ότι η βενζίνη είναι για εκείνο το παιδί τον Αλέξη που σκοτώσανε οι αστυνομικοί... ΤΙ ΝΑ ΤΗΝ ΚΑΝΕΙ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΣΗ ΒΕΝΖΙΝΗ δεν κατάλαβα ακριβώς, αλλά ΔΕΝ ΣΤΕΝΑΧΩΡΗΘΗΚΑ ΠΟΥ ΕΔΩΣΑ ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΜΟΥ ΓΙΑΤΙ έχω και εμπιστοσύνη στον μεγάλο αδερφό μου...

6. Άγιο Βασίλη μου με λένε Χρόνη. Είμαι έξι χρονών και φέτος δεν θέλω να φέρεις κάτι για εμένα... θέλω να φέρεις, αν μπορείς, κάτι που μου ζήτησε ο μεγάλος μου αδερφός... να μας φέρεις πολλά μπουκάλια άδεια από μπίρες... δεν ξέρω τι τα θέλει ο αδερφός μου αλλά δεν του τα φέρνεις...; Γιατί μετά θα με αφήνει να παίζω στον υπολογιστή του παιχνίδια, είπε...

7. Άγιο Βασίλη είμαι ο Θανάσης και είμαι δέκα χρονών... θέλω να μου φέρεις την ειρήνη... όχι την ειρήνη που λένε οι μεγάλοι... την ειρήνη που πηγαίνει στην έκτη τάξη θέλω... μου αρέσει πολύ... αλλά είναι πιο μεγάλη από εμένα και ντρέπομαι να πάω να της το πω... άσε που και να της το πω θα με κοροϊδέψει γιατί αυτή είναι πιο μεγάλη και αποκλείεται να αγαπήσει εμένα... και μου φαίνεται ότι της κολλάει ο Κώστας... αλλά εγώ τον Κώστα τον πλακώνω γιατί παρόλο που είναι ένα χρόνο πιο μεγάλος από εμένα είναι μικρόσωμος και φοβητσιάρης...

8. Με λένε Αντώνη και θέλω να μου φέρεις μια τράπεζα που να μην είναι καμένη γιατί εχθές που πήγαμε με τον μπαμπά μου να μου αγοράσει ένα παιχνίδι δεν βρήκαμε ούτε μια τράπεζα για να βγάλει λεφτά... όλα τα μηχανήματα είναι καμένα... μου είπε ότι θα μου το πάρει μετά τις γιορτές αλλά εγώ δεν μπορώ να περιμένω...

9. Άγιε Βασίλη με λένε Χρήστο και είμαι εννιά χρονών... και θέλω να μου φέρεις έναν καλό μπάτσο... χα χα... την πάτησες... να δώ τώρα τι θα κάνεις... να σου πω κάτι... δεν σε γουστάρω καθόλου... γιατί πέρσι σου είχα ζητήσει να μου φέρεις ένα μεγάλο αυτοκίνητο και δεν μου έφερε τίποτα... γιατί ο μπαμπάς μου ήταν άνεργος και δεν ξέρω τι ακριβώς έγινε, πάντως μεγάλο αυτοκίνητο δεν ήρθε σε εμένα... γι' αυτό δεν σε πάω καθόλου... και αν με άφηνε ο μπαμπάς και η μαμά μου να βρίζω θα σου έλεγα να πας να γαμηθείς...

10. Άγιε Βασίλη είμαι ο Λουκάς... θέλω να μου φέρεις κάτι που να μας βοηθήσει στα παιχνίδια στο σχολείο... θα σου εξηγήσω τι εννοώ... παλιά παίζαμε κλέφτες και αστυνόμοι... τώρα όμως κανένα παιδί, ούτε και εγώ δεν θέλει να παίξει τον αστυνόμο και μας χάλασε το παιχνίδι... πλακώσαμε τον Θανάση τον χοντρό στο ξύλο για να παίξει με το ζόρι αλλά και αυτός προτίμησε να τις φάει παρά να παίξει τον αστυνόμο... αλήθεια δεν καταλαβαίνω... οι αληθινοί αστυνόμοι πώς μπορούν και κάνουν τον... μπάτσο και μάλιστα στα αλήθεια... συγνώμη για την έκφραση, αλλά πόσο μαλάκες μπορεί να είναι πια...

11. με λένε σθπιρο. είμε τεθαρων χρονων... προχθεθ με πηρε ο μπαμπαθ μου μαζί με την αδερφη μου που είναι δεκατεθαρων χρονων και πηγαμε θτην πορεία που κανανε εναντια θτουθ μπατθους μου ειπανε... λεγανε ολοι ένα θυνθημα που μου αρεθε πολύ... λεγανε μπατθοι γουρουνια δολοφονοι... το ελεγα και εγω και χτυπαγα και παλαμακια... α... ρωτηθα τον μπαμπα μου και μου

εδεικθε έναν μπατσο... δεν εμοιαδε με γουρουνι γιατι εγω εχω δει γουρουνια στο χωριο του παππού... δεν κθερω πως είναι ο δολοφονος αλλα το γουρουνι είναι αλλιωτικο... τι θελω να σου πω τωρα και γιατι στα λεω αυτά... δεν ξερω... μπερδευτηκα και εγω... α θελω να μου φερεις ένα αληθινο γουρουνι... κοιτα μην μπερδευεις και εσυ και μου φερεις κανεναν μπατσο γιατι ο μπαμπαθ μου θα τον πλακοθει θτο ξυλο και θα μου τον χαλαθει...

12. Άγιε Βασίλη είμαι η Ελένη και είμαι πέντε χρόνων... Θέλω να φέρεις στον μπαμπά μου μια καινούρια Πόρσε γιατί εδώ και πέντε μέρες που αγόρασε ο γείτονάς μας το τελευταίο μοντέλο, ο πατέρας μου είναι πολύ στεναχωρημένος και εκνευρισμένος... Η δικιά μας Πόρσε είναι λίγο παλιά... Τον ακούω να μιλάει με τη μάνα μου και να λέει συνέχεια: τον πούστη θα του δείξω εγώ... Πάει να μου μπει στη μύτη η μοδιστρούλα... Γιατί ο γείτονάς μας είναι από αυτούς, πως τους λένε, που κάνουν υψηλή ραφτική... Μαιτρ νομίζω τους λένε στην

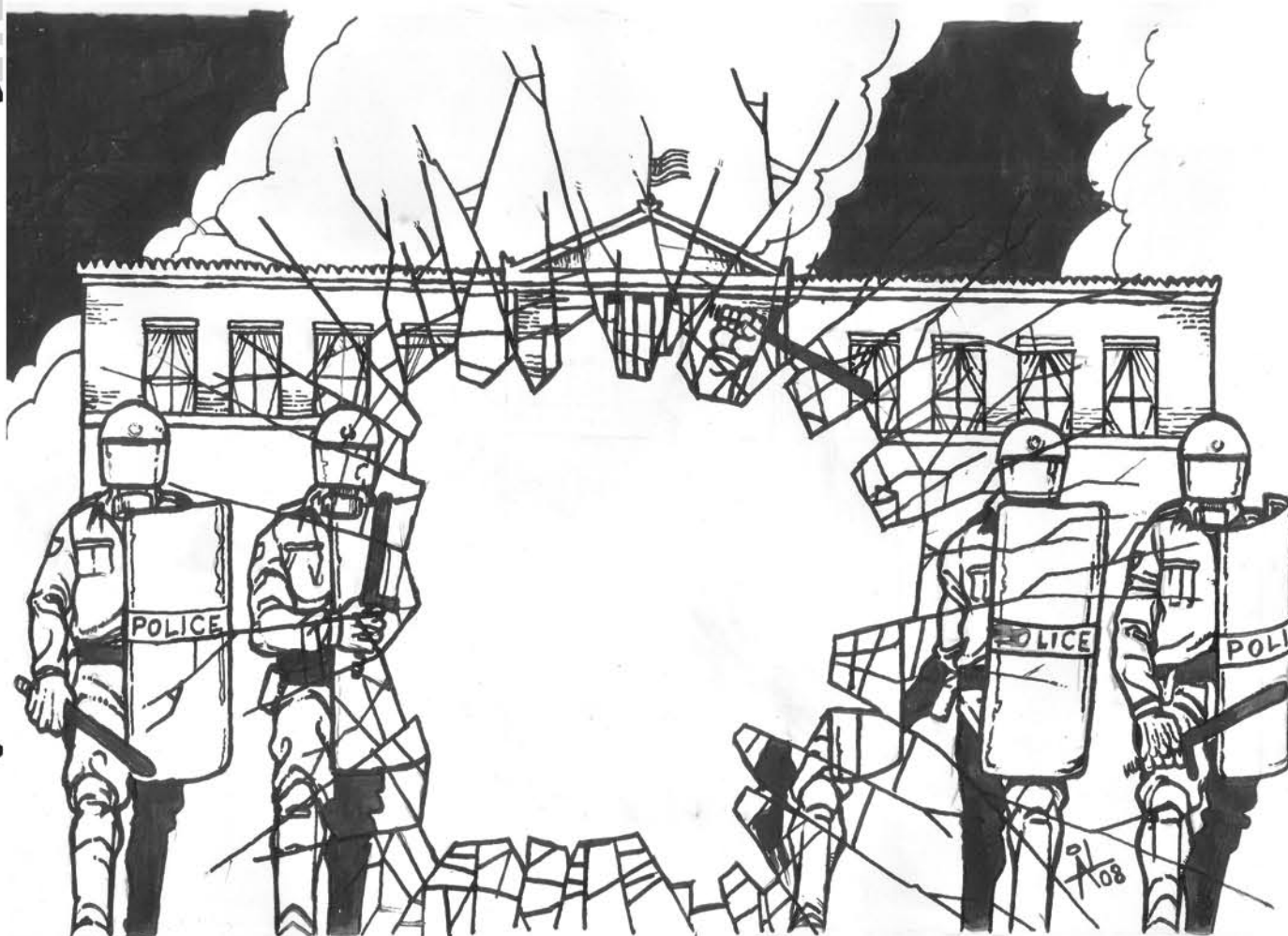
τηλεόραση... Τώρα δεν ξέρω αν πράγματι πήγε να του μπει στη μύτη... αλλά αν πήγε αυτό είναι αλήθεια κακό... γιατί πώς να χωρέσει ένα ολόκληρο αυτοκίνητο στη μύτη του μπαμπά... Εντάξει είναι λίγο μεγάλη αλλά όχι και ολόκληρο αυτοκίνητο... Εγώ μια φορά εκεί που κοιμόταν του έβαλα μια μπιλία... αλλά μετά μου τράβηξε το αυτί... Γιατί δεν πάει να τραβήξει και τον γείτονά μας από το αυτί... Μάλλον όμως πρέπει να έχουμε κάποια συγγένεια γιατί ο μπαμπάς και η μαμά όλο αδερφή τον λένε... Δεν ξέρω, αλλά αυτό δεν έχει σημασία... Και εμένα ο μεγάλος μου αδερφός αδερφή με έχει αλλά με πλακώνει συνέχεια στο ξύλο... Αλήθεια, αυτός αφού είναι άντρας γιατί λένε ότι τον έχουν αδερφή και όχι αδερφό... Άγιε Βασίλη άσε με έχω μπερδευτεί... εμένα να μου φέρεις μια ντίσενϊλαντ...

13. Άγιε Βασίλη με λένε Κώτσο και είμαι εννέα χρονών... Είμαι από ένα χωριό της Πελοποννήσου... είναι μικρό δεν θα το ξέρεις ούτε εσύ... Είδα στην τηλεόραση τα ματ που φυλάγανε ένα δέντρο στην

πλατεία συντάγματος... Αυτό που θα σου ζητήσω ίσως το βρεις λίγο παράξενο αλλά εγώ αυτό θέλω να μου φέρεις εφέτος... Άκου να δεις τι γίνεται... Εμείς εδώ έχουμε γίδια... ο μπαμπάς μου δηλαδή... αλλά πολλές φορές στέλνει εμένα να τα φυλάω γιατί αυτός έχει και άλλες δουλειές στα χωράφια... έχει φυτέψει μερικά δέντρα τα οποία είναι μικρά και εμένα με βάζει να διώχνω τα γίδια μακριά για να μην φάνε τα δεντράκια... Έλεγα λοιπόν αν γίνεται να μου στείλεις μια διμοιρία από ματ για να φυλάνε τα δέντρα και εγώ να μπορώ να πηγαίνω να παίζω με τα άλλα παιδιά... Καταλαβαίνω ότι ίσως να είναι δύσκολο να στείλεις μια ολόκληρη διμοιρία αλλά τουλάχιστον στείλε μου έναν-δυο... Αυτό που δεν ξέρω είναι αν θα μπορούν να φυλάξουν τα δέντρα από τα γίδια γιατί και εκεί απ' ό,τι είδα στην τηλεόραση τους το έκαψαν τελικά... δεν το φύλαξαν καλά... άσε μην τους στείλεις, μετάνιωσα... γιατί αν και εδώ τους φάνε τα γίδια τα δέντρα ποιος τον ακούει μετά τον πατέρα μου... στείλε μου κανένα βιβλίο με ωραία παραμύθια...

N.K.

Με μάτια δέιξες

ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ δεν καταστρέψανε μόνο τις βιτρίνες των πολυκαταστημάτων, δεν κάψανε μόνο τις τράπεζες. Κάψανε και σπάσανε την αισθητική της γκλαμουριάς, της προκατασκευασμένης ευτυχίας των λαχανί εστιατορίων, των αγιο-βασίληδων, της καθαρής πόλης. Των ειδικών, των καλλιτεχνών, των διανοούμενων. Οι δρόμοι, οι τοίχοι, ο αέρας γεμίσανε με τις στάχτες του παλιού, γεμίσανε με ευφάνταστα συνθήματα, με τη ζεστάδα αυτού του νέου που θα γεννηθεί από μια νέα γλώσσα, από μια νέα αισθητική πάνω στα συντρίμια που με κόπο δημιουργήσαμε. As min geliomaste, auto pou upirxe me ta autosxedia videakia tou youtube, auta pou kikloforousane me ta sms, ekei pou mia apli idea ginetai praksi xoris froufrou ki aromata, me leksis xoris fonienta- mlks batsi - den itan para i edreosi tou mellontos. Με ψηφιακούς καμβάδες για ζωγραφική και samples για τη μουσική τους, καλπάζουν με τα διαστημόπλοιά τους, έρχονται εδώ και καιρό και επιτέλους είναι εδώ - παιδιά από μια άλλη μελλοντική εποχή.

Βαγγέλης Νάνος

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΜΑΣ ΕΒΓΑΛΕ ΣΤΟΥΣ
ΔΡΟΜΟΥΣ, ΝΑ ΠΟΥΜΕ ΑΝΤΙΟ ΜΕ ΠΕΤΡΕΣ,
ΜΕ ΚΑΡΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΜΕ ΥΨΗΛΕΣ ΦΩΤΙΕΣ.

FUCK THE UNIVERSE

ΟΙ ΠΙΟ ΤΡΕΜΟΙ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΤΡΕΛΛΟΥΣ,
ΟΙ ΠΙΟ ΦΤΕΧΟΙ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΦΤΕΧΟΥΣ,
ΓΕΜΑΤΟΙ ΑΝΥΠΑΡΚΤΕΣ
ΚΙ' ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ,

ΟΙ ΑΥΤΑΠΟΔΕΙΚΤΕΣ
ΑΗΘΕΙΣ ΤΗΣ
ΖΩΗΣ ...

... ΧΑΡΑΖΟΥΝ
ΚΥΚΛΟΥΣ ΣΑΝ ΤΑ
ΟΡΝΕΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ.

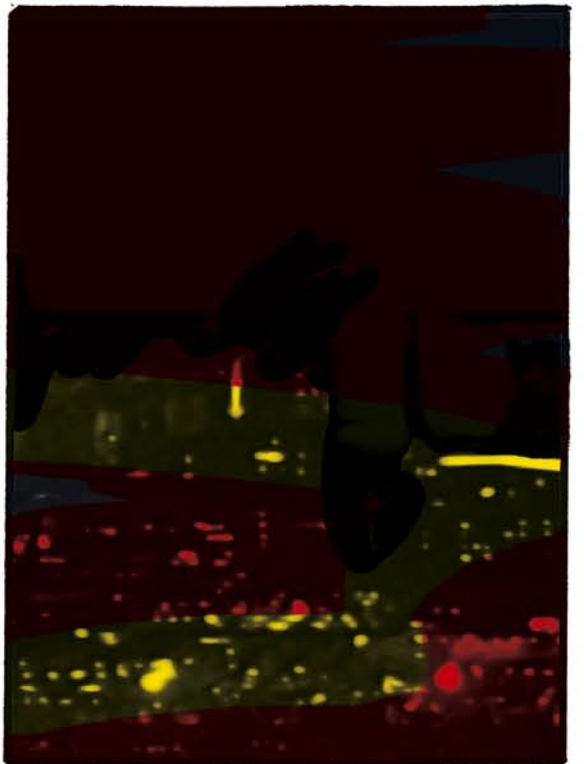

ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΣΤΗΛΕΣ
ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ ΕΙΝΑΙ
ΣΗΜΕΙΟ ΓΙΑ ΝΕΚΡΟ...

...ΚΙ'ΟΧΙ Ο ΑΖΗΜΑΝΤΟΣ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΤΩΝ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΩΝ.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΜΑΣ ΕΒΓΑΛΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ
ΜΑ ΤΩΡΑ ΞΕΡΟΥΜΕ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ...

ΒΕΛΑΡΕ'03

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΚΑΤΙΕΣΤΡΕΨΕ ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ (ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ...)

Δεν ήταν και σε τόσο άσχημη κατάσταση τελικά, θα μπορούσε να είναι και πολύ χειρότερα. Όταν παρατάς στα 31 σου ένα σχεδόν έτοιμο για παράδοση διδακτορικό στη φιλοσοφία –το οποίο κάποτε πίστευες ότι θα αλλάξει την ιστορία της, αλλά τελικά θεωρείς ότι δεν έχει να προσφέρει και τίποτα το πραγματικά σημαντικό– για να πιάσεις μια πραγματική, μια αληθινή δουλειά που μπορεί να βοηθήσει έστω και έναν άλλον άνθρωπο εκτός από τον εαυτό σου, τότε είσαι προετοιμασμένος για το χειρότερο. Οπότε αν 6 χρόνια μετά βρίσκεσαι προπονητής ποδοσφαίρου σε μία μέση ομάδα Γ΄ Εθνικής, σίγουρα τα πράγματα θα μπορούσαν να είχαν πάει και πολύ χειρότερα. Ή μήπως όχι; Βοηθούσε πραγματικά έστω και έναν άλλον γαμημένο άνθρωπο πέρα από τον εαυτό του όντας προπονητής ποδοσφαίρου; Μάλλον δεν ήταν ικανός πλέον να ξεγελάσει ούτε τον ίδιο του τον εαυτό. Υπήρχε πάντα η back-up λύση της αυτοκτονίας, αλλά πλέον ήξερε ότι μετά από σχεδόν 5.110 ημέρες περισυλλογής πάνω στο ζήτημα, μάλλον παραήταν δειλός για να το επιχειρήσει. Αποτυχημένος καλός μαθητής, αποτυχημένος κακός φοιτητής, αποτυχημένος sexy μεταπτυχιακός, αποτυχημένος intellectual διδακτορικός, αποτυχημένος μεταφορέας, αποτυχημένος ελαιοχρωματιστής, αποτυχημένος υπάλληλος βιβλιοπωλείου, αποτυχημένος σπουδαστής σχολής προπονητικής, το να γίνει αποτυχημένος προπονητής ομάδας Γ΄ Εθνικής ήταν απλά και μόνο ζήτημα χρόνου και θέλησης. Και όμως, η ζωή του ως μια αλληλουχία αποτυχιών δεν του προκαλούσε φόβο, ούτε καν απέχθεια. Αυτό που τον έκανε να έχει σταματήσει το σύνθηρες για τη συγκεκριμένη ώρα της ημέρας –πρέπει να είχε φτάσει 03:50– σερφάρισμα στο youtube με σκοπό να δει βιντεάκια από τα αγαπημένα του συγκροτήματα, πολλά από τα οποία είχε ήδη δει μέχρι και 67 φορές το καθένα, αυτό που τον έκανε να βάλει μια παύση στην αγαπημένη του ασχολία ήταν ο φόβος, ο πρωτόλειος υπαρξιακός φόβος, το angst του αποτυχημένου κοινωνικού επαναστάτη.

Γιατί, μπορεί να είχε αποτύχει σε όλα τα άλλα, αλλά σε αυτό δεν έπρεπε να αποτύχει. Η κοινωνική χειραφέτηση ήταν ο μοναδικός πραγματικός

σκοπός της ζωής του, το μόνο που έδινε κάποιο νόημα σε μία κενή νοημάτων αλλά γεμάτη life-style περιοδικότητα φαινομένων στην οποία ήταν υποχρεωμένος να αναφέρεται με τον όρο “καθημερινότητα”. Και ξαφνικά αυτή η ρωγμή που περίμενε τόσα χρόνια, αυτή η κάθετη διακοπή στη βάρβαρη συνέχεια προσωπικών και κοινωνικών αποτυχιών, η δική του πραγματικά ουσιαστική συνεισφορά –μικρή, μεγάλη, δεν τον απασχολούσε ιδιαίτερα το ζήτημα αυτό– στον αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας, ήταν ήδη μέρος της συνειδησής του. “Εξάλλου”, είπε φωναχτά στον εαυτό του βάζοντας ένα τελευταίο βιντεάκι –μία live εκτέλεση του “Procession” των Savage Republic για όποιον ενδιαφέρεται⁽¹⁾–και ανάβοντας ένα τελευταίο τσιγάρο πριν την πέσει, “ο αγώνας της Κυριακής είναι πολύ κοντά”. “Δε γαμιέται”, συμπλήρωσε λίγο αργότερα, “δεν έχουμε να χάσουμε και τίποτα”.

The rest is history, που λένε... Το να πείσει τους παίκτες της ομάδας μισή ώρα πριν τον αγώνα στα αποδυτήρια να εφαρμόσουν –κόντρα σε κάθε σύμβαση, παράδοση, ή λογική– την τρελή του ιδέα αποδείχτηκε τελικά ευκολότερο από ό,τι περίμενε, έστω και εάν το σχόλιο που ανταλλάχτηκε συχνότερα στις συζητήσεις των παιχτών μέχρι την έναρξη του ματς ήταν ότι “τουλάχιστον θα γελάσουμε”. Βοήθησε ακόμη και η τύχη, μιας και τη σέντρα την κέρδισε η αντίπαλη ομάδα. Κι ενώ η αντίπαλη ομάδα ετοιμαζόταν για την έναρξη του αγώνα, ακολουθώντας ένα κλασικό 4-4-2, ο διαιτητής γύρισε να ρίξει μια τελευταία ματιά πριν σφυρίξει⁽²⁾ ήθελε απλά να δει αν οι παίκτες της άλλης ομάδας είχαν τελειώσει τη μίνι-συσκεψη μπροστά από την εστία της ομάδας τους και είχαν πάρει τις θέσεις τους στο γήπεδο. Αρχικά, δεν συνειδητοποίησε ότι όχι μόνο ήταν μάρτυρας μιας ιστορικής στιγμής, αλλά και συνδιαμορφωτής της, έστω και έμμεσος. Γέλασε, αγρίεψε, κυριεύτηκε από αμηχανία και τελικά αποφάσισε να σφυρίξει για να ξεκινησει το παιχνίδι. Εξάλλου, γι’ αυτό ήταν όλοι εκεί, για το παιχνίδι. Βέβαια, όλα αυτά τα συναισθήματα που τον είχαν κυριέψει, ήταν διάχυτα και σε όποιον ήταν στο γήπεδο –καμιά 1000αρά άτομα συνολικά– και σε όποιον παρακολουθούσε, προφανώς για

στοιχηματικούς λόγους, οπτικά ή ακουστικά τον αγώνα από απόσταση – πάνω κάτω 4.237 άτομα.

5-4-1, 4-5-1, 4-5-2,⁽²⁾ 4-4-2, 4-2-4, 4-3-3 και λοιπές παπαριές, 100 χρόνια και κάτι ποδοσφαιρικής θεωρίας, 3 ντουζίνες αιώνες καθεστωτικής τάξης και ασφάλειας, όλα στον αέρα, όλα σε μια στιγμή⁽³⁾ «[...] σαν το αύριο να ήταν ήδη χθες, ο Σίσυφος να έσπασε το βράχο και η λέξη “εξουσία” να μην είχε ρόλο πλέον σε κανένα γλωσσικό παιχνίδι στην επιφάνεια της γης».⁽³⁾ Ο τερματοφύλακας στο ύψος της μικρής περιοχής και οι 10 υπόλοιποι παίκτες μερικά μέτρα πίσω του, ο ένας δίπλα στον άλλο πάνω στη γραμμή του τέρματος καλύπτοντας κατά μήκος όλη την εστία. 0-0-0, 0-0-0-1, 1-0, 1-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0, ούτε καν το πόσα ψηφία χρειαζόμαστε για να περιγράψουμε τη διάταξη αυτή δεν είναι εύκολο να πούμε. Στο παρελθόν είχαν υπάρξει διατάξεις σαν αυτή, αλλά πάντοτε ως συγκεκριμένη άμυνα ενόψει εκτέλεσης έμμεσου φάουλ μέσα στη μεγάλη περιοχή, ποτέ ως αρχικό σχήμα με διάθεση να διατηρηθεί σε όλη τη διάρκεια του ματς.

Και ο διαιτητής σφύριξε την έναρξη του αγώνα. Και η αντίπαλη ομάδα ξεκίνησε, σχεδόν απρόθυμα, την προσπάθειά της να παίξει ποδόσφαιρο. Και οι ποδοσφαιριστές της μετά από 7 σουτ που κατέληξαν είτε στον τερματοφύλακα, είτε πάνω στα κορμιά των παρατεταγμένων ποδοσφαιριστών –αυτών των άοκνων αμυνόμενων– αποφάσισαν να παραχωρήσουν κόρνερ μήπως και κάποιος παίκτης της άλλης ομάδας κουνηθεί. Φευ! Τίποτα... Ο διαιτητής άρχισε να απειλεί με κάρτες, αποβολές και διακοπή του αγώνα υπέρ της αντίπαλης ομάδας. Ήταν όμως ήδη αργά. Οι μάχες μεταξύ των θεατών του παιχνιδιού –άραγε αγανακτισμένοι από την αποδόμηση του αγαπημένου τους σπορ ή απελευθερωμένοι πλέον από τα χρόνια καταπιεστικά δεσμά κανόνων παιχνιδιών κάθε είδους;⁽⁴⁾– και των μπάτσων είχαν ήδη ξεσπάσει. Η φωνή του Γέρου του Βουνού, ερχόμενη από πολλούς αιώνες πίσω και χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, αντηχούσε παντού, σαν όλος ο κόσμος να είχε γίνει ένα απέραντο ηχείο: “Τίποτα δεν είναι αληθινό, όλα επιτρέπονται”. Ο προπονητής άναψε, με ένα πρωτόγνωρο συναισθήμα ευτυχίας να τον διακατέχει, ένα ακόμη τσιγάρο –“Για τον δρόμο”, σκέφτηκε. Τα τζάνκια του στοιχήματος που έβλεπαν τον αγώνα στη τηλεόραση

ή τον ακούγανε στο ράδιο ήταν ήδη και αυτά στο δρόμο, ξεσπώντας την προαιώνια αβυσσαλέα οργή τους σε οποιοδήποτε σύμβολο, ζωντανό ή μη, οποιασδήποτε μορφής εξουσίας – ενάντια στους κανόνες του παιχνιδιού. Μέσα σε λίγα λεπτά λυσσασμένη νεολαία, αγάμητοι δημόσιοι υπάλληλοι, κλεφτρόνια, βαρεμένη soon-to-be γερουσία, λεσβίες, χαμίνια των φαναριών, πόρνες, μαστούρια, gay, αντιεξουσιαστές, μετανάστες, μικροαστοί στα πρόθυρα της αυτοκτονίας, μεροκαματιάρηδες, ντελιβεράδες, ανάπηροι, psychos, τραβεστί, και λοιποί κολασμένοι προσπαθούσαν να δώσουν ένα τέλος στην προϊστορία χιλιάδων ετών μέσω μιας μάχης, ή για την ακρίβεια μέσω εκατοντάδων μαχών, για γη και ελευθερία, για αυτοδιαχείριση και αντιεξουσία, για την επιτέλους εφαρμογή του ελευθεριακού προτάγματος. Σε 15 μέρες το φαινόμενο ήταν παγκόσμιο. Κάθε μορφή εξουσίας μιλούσε για προβοκατόρικο σχέδιο το οποίο ξεκίνησε ή τουλάχιστον διεκπεραιώθηκε από τον προπονητή, ένα σχέδιο που χρεώνονταν άμεσα ή έμμεσα σε κάποια άλλη μορφή εξουσίας. 6 λεπτά από την έναρξη του ματς, το ποδόσφαιρο, τουλάχιστον όπως το γνωρίζαμε μέχρι τότε, είχε πεθάνει. Ο προπονητής σκοτώθηκε σε κάποιο από τα χιλιάδες οδοφράγματα ακριβώς 376 ώρες αργότερα –αυτοκτόνησε ουσιαστικά, μιας και συνειδητά μπήκε ανάμεσα σε πυρά μπάτσων που ερχόντουσαν από διαφορετικές γωνίες για να σώσει μια τραυματισμένη παιδική του φίλη– φορώντας μια μπλούζα με τη φάτσα του George Best. 9 μήνες, 11 ημέρες, 4 ώρες και 13 λεπτά από τη σέντρα του αγώνα η προϊστορική περίοδος της ανθρωπότητας και μαζί της η γραμμική αντίληψη του χρόνου ήταν (οριστικά;) παρελθόν.

D.I.G.

1. <http://www.youtube.com/watch?v=fSvehlit65k> για όποιον ενδιαφέρεται ακόμη περισσότερο

2. Η αναφορά στο συγκεκριμένο σύστημα είναι ένας φόρος τιμής στον παλαίμαχο ποδοσφαιριστή και προπονητή του Αστέρα Εξαρχείων Νίκο Αλέφαντο

3. Rushorbug, Soberg (1980) *Social Emancipation and a World Without Authority*, London: Blackwell, σελ. 154

4. Fade in, Ev Πλω “Χωρίς Κανόνα”

Συναντηθήκαμε σε ένα μικρό καμαράκι... Τα παιδιά έκαναν «ετοιμασίες» για την απογευματινή πορεία... Τη θυμόμουν από ένα εστιατόριο πολυτελείας που πήγαινα πού και πού για φαγητό... Ήταν πάντα κομψή και το σώμα της τυλιγμένο με μια λευκή καλοσιδερωμένη πετσέτα... Καθαρή και εύθραυστη. Η ζωή της μεταξύ μια πηγής με φυσικό μεταλλικό νερό κάπου στα βουνά της Πίνδου και σε χώρους πολυτελείας... Αύρα την έλεγαν... Όμορφο όνομα...

γαν... Τους φαντάζονταν αλλιώς... Άγριους και με κέρατα διαβόλου στο κεφάλι... Όμως τούτοι εδώ δεν ήταν τέτοιοι... Τρυφεροί πολύ και ευαίσθητοι της φαίνονταν... Με χιούμορ... Ανοιχτοί άνθρωποι... Νέα παιδιά... Φοιτητές, οι περισσότεροι... Τους άκουγε να μιλούν για πράγματα που δεν είχε ξανακούσει και γοητεύονταν όλο και περισσότερο... Μιλούσαν για ελευθερία, για ιδανικά, για αξίες. Άκουγαν ωραίες μουσικές και διάβαζαν ποιήματα...

την πείραξα... «Στα Εξάρχεια...»

Αύρα: «Σταμάτα... Βαρέθηκα να είμαι πια με αυτούς... Μια ζωή να κουβαλάω νερό σε τραπέζια πλουσίων... Μη νομίσσεις ότι δεν έχω ευαισθησίες... Πως δεν ξέρω τι συμβαίνει γύρω μου... Μα να, τόσο καιρό δεν μου είχε δοθεί ποτέ ευκαιρία να γνωρίσω αυτά που γνωρίζω τώρα... Κατ' αρχήν, εδώ γνώρισα καινούριο και διαφορετικό κόσμο... Έλα να στους γνωρίσω... Να, εδώ δίπλα μου είναι οι νέοι

μέσα του την αρετή. Πιστεύω να καταλαβαίνεις τι εννοώ. Χωρίς τον τρόπο η αρετή μας είναι ανίσχυρη. Και χωρίς την αρετή μας ο τρόμος μας γίνεται ολέθριος. Είμαστε η δίκαιη, αναγκαία και επιβεβλημένη τιμωρία. Μια τιμωρία που, αν θέλετε, είναι ή τουλάχιστον θα έπρεπε να είναι ιερό δικαίωμα και για τους δράστες και οι ίδιοι να το ζητούν, αλλά και εξίσου ιερό καθήκον για εμάς.»

Νίκος: «Μα είναι γιορτές...; Χρι-

μου κατάσταση... Να διατηρούμαι σε κατάλληλη θερμοκρασία... Με έβαζαν κυρίως σε σκιερά μέρη... Δεν συγκινούμαι πια από αυτά... Το αντίθετο θα έλεγα... Μου προκαλούν μια σχεδόν θανατηφόρα ανία... Και καλά εγώ... Άλλα αδέρφια μου, πιο ταπεινά στην καταγωγή, πετάγονταν και στοιβάζονταν σε άθλιες αποθήκες και πολλές φορές μούχλιαζαν τελικά, την ίδια στιγμή που άνθρωποι σε άλλα μέρη του κόσμου πέθαιναν η έκαναν πόλεμο για λίγο νερό. Η δικιά

ΜΙΑ ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΜΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΜΟΛΟΤΟΦ

Από τον Ν.Κ.

Έκπληκτος λίγο στην αρχή, την παρατηρούσα πριν ακόμα με δει... Δεν δυσφορούσε καθόλου... Τα παιδιά φορούσαν γάντια όταν την έπιαναν... «Ίσως είναι αυτό», σκέφτηκα... «Και οι σερβιτόροι συνήθως με γάντια την έπιαναν»... Τρυφερά της μιλούσαν τα παιδιά... «Έλα, κορίτσι μου» της έλεγαν... «Ήρθε η ώρα σου να λάμψεις. Να φωτίσεις πρόσωπα και χώρους. Να προκαλέσεις βαθιά συναισθήματα. Να ανατρέψεις καταστάσεις... » Και εκείνη, υπομονετική. Με ένα χαμόγελο ικανοποίησης, και μιας μικρής θα έλεγα φιλαρέσκειας, (α ρε θηλυκά... πόσο μοιάζετε σε κάποια πράγματα...), δέχονταν καρτερικά εντός της ένα υγρό που μύριζε παράξενα... Έντονη μυρωδιά... Στην αρχή την έκαψε λίγο αλλά γρήγορα συνήθισε...

Δεν την πείραξε επίσης καθόλου που τον όμορφο λαιμό της τον σκέπασε τώρα ένα ταπεινό κουρέλι από ένα φούτερ που είχαν σκίσει τα παιδιά... Αυτή που πέρσι όταν απέσπασε το πρώτο βραβείο σε ένα γκαλά για φυσικά μεταλλικά νερά στο Παρίσι, ήταν τυλιγμένη σε ένα μεταξωτό βυσσινί φινό ύφασμα με μια χρυσή καδένα στο λαιμό της, και μπροστά της στέκονταν και την θαύμαζαν όμορφες κυρίες με βραδινές τουαλέτες και κύριοι με παπιγιόν... Να τη βλέπεις να χαριεντίζεται τώρα με πρόσωπα που πρώτη φορά έβλεπε... Είχε ακούσει για αυτούς στα τραπέζια που βρίσκονταν... Κουκουλοφόρους και αναρχικούς τους έλε-

Αγαπιόντουσαν με τις κοπέλες τους και το έστηναν στο τραγούδι και στο χορό... Κάποιες άλλες στιγμές, μιλούσαν για ένα παιδί που το σκότωσαν οι μπάτσοι, και τότε τα μάτια τους υγρά από δάκρια, κοίταζαν ψηλά τον ουρανό. Τα δόντια τους σφιγμένα... Της φάνηκε ότι έβριζαν τότε... Δεν είχε ξανακούσει τέτοια πράγματα... Στους χώρους της, όλο για χρηματιστήριο μιλούσαν, για μπίζνες, για ακριβά αυτοκίνητα και για κοσμήματα...

Αυτό όμως που της άρεσε πιο πολύ απ' όλα ήταν που ένας από αυτούς όταν της μιλούσε την έλεγε «κοριτσάρα μου»... Το λάτρεψε αυτό... Δεν την είχε πει άλλος ποτέ πάλι έτσι...

Πήγα κοντά... Με γνώρισε αμέσως... Απόρησε για το πώς βρέθηκα εγώ εκεί... Δεν το περίμενε... Αλλιώς με ήξερε... Της χαμογέλασα και αρχίσαμε την κουβέντα. Ξαφνιάστηκεκα εγώ τώρα με αυτά που μου είπε. Σα να ήταν έτοιμη από καιρό. Φαίνεται πως τα βράδια όταν κοιμόνταν οι πλούσιοι, έμπαινε στις βιβλιοθήκες τους και διάβαζε. Υπάρχει και εκεί η γνώση. Μόνο που φυσικά τη χρησιμοποιούν για δικό τους λογαριασμό και καλά κάνουν. Εμείς τι κάνουμε; Τέλος πάντων, ακούστε:

Νίκος: «Τι κάνεις, πώς είσαι;»

Αύρα: « Όπως βλέπεις, μια χαρά...!»
Νίκος: «Μα εσύ σε τέτοια μέρη;»,

φίλοι μου... Η φίλη μου η Άμστελ... Μετανάστης δεύτερης γενιάς από την Ολλανδία... Δίπλα της ο φιλαράκος μου ο Μύθος... Καλό παιδί... Καθαρό... Από τις δυτικές συνοικίες. Πετρούπολη. Να και η Φιξ... Ελληνίδα είναι, ας έχει ξενικό όνομα. Μένει εδώ δίπλα. Στο Λυκαβηττό...»

Νίκος: «Γεια χαρά παιδιά», είπα και αφού κοιταχτήκαμε λίγο στα μάτια κρίναμε σκόπιμο να μην της πούμε ότι εμείς γνωριζόμαστε καλά από καιρό. Αργότερα της το λέμε.

Αύρα: «Μιλούσαμε πριν για τη βία...»

Νίκος: «Και τι λέγατε δηλαδή...;»

Αύρα: « Έλα τώρα, ξέρεις... Ότι η δικιά μας η βία δεν είναι ούτε καλή ούτε κακή... Είναι κάτι πέρα από αυτό... Είναι απλά δίκαιη...»

Νίκος: «Τι εννοείς», της είπα και χαμογελούσα... Δεν περίμενα να τα ακούσω αυτά από εκείνη.

Αύρα: «Είναι η ελάχιστη δυνατή αντίβια ενάντια στη βία των απέναντι... Είναι η ελάχιστη υποχρέωση μας απέναντι στο νεκρό παιδί...»

Νίκος: «Εσείς τι λέτε;» ρώτησα ολόκληρη την παρέα.

Μύθος: «Κοιτάξτε... Είμαστε υποχρεωμένοι και ήρθε η ώρα να γνωρίσουν και το δικό μας τρόπο. Μόνο που ο δικός μας τρόμος έχει

στούγεννα...;» τους είπα για να δω πώς θα αντιδράσουν...

Φιξ: «Ακούστε, η επίκληση της ευσπλαχνίας είναι σε αυτές τις περιπτώσεις ύμνος στη βαρβαρότητα... Τα ξέρετε αυτά... Δεν είναι δικά μας λόγια... Η συγχώρεση είναι κατάπτωση του πολιτισμού...».

Άμστελ: «Θα συμφωνήσω... Δεν πρέπει, όχι δεν αξίζει, δεν πρέπει συγχώρεση στους άθλιους. Και βέβαια σε τέτοιες στιγμές δεν νομίζω ότι είναι η ώρα να αναζητήσουμε αιτίες, αίτια και ελαφρυντικά. Αυτές τις στιγμές είναι η ώρα που ο κάθε ένας αναλαμβάνει πλέον την ευθύνη των πράξεών του. Υπήρχε καιρός για όλους για διαφορετικές επιλογές. Δεν τις έκαναν ενώ μπορούσαν. Τώρα πρέπει να αποδοθεί δικαιοσύνη...»

Νίκος: «Μα ποιοι είστε εσείς και στο όνομα τίνος θα αποδώσετε δικαιοσύνη;»

Όλοι μαζί: «Μα στο όνομα του λαού φυσικά. Είμαστε ο λαός.»

Νίκος: «Δεν φοβάστε τη φωτιά...;»

Αύρα: «Άκου... Εγώ τόσο καιρό νερό μετέφερα... Το ακριβώς αντίθετο δηλαδή. Τόσο μακρινό... Τόσο κοντινό... Είμαι πολύ συγκινημένη ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο...»

Νίκος: «Επιμένω όμως. Η βία είναι λύση;»

Αύρα: «Κοίτα. Τόσα χρόνια η ζωή μου περνούσε ανάμεσα σε μια πηγή νερού και σε ξενοδοχεία και χώρους πολυτελείας όπου οι άνθρωποι φρόντιζαν για την καλή

μας βία, όπως σου είπαμε και πριν, είναι μια συγχωρδία ενάντια στη βία... Είναι μια τρυφερή έκφραση αγάπης... Ένας ύμνος στις χαμένες αξίες... Είναι δημιουργία φωτεινών συναισθημάτων μέσα στη σκοτεινή, βάρβαρη και ανούσια νύχτα τους... Είναι φως στα άχρωμα όνειρά τους. Χρώματα χαράς στις επιθυμίες που έρχονται από το μέλλον. Μια συνομιλία με τα πιο βαθιά μέρη της ψυχής.»

Νίκος: «Μα εσείς μου μιλάτε σαν ποιητές. Τι σχέση έχει τώρα η ποίηση με τη βία;»

Αύρα: «Αν η μόνη ποίηση που γνωρίζεις αγαπητέ μου είναι για το "γαλάζιο απέραντο Αιγαίο", δεν έχεις καμιά δουλειά εδώ... Πήγαινε με αυτούς που "κάνουν τέχνη"... Πήγαινε με τους απέναντι... Σου είπα και πριν. Η δική μας ποίηση είναι βίαιη ακριβώς γιατί είναι πολύ τρυφερή... Δεν σταματάει και δεν ακολουθεί κανόνες τέχνης έξω από τη ζωή... Σκοπός της είναι να τρυπώσει βαθιά στις ψυχές των ανθρώπων και να τους αναστατώσει... Να τους γαληνέψει... Να τους κάνει να αναρωτηθούν... Να τους κάνει να ονειρευτούν και πάλι... Να τους κάνει να αγαπήσουν... Να τους κάνει να ζήσουν... Αυτά γράφουν οι δικοί μας ποιητές. Και τα γράφουν εδώ έξω, στους δρόμους. Γι' αυτό και κάποιες φορές ανακατεύουν στη μελάνη τους και βενζίνη... Κατάλαβες τίποτα...;»

Νίκος: «Καλά, δεν τα βγάζει πέρα κανένας μαζί σας. Σας αφήνω. Καλά... πανηγύρια...» είπα χαμογελώντας και, κλείνοντας το μάτι στο Μύθο, τράβηξα προς το Νοσότρος. Έπρεπε να παραδώσω ύλη για τη Βαβυλωνία...

ΕΚΕΙΝΗ
ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ,
ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ
ΥΨΗΛΟΤΑΝ
Ο ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ
ΠΥΡΤΟΣ...

Ο ΠΥΡΤΟΣ,
ΑΥΣΤΗΡΟΣ ΚΑΙ
ΑΛΑΖΟΝΑΣ,
ΠΕΡΙΦΡΟΝΟΥΣΕ
ΤΟΝ
ΔΡΟΜΟ...

ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ, ΕΣΤΕΛΝΕ
ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΤΟΥ ΝΑ ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΝ
ΤΗΝ ΚΑΤΑΦΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΝΑ
ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣΟΥΝ...

ΚΑΙ ΣΑΝ ΘΕΟΡΑΤΟ
ΚΥΜΑ, ΞΕΣΗΚΟΘΗΚΕ!

ΟΣΤΙΟΥ Ο ΔΡΟΜΟΣ
ΓΕΜΙΣΕ ΑΙΜΑ...

Ο ΠΥΡΤΟΣ ΙΚΡΕΜΙΣΤΗΚΕ, ΓΙΑΤΙ
ΒΛΕΠΕΙΣ ΕΙΧΕ ΑΝΑΓΚΗ ΤΟΝ
ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΗΡΙΖΕΤΑΙ...

ΕΝΕ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΚΑΘΟΛΟΥ
ΑΝΑΓΚΗ ΤΟΝ ΠΥΡΤΟ!

ΕΤΣΙ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ
Η ΙΣΤΟΡΙΑ;

ΟΧΙ,
Η ΙΣΤΟΡΙΑ
ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ
... ΤΟΡΑ ΟΜΟΣ
ΓΡΑΦΕΤΑΙ
ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ
...

ΚΑΛΗ
ΑΝΑΣΤΑΣΗ!

Νόμος, Τάξη και Βία

και δολοφονική. Αυτός ο κίνδυνος, όμως, δεν πρέπει να μας οδηγεί πίσω στη σταθερότητα με τίμημα την αδικία. Πρέπει, απλώς, να μας κάνει να αναζητήσουμε τις μεθόδους που θα φέρουν τη δικαιοσύνη, προκαλώντας ίσως αναταραχές και ανατροπές, αλλά αποφεύγοντας τη μαζική βία και την καταπίεση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Πρέπει να ανησυχούμε ότι η ανυπακοή στο νόμο θα οδηγήσει στο χάος; Την απάντηση τη δίνει καλύτερα η ιστορική εμπειρία. Οδήγησαν εκεί οι μαζικές διαδηλώσεις του κινήματος των μαύρων στο Νότο τη δεκαετία του '60; Σίγουρα διατάραξαν το καθεστώς των φυλετικών διαχωρισμών. Προκάλεσαν αναταραχές σε εκατοντάδες πόλεις και χωριά στη χώρα (παρόλο που μπορεί να υποστηριχτεί ότι η αστυνομία, αντιδρώντας στις ειρηνικές διαδηλώσεις, προκάλεσε αυτές τις αναταραχές). Το αποτέλεσμα, όμως, όλου αυτού του αναβρασμού δεν ήταν η γενική ανομία.⁵ Αλλά, αντίθετα, το αποτέλεσμα ήταν ένας υγιής επανακαθορισμός της κοινωνικής τάξης προς την κατεύθυνση της δικαιοσύνης και μία υγιής συνειδητοποίηση της ανάγκης για φυλετική ισότητα (φυσικά, όχι απ' όλους).

Η αλήθεια είναι τόσο συχνά εκ διαμέτρου αντίθετη μ' αυτά που μας έχει διδάξει ο πολιτισμός μας, που δεν μπορούμε να γυρίσουμε αρκετά το κεφάλι μας για να τη δούμε.

Η κυρίαρχη αντίληψη είναι ότι ο νόμος και η τάξη είναι αδιαχώριστα. Παρόλα αυτά, η απόλυτη υπακοή σ' όλους τους νόμους παραβιάζει τη δικαιοσύνη και αργά ή γρήγορα οδηγεί σε μεγάλες αναταραχές. Ο Χίτλερ, επικαλούμενος το νόμο και την τάξη, έσυρε την Ευρώπη στην κόλαση του πολέμου. Κάθε έθνος χρησιμοποιεί τη δύναμη του νόμου για να διατηρεί τον πληθυσμό υπάκουο και να ενεργοποιεί πειθήνιους στρατούς, απειλώντας με τιμωρία αυτούς που αρνούνται. Μ' αυτό τον τρόπο, ο νόμος, ο οποίος δημιουργεί στο εσωτερικό κάθε χώρας δημιουργεί στρατιές στρατολογημένων ανθρώπων, οδηγεί στην απόλυτη αναταραχή του πολέμου, στο αιματηρό χάος του πεδίου της μάχης και στις διεθνείς συγκρούσεις.

Αν ο νόμος και η τάξη είναι, απλώς, τρόποι νομιμοποίησης της αδικίας, τότε η καθημερινή «τάξη» κρύβει πίσω της βαθιές πνευματικές και συναισθηματικές αναταραχές για τα θύματα της αδικίας. Αυτό είναι εξίσου αλήθεια και για τους ευνοούμενους του συστήματος, με την έννοια ότι η δουλεία διαφθείρει τις ψυχές τόσο των σκλάβων όσο και των αφεντικών τους. Σ' αυτή την περίπτωση, η τάξη είναι προσωρινή· όταν διαταραχθεί, μπορεί να συνοδευτεί από λουτρό αίματος – όπως στις ΗΠΑ, όταν ο θεσμός της δουλείας και η καταπιεστική τάξη πραγμάτων κατέληξαν στον εμφύλιο πόλεμο και σε 600.000 νεκρούς σε μία χώρα με πληθυσμό 35 εκατομμύρια...

Η αλήθεια είναι τόσο συχνά εκ διαμέτρου αντίθετη

μ' αυτά που μας έχει διδάξει ο πολιτισμός μας, που δεν μπορούμε να γυρίσουμε αρκετά το κεφάλι μας για να τη δούμε. Σίγουρα, είναι η υπακοή στις κυβερνήσεις, στις κλήσεις τους για επίδειξη πατριωτισμού και για πόλεμο, που ευθύνεται για την φρικιαστική βία του αιώνα μας. Η ανυπακοή ενσυνείδητων πολιτών, τις περισσότερες φορές μη βίαιη, αποσκοπούσε να σταματήσει τη βία του πολέμου. Ο ψυχολόγος Έριχ Φρόμ, αναλογιζόμενος τον πυρηνικό όλεθρο, κάποτε, αναφέρθηκε στη βιβλική Γένεση του ανθρώπινου είδους και στο δάγκωμα του απαγορευμένου μήλου: «Η ανθρώπινη ιστορία ξεκίνησε με μία πράξη ανυπακοής και δεν είναι απίθανο να τερματιστεί με μία πράξη υπακοής»...

Βία

Πρέπει να τονιστεί ότι στις περιπτώσεις που διαδηλωτές, επαναστάτες και ριζοσπάστες πέρασαν τα όρια του νόμου, το έκαναν, στο μεγαλύτερο ποσοστό, χωρίς να μεταχειριστούν βία. Και όταν κατηγορήθηκαν για «βία», ήταν συνήθως για βία ενάντια στην ιδιοκτησία και όχι εις βάρος ανθρώπων...

Αποτελεί κομμάτι της κυρίαρχης ιδεολογίας του πολιτισμού μας να αντιμετωπίζουμε τις ζημιές στην ιδιοκτησία – ειδικά ορισμένα είδη ιδιοκτησίας, όπως στρατιωτικές εγκαταστάσεις κ.ά. – ως αποτρόπαια εγκλήματα βίας, επειδή διαπράχθηκαν παράνομα από ιδιώτες πολίτες που διαμαρτύρονταν για την κυβερνητική πολιτική, ενώ αποδεχόμαστε δολοφονίες μαζικής κλίμακας, επειδή είναι νόμιμες και επίσημες.

Το 1974 μου ζητήθηκε να γράψω ένα άρθρο για τη βία για το Λεξικό της Αμερικανικής Ιστορίας (Scribner's). Στο εξασέλιδο άρθρο μου, άρχισα ορίζοντας τη βία ως «την πράξη που επιφέρει τραυματισμό ή θάνατο της ανθρώπινης ζωής». Έγραψα ότι η ζημιά στην ιδιοκτησία «εξαιρείται ως ζήτημα μικρότερης σημασίας για τους ανθρώπους που ισχυρίζονται ότι η υπέρτατη αξία είναι η ανθρώπινη ζωή και υγεία». Επιπλέον, είπα ότι, από βία ατόμων και ομάδων, αλλά «οι περισσότερες και μεγαλύτερες, κατά πολύ, πράξεις βίας έχουν διαπραχθεί από την ίδια την κυβέρνηση, μέσω του στρατού και της αστυνομίας, κατά την επέκταση του κράτους μας στην ήπειρο και στον πλανήτη, και κατά την καταστολή εξεγέρσεων και διαμαρτυριών στο εσωτερικό και στο εξωτερικό».

Οι εκδότες συμπεριέλαβαν τα παραπάνω στο λεξικό, παρά το ανορθόδοξο της άποψής μου, αλλά υπήρξε μία παράγραφος του άρθρου μου που αφαιρέθηκε ολόκληρη:

«Πρέπει να γνωρίζουμε ότι στον ορισμό μας δεν περιλαμβάνεται ένα τεράστιο ποσοστό καταστροφής – φυσικής και πνευματικής – που προκαλείται από βιομηχανικά και τροχαία ατυχήματα, από την οικονομική εκμετάλλευση, από το ρατσισμό, τον εγκλεισμό στη φυλακή, καθώς και από τις συνθήκες άθλιας στέγασης, υγείας και περιθαλψης που γεννούν την παιδική θνησιμότητα, την κακή διατροφή, αρρώστιες και πρόωρους θανάτους. Για παράδειγμα, η αρρώστια του «μαύρου πνεύμονα» στους ανθρακωρύχους, και η εισπνοή θανατηφό-

ρων ινών από τους εργάτες του αμιάντου, έχουν προκαλέσει θανάτους και προβλήματα που δεν έχουν μαθευτεί. Γ' αυτό, κάθε ηθικός ορισμός της βίας που προκαλείται από φυλετικές και ταξικές εξεγέρσεις, πρέπει να συνυπολογίζει και τα κακώς κείμενα της καθημερινής ζωής εκατομμυρίων ανθρώπων – συνθήκες που τραυματίζουν και σκοτώνουν αλλά συνήθως δεν ορίζονται ως βία»...

Το κίνημα ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ, παρότι μερικές φορές περιελάμβανε κάποιες παράνομες πράξεις πολιτικής ανυπακοής, κυρίως πραγματοποιούσε δράσεις πέρα από το νόμο, δηλαδή πράξεις έξω από τα συνηθισμένα νομικά όρια, που στόχευαν άμεσα στην ενημέρωση και τον ξεσηκωμό της κοινωνίας.

Τελικά, ποιον τύπο ανθρώπου πρέπει να θαυμάζουμε και να ζητήσουμε από τους νέους της επόμενης γενιάς να έχουν ως πρότυπο – αυτόν που ακολουθεί αυστηρά το νόμο ή τον άνθρωπο που αντιστέκεται, που αγωνίζεται, κάποιες φορές εντός, κάποιες εκτός, κάποιες ενάντια στο νόμο, αλλά πάντοτε υπέρ της δικαιοσύνης;

Αυτή είναι μία μικρή λίστα που δείχνει την ποικιλία των δράσεων.

1. Οκτακόσιοι εθελοντές των Peace Corps⁶ διαμαρτυρήθηκαν για τον πόλεμο στον πρόεδρο Τζόνσον.
2. Χιλιάδες άνθρωποι αρνήθηκαν να πληρώσουν φόρους.
3. Απεργίες πείνας υπέρ της ειρήνης.
4. Τρεις άνδρες και δύο γυναίκες, που αποκαλούσαν τους εαυτούς τους «Η Συνομωσία της Ανατολικής Ακτής για τη Διάσωση Ζωών», έκαναν σαμποτάζ στη σιδηροδρομική γραμμή κοντά σ' ένα εργοστάσιο που κατασκεύαζε βλήματα για το Βιετνάμ.
5. Στον Ειρηνικό ωκεανό, δύο νεαροί ναύτες έκαναν πειρατεία σε ένα αμερικανικό πλοίο που κουβαλούσε βόμβες στην εμπόλεμη ζώνη, και το εκτρέψανε προς την ουδέτερη Καμπότζη.
6. Πολλές διαδηλώσεις σε κολλέγια. Στο πανεπιστήμιο Μπράουν, δύο τρίτα των τελειόφοιτων γύρισαν τις πλάτες τους στον Χένρι Κίσινγκερ κατά την έναρξη του ακαδημαϊκού έτους 1969.
7. Πενήντα συγγραφείς και εκδότες, σε μία εθνική τελετή βράβευσης του καλύτερου βιβλίου, αποχώρησαν κατά την ομιλία του

αντιπρόεδρου της κυβέρνησης Χιούμπερτ Χάμφρεϊ. Ένας μυθιστοριογράφος απ' αυτούς φώναξε: «Κύριε αντιπρόεδρε, καίμε παιδιά στο Βιετνάμ, κι εσείς κι εμείς είμαστε όλοι υπεύθυνοι».

8. Διακεκριμένοι συγγραφείς, προσκεκλημένοι στο Λευκό Οίκο, αρνήθηκαν να πάνε: ο ποιητής Ρόμπερτ Λάουελ και ο δραματουργός Άρθουρ Μίλερ. Από την άλλη μεριά, η τραγουδίστρια Έρθα Κιτ πήγε στην υπαίθρια δεξίωση που έδωσε η κυρία Τζόνσον στο Λευκό Οίκο και εκμεταλλεύτηκε την κατάσταση για να κάνει δημόσια δήλωση ενάντια στον πόλεμο.

9. Νεαροί Αμερικανοί στο Λονδίνο εισέβαλλαν σε μία δεξίωση στην αμερικανική πρεσβεία, ζήτησαν απ' όλους την προσοχή τους, και έκαναν μία πρόποση: «Στην υγεία των σκοτωμένων και των θανάτων στο Βιετνάμ».

10. Έφηβοι, καλεσμένοι στο Λευκό Οίκο για τα βραβεία του 4H Club⁷, αντάλλαξαν χειραψίες με τον πρόεδρο και του ζήτησαν να σταματήσει τον πόλεμο.

[...] Τελικά, ποιον τύπο ανθρώπου πρέπει να θαυμάζουμε και να ζητήσουμε από τους νέους της επόμενης γενιάς να έχουν ως πρότυπο – αυτόν που ακολουθεί αυστηρά το νόμο ή τον άνθρωπο που αντιστέκεται, που αγωνίζεται, κάποιες φορές εντός, κάποιες εκτός, κάποιες ενάντια στο νόμο, αλλά πάντοτε υπέρ της δικαιοσύνης; Ποια ζωή αξίζει περισσότερο να ζούμε – τη ζωή του καθωσπρέπει ανθρώπου που ακολουθεί, υπάκουει και πειθαρχεί απόλυτα στο νόμο και την τάξη ή τη ζωή αυτού που σκέφτεται ελεύθερα και επαναστατεί; Ο Λέο Τολστόι, στην ιστορία του «Ο Θάνατος του Ιβάν 'Ιλιτς», αναφέρεται σ' έναν σωστό, επιτυχημένο δικαστή, ο οποίος στο κρεβάτι του θανάτου αναρωτιέται για ποιο λόγο αισθάνεται ξαφνικά ότι η ζωή του ήταν απαίσια και ανούσια. «Ίσως δεν έζησα όπως θα έπρεπε... Αλλά πώς γίνεται αυτό, αφού έκανα τα πάντα σωστά;...» και τότε θυμήθηκε όλη τη νομιμοφροσύνη, τη δήθεν ορθότητα και τον καθωσπρεπισμό της ζωής του.

Μετάφραση: Δημήτρης Κωνσταντίνου

¹ Tommy Trantino, Lock the Lock, Knopf, 1974.

² Claudia Koonz, Mothers in the Fatherland, St. Martins, 1987.

³ Eichel, Jost, Luskin, Neustadt, The Harvard Strike, (Houghton Mifflin, 1970) στο Nancy Zaroulis-Gerald Sullivan, Who Spoke Up?, Doubleday, 1984.

⁴ Μέρος του κεφαλαίου αυτού προέρχεται από το κείμενο The conspiracy of Law, από το βιβλίο Robert Paul Wolff, The Rule of Law, Simon & Schuster, 1971.

⁵ Ο Michael Walzer, Obligations (Harvard University Press, 1970), αναφέρει ότι «υπάρχουν ελάχιστες ενδείξεις οι οποίες να συνηγορούν ότι η προσεκτικά περιορισμένη, ηθικά σοβαρή, πολιτική ανυπακοή υποβαθμίζει το νομικό σύστημα ή απειλεί τη φυσική ασφάλεια».

⁶ Επίσημη οργάνωση του 1960 που δημιουργήθηκε για την προαγωγή της παγκόσμιας ειρήνης και φιλίας.

⁷ Νεανική οργάνωση που χρηματοδοτείται από το υπουργείο Γεωργίας.

JFK-Ομπάμα: Υπηρέτες «των Τριών Αλληλοσχετιζόμενων Δεινών»

✠

Πωλ Στριτ - Β' Μέρος

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ: «Η Ώρα της Αμερικής Πρέπει να Σημάνει Ξανά»

Η εξωτερική πολιτική του JFK ήταν μαχητικά ιμπεριαλιστική και μιλιταριστική, σε αντίθεση με τις μεταγενέστερες γελοίες προσπάθειες των αγιογράφων του να τον παρουσιάσουν ως το περιστέρι της ειρήνης της δεκαετίας του '60. Σ' αυτήν συμπεριλαμβάνεται η απόφαση της διακυβέρνησης Κένεντι να κλιμακώσει εντυπωσιακά και επικίνδυνα την παγκόσμια κούρσα των εξοπλισμών, μετά από την προεκλογική του εκστρατεία, η οποία βασίστηκε στον παραπλανητικό ισχυρισμό ότι οι ΗΠΑ υστερούσαν στρατιωτικά σε σχέση με τη Σοβιετική Ένωση. Το αντρίλκι του Κένεντι έφτασε τον κόσμο στο χείλος του αφανισμού σε δύο τουλάχιστον περιπτώσεις. Αποκαλώντας αλαζονικά τις ΗΠΑ ως το «προπύργιο της (παγκόσμιας) ελευθερίας», ο JFK προέβη σε πολυάριθμες προβοκάτσιες, με στόχο να ανατρέψει τη δημοφιλή επαναστατική κυβέρνηση της Κούβας. Υποστήριξε πάμπολλες δικτατορίες και ολιγαρχίες στη Λατινική Αμερική, στο όνομα της «προόδου» και της «δημοκρατίας». «Αύξησε την εμπλοκή των ΗΠΑ (στην Ινδοκίνα) από το επίπεδο του πολέμου ενάντια στη διεθνή τρομοκρατία στο επίπεδο της ξεκάθαρης εισβολής το 1961-1962» (Νόαμ Τσόμσκι), δικαιολογώντας τη χρήση της αεροπορικής δύναμης των ΗΠΑ για το κάψιμο των σοσιαλιστών επαναστατών με ναπάλμ, αποφιλώνοντας τη Βιετναμέζικη ύπαιθρο και «δολοφονώντας πολλούς αθώους χωρικούς» (Ρότζερ Χίλμαν) με τους ψευδείς ισχυρισμούς ότι «αντιμαχόμαστε σ' όλο τον κόσμο μία μονολιθική και αδιάτακτη (Σοβιετικο-Μαρξιστική) συνωμοσία» και ότι «αν αποτύχουμε να σταματήσουμε τον "Κομμουνισμό" στο Βιετνάμ, θα ανοίξει ο δρόμος για την παγκόσμια Σοβιετική κυριαρχία». Σε αντίθεση με τους μεταγενέστερους μύθους, που διατυμπάνισαν οι θαυμαστές του JFK, όπως ο Όλιβερ Στόουν (που έπρεπε να κάνει μια ταινία με θέμα την εκτέλεση του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ) και ο Άρθουρ Σλέισινγκερ¹, ο Κένεντι δεν είχε καμιά πρόθεση να σταματήσει την μαζικά δολοφονική του επίθεση, προτού επιτευχθεί η «νίκη» (βλ. Noam Chomsky, «Rethinking Camelot: JFK, the Vietnam War, and US Political Culture» [Boston, MA: South End Press, 1993], Chapter 1: "From Terror to Aggression").

Ο Κένεντι όρισε την αυστηρά περιορισμένη «δημοκρατία» ως αντικειμενικό σκοπό της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ. Και υποστήριζε ότι, ενώ οι ΗΠΑ θα προτιμούσαν δημοκρατικά καθεστώτα στο εξωτερικό, θα επέλεγαν «έναν (φιλοαμερικανό δικτάτορα) Τρουχιλο² από έναν (αντιαμερικανό δικτάτορα) Κάστρο», αν αυτές ήταν οι μοναδικές επιλογές. «Είναι μόνο απαραίτητο να προστεθεί», σημείωσε ο Νόαμ Τσόμσκι το 1991, «ότι για τον Κένεντι η έννοια "Κάστρο" είχε ευρύτερο περιεχόμενο, χαρακτηρίζοντας οποιονδήποτε δημιουργούσε προβλήματα στους "πλούσιους που ζουν εν ειρήνη με τα υπάρχοντά τους" και οι οποίοι προορίζονται να άρχουν στον κόσμο, σύμφωνα με τον αφορισμό του Ουίνστον Τσόρτσιλ, ενώ απολαμβάνουν τα οφέλη των ανθρώπων και υλικών πόρων τους». Βαδίζοντας στα ιμπεριαλιστικά βήματα του JFK, ο Ομπάμα στο θέμα του Ιράκ προώθησε αδιαφανείς και διαρκώς παλινδρομούσες θέσεις, που δείχνουν ξεκάθαρα ότι η διακυβέρνηση του Ομπάμα θα διατηρήσει την εγκληματική κατάληψη της πλούσιας σε πετρέλαιο Μεσοποταμίας για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα.

Τοποθετείται κυνικά υπέρ των ιμπεριαλιστικών θέσεων όσον αφορά την Ισραηλο-παλαιστινιακή διένεξη, την Κολομβία, το Αφγανιστάν, το Ιράν, τον (αυτοκρατορικό) προϋπολογισμό για την «άμυνα» και τον διευρυμένο παγκόσμιο ρόλο των ΗΠΑ (τις οποίες παραλόγως αποκαλεί ως την «τελευταία και καλύτερη ελπίδα του κόσμου»). Παρακάτω δίνεται μια ενδιαφέρουσα διατύπωση παρμένη από ένα κείμενο του Ομπάμα, που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό Foreign Affairs του Συμβουλίου των Εξωτερικών Σχέσεων των ΗΠΑ το καλοκαίρι του 2007:

«Η ώρα της Αμερικής δεν έχει τελειώσει, αλλά πρέπει να σημάνει ξανά... Οι ισχυρές στρατιωτικές δυνάμεις είναι, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, απαραίτητες για τη διατήρηση της ειρήνης... πρέπει να είμαστε περισσότερο διατεθειμένοι να επιχειρήσουμε επιθέσεις με σκοπό να αντιμετωπίσουμε εχθρούς που μάχονται με ασύμμετρες και καλά προσαρμοσμένες εκστρατείες σε παγκόσμια κλίμακα... Δεν θα διστάσω να χρησιμοποιήσω μονόπλευρα βία, αν αυτό είναι απαραίτητο, για να προστατεύσω τον αμερικανικό λαό ή τα ζωτικά μας συμφέροντα... Πρέπει, επίσης, να εξετάσουμε τη χρήση στρατιωτικής βίας σε περιπτώσεις εκτός της αυτοάμυνας, με σκοπό να ενισχύσουμε την κοινή ασφάλεια η οποία θεμελιώνει την παγκόσμια σταθερότητα – να υποστηρίξουμε τους φίλους, να πάρουμε μέρος σε επιχειρήσεις ανοικοδόμησης και επαναφοράς της σταθερότητας ή να αντιμετωπίσουμε ωμότητες ευρείας κλίμακας».

Τα παραπάνω λόγια βρίσκονται σε άρθρο το οποίο δημοσιεύτηκε τη στιγμή που στην πατρίδα μου, την Αϊόβα, φιλελεύθεροι και αριστεροί ειρηνιστές τοποθετούσαν πόστερ του Ομπάμα δίπλα σε εκείνα της ειρήνης, προσθέτοντας αποσπάσματα του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ από το

«Ο πόλεμος δεν είναι η απάντηση». Ο Ρόναλντ Ρέικαν ή ο JFK δεν θα μπορούσαν να δώσουν πιο ξεδιάντροπες προειδοποιήσεις για τον επερχόμενο ιμπεριαλιστικό τυχοδιωκτισμό. Στο κενεντικό ύφους βιβλίο της προεκλογικής του εκστρατείας, «Η τόλμη της ελπίδας», στο ξεκάθαρο ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο που αναφέρεται στην εξωτερική πολιτική, ο Ομπάμα επέκρινε τους «λαοφιλείς αριστερίζοντες», όπως «ο Ούγκο Τσάβες της Βενεζουέλας», που νομίζουν ότι τα αναπτυσσόμενα κράτη «πρέπει να αντισταθούν στις προσπάθειες της Αμερικής να επεκτείνει την ηγεμονία της» και που τολμούν (φανταστείτε!) να «ακολουθούν το δικό τους δρόμο για την ανάπτυξη». Τέτοια αλλόκοτη «απόρριψη των ιδανικών της ελεύθερης αγοράς και της φιλελεύθερης δημοκρατίας» μαζί με την απόρριψη των «αμερικάνικων» ιδεών, όπως «η τάξη του νόμου» και «οι δημοκρατικές εκλογές» (ενδιαφέροντες όροι για την γενναία επιχορηγούμενη με δημόσια χρήματα προσπάθεια των ΗΠΑ να επιβάλουν απολυταρχικές και κορπορατιστικού τύπου καπιταλιστικές πολιτικές πρακτικές στα υπανάπτυκτα κράτη), το μόνο που θα καταφέρει είναι να επιδεινώσει την παγκόσμια φτώχεια, ισχυρίζεται ο Ομπάμα. Το πιο πολυδιαβασμένο βιβλίο του Ομπάμα, που υποτίθεται ότι είναι η διακήρυξή του στην «προοδευτική» πίστη (ο υποψήφιος χρησιμοποίησε τη λέξη «προοδευτικός» για να περιγράψει τον εαυτό του σε πολυάριθμες περιπτώσεις στο βιβλίο), αγνόησε πλείαδα στοιχείων που δείχνουν ότι η επιβολή της «ελεύθερης αγοράς» της κορπορατιστικής-νεοφιλελεύθερης «Συναίνεσης της Ουάσιγκτον»³ αύξησε τη φτώχεια σ' όλο τον κόσμο κατά τις πρόσφατες δεκαετίες. Δισεκατομμύρια άνθρωποι αναγκάζονται να ζήσουν με ακόμη μεγαλύτερη φτώχεια, τη στιγμή που ο Ομπάμα στο βιβλίο του πληροφορεί με θράσος τους φτωχούς και τις υπό εκμετάλλευση χώρες ότι «το σύστημα της ελεύθερης αγοράς και της

φιλελεύθερης δημοκρατίας υπόκειται συνεχώς σε αλλαγή και βελτίωση».

Ο Ομπάμα δεν σχολίασε στην «Τόλμη» τον αξιοθαύμαστο σεβασμό που έδειξαν οι ΗΠΑ για τις «δημοκρατικές εκλογές» και «την τάξη του νόμου», όταν υποστήριξαν το στρατιωτικό πραξικόπημα που προσπάθησε να ρίξει τη δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση του Τσάβες (εξαιτίας της αντίθεσής του προς τη νεοφιλελεύθερη ατζέντα των ΗΠΑ) τον Απρίλιο του 2002. Είναι αμφίβολο αν η άποψη του Ομπάμα για τον δημοκρατικά εκλεγμένο Τσάβες είναι πολύ διαφορετική απ' αυτήν του Κένεντι για τον Κάστρο.

Εκείνοι που έχουν το χρόνο και την ενέργεια να ερευνήσουν την αμερικανική «πατρίδα» που μαστίζεται από την υπερεργασία, ίσως θα 'θελαν να σημειώσουν τη συνεχώς αυξανόμενη ανισότητα της κοινωνίας των ΗΠΑ και τη σχετιζόμενη μ' αυτή, συνεχώς διευρυνόμενη, ανασφάλεια που βιώνει η αμερικανική εργατική τάξη. Αυτή είναι η άσχημη πραγματικότητα της «ζωής», ακόμη και στις ΗΠΑ – τον τόπο «μιας ευημερίας ανεπανάληπτης στην ιστορία», όπως δουλοπρεπώς αναφέρεται στο βιβλίο του Ομπάμα – κάτω από την κυριαρχία του νεοφιλελεύθερου δόγματος, το οποίο υποστηρίζουν οι μεγάλες επιχειρήσεις και το οποίο προώθησε ο Κένεντι πριν ακόμη εκλείψουν και τα τελευταία ψήγματα της σοσιαλδημοκρατικής παράδοσης και του New Deal στην πολιτική κουλτούρα των ΗΠΑ. Ο εγκληματικός πόλεμος στο Βιετνάμ, για την κλιμάκωση του οποίου έκανε τόσα πολλά ο Κένεντι, βοήθησε πάρα πολύ στο να σβήσουν οι παραπάνω παραδόσεις. Ο Ομπάμα αξίζει να κληρονομήσει το βασιλικό μανδύα του Κένεντι που λαχταρά και ελπίζει να φορέσει ενώπιον του κόσμου όλου στην πύλη του Βρανδεμβούργου⁴ (ή σε κάποια άλλη κατάλληλη ιστορική τοποθεσία στη Γερμανία). Περιμένετε να δείτε τη στέψη του Ομπάμα ως νέου βασιλιά του «Κάμελοτ» από τον τελευταίο επιζήσαντα αδερφό του Κένεντι στο κέντρο του σταδίου του Ντένβερ τον άλλο μήνα⁵, ένα θέαμα που προσδοκάται με σκιρτήματα καρδιάς από μάζες ανθρώπων που έχουν ελπίδες και όνειρα στις ΗΠΑ και το εξωτερικό. Μιλώντας με ηθικούς και ιδεολογικούς όρους, αυτό που πραγματικά χαρακτηρίζει τον Ομπάμα είναι η πανούργα, κορπορατιστική και ιμπεριαλιστική κληρονομιά του Κένεντι. Κάτι που θα μπορούσε να προκαλέσει τρόπο στη δυτική πολιτική κουλτούρα που δεν γνώρισε ακόμη την αμεϊλική οργουελιανή διαγραφή των απόλυτα δικομματικών εγκλημάτων της Αμερικάνικης Αυτοκρατορίας και Ανισότητας.

Μετάφραση: Μιχάλης Παπαδόπουλος

¹ Ιστορικός, τιμημένος με Πούλιτζερ, που θήτευσε ως ειδικός σύμβουλος κατά τη διακυβέρνηση Κένεντι.

² Στρατιωτικός δικτάτορας της Δομινικανής Δημοκρατίας για 30 χρόνια. Συγκολλημένος στους πιο αιμοσταγείς του 20ου αιώνα.

³ Όρος που περιγράφει ένα «πακέτο» συγκεκριμένων οικονομικών μέτρων, το οποίο υποτίθεται ότι εφαρμόζόμενο στα αναπτυσσόμενα κράτη θα τα βγάλει από την οικονομική κρίση.

⁴ Το πιο διάσημο μνημείο του Βερολίνου, όπου το 1963 εκφώνησε λόγο ο Κένεντι.

⁵ Το παρόν άρθρο δημοσιεύτηκε στις 26 Ιουλίου 2008

Καταλήψεις Εργατών και το Φαινόμενο Ντόμινο

Μαρί Τριγκόνα

Για πολλούς, η κατάληψη του εργοστασίου Chicago Republic Windows and Doors από τους εργάτες μπορεί να ήταν μια έκπληξη. Αλλά για τους αμερικανούς εργάτες, που αντιμετωπίζουν ένα σκοτεινό οικονομικό μέλλον και βλέπουν τις εταιρίες να σώζονται, ενώ οι ίδιοι χάνουν τις δουλιές τους, η κατάληψη στο Σικάγο έδωσε το έναυσμα. Εν μέσω μιας καταστροφικής οικονομικής κρίσης και μαζικών απολύσεων, δεν έμεινε άλλη επιλογή για τους εργάτες παρά να αναλάβουν άμεση δράση, προκειμένου να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους.

Στο Σικάγο, ορισμένοι εργάτες αποφάσισαν να καταλάβουν το εργοστάσιό τους, για να διεκδικήσουν αποζημιώσεις μετά την απροσδόκητη απόλυσή τους. Πενήντα εργάτες εναλλάσσονταν μέσα στο εργοστάσιο κατά την κατάληψη, καθισμένοι πεισματικά σε καρέκλες, κοιτώντας τα βουβά μηχανήματα. Απ' έξω, συγκεντρωμένοι υποστηρικτές και συνδικαλιστές κρατούσαν πανό σε ένδειξη αλληλεγγύης που έγραφαν «Ενώ η Bank of America Σώζεται, οι Εργάτες Ξεπουλιούνται».

Οι εργάτες στο εργοστάσιο του Σικάγο δείχνουν το παράδειγμα στα εκατομμύρια κόσμου που χάνουν τις δουλιές τους τώρα στην περίοδο της ύφεσης. Είναι η φωνή των εργατών που βλέπουν τα επείγοντα σχέδια διάσωσης των εταιριών της Γουόλ Στρίτ ως άδικο και επιβλαβή για την εργαζόμενη Αμερική. Ένας από τους προνομιούχους της Γουόλ Στρίτ, η Τράπεζα της Αμερικής, η δεύτερη μεγαλύτερη τράπεζα στη χώρα και ευνοημένη από τα πρόσφατα κρατικά κονδύλια, αρνήθηκε να δανείσει την εταιρία Republic Windows and Doors τα 1, 5 εκατομμύρια που όφειλε η εταιρία σε 200 εργάτες για αποζημιώσεις...

Οι καταλήψεις εργοστασίων από τους εργάτες χρησιμοποιήθηκαν από την αρχή της βιομηχανικής επανάστασης ως αμυντική στρατηγική των εργατών ενάντια στις ελλεινές και ανασφαλείς συνθήκες εργασίας και τις απολύσεις. Στη Λατινική Αμερική, οι εργάτες χρησιμοποίησαν την κατάληψη όχι μόνο για να κάνουν γνωστά τα αιτήματά τους, αλλά και για να εφαρμόσουν την εργατική αυτοδιαχείριση.

...αμφισβητήθηκε το καπιταλιστικό μοντέλο της κερδοσκοπίας εις βάρος των ανθρώπων. Αυτή, ίσως, είναι η αιτία που η κυβέρνηση της Αργεντινής δεν υποστηρίζει πολλές αυτοδιαχειριζόμενες επιχειρήσεις.

Οι εργάτες της Αργεντινής πέρασαν παρόμοια οικονομική κρίση οκτώ χρόνια νωρίτερα, το Δεκέμβριο του 2001. Καλπάζουσα ανεργία, διαφυγή κεφαλαίων και χρεωκοπίες εργοστασίων ήταν το φόντο των καταλήψεων. Η ανεργία χτύπησε ιστορικά επίπεδα με πάνω από 20% ανέργους και 40% του πληθυσμού με ανεπαρκή εργασία. Το αποτέλεσμα ήταν εκατοντάδες εργοστασίων και επιχειρήσεων να καταληφθούν από τους εργάτες. Στις περισσότερες περιπτώσεις οι εργάτες κατέλαβαν το χώρο εργασίας τους για να απαιτήσουν απλήρωτους μισθούς, αποζημιώσεις απόλυσης, κοινωνική ασφάλιση και χρόνο διακοπών. Σε πολλές περιπτώσεις η κατάληψη ήταν μία εγγύηση ότι οι ιδιοκτήτες δεν θα μπορούσαν να φυγαδεύσουν μηχανές και στοκ εμπορευμάτων για τα πουλήσουν αργότερα. Αλλά τα αιτήματά τους επεκτάθηκαν και στην προστασία των θέσεων εργασίας τους. Έχοντας ελάχιστες ελπίδες ότι τα αφεντικά θα επέστρεφαν για να πληρώσουν τα χρεωστούμενα, οι εργάτες εκπόνησαν σχέδια και έβαλαν μπροστά τη γραμμή παραγωγής χωρίς αφεντικά ή ιδιοκτήτες.

Πάνω από 10.000 εργάτες απασχολούνται στις 200 αυτοδιαχειρι-

ζόμενες εταιρίες στην Αργεντινή. Πολλές απ' αυτές τις ανακτημένες εταιρίες αντιμετωπίζουν τώρα αγωγές έξωσης. Οι εργάτες στις εταιρίες αυτές λένε συχνά ότι επιτελούν αυτό που τα αφεντικά δεν ενδιαφέρονται να κάνουν, δημιουργούν θέσεις εργασίας και παράγουν για την κοινότητα.

Αναλογιζόμενοι τη σημερινή οικονομική κρίση στις ΗΠΑ, αρκετοί αργεντινοί εργάτες χωρίς αφεντικά αναρωτιούνται πότε θα ακολουθήσουν τα βήματά τους οι αμερικανοί εργάτες. Σε μία συζήτηση για τις ανακτημένες εταιρίες το Νοέμβριο, ο Ερνέστο Γκοντζάλες, ένας εργάτης της τυπογραφικής αυτοδιαχειριζόμενης εταιρίας Chilavert υπέβαλλε την εξής ερώτηση: «Φανταστείτε να είχαμε την Τζένεραλ Μότορς στο Ντιτρόιτ υπό τον έλεγχο των εργατών... θα μπορούσαμε να αλλάξουμε τον κόσμο».

Η ιδέα της λειτουργίας της αμερικανικής αυτοκινητοβιομηχανίας στο Ντιτρόιτ ως εργατική κοπερατίβα ακούγεται τρελή. Για τον Γκοντζάλες αυτή η ιδέα είναι πραγματικότητα. Κατά την οικονομική κρίση στη χώρα της Νότιας Αμερικής το 2001, κατέλαβε το χώρο εργασίας του και αγωνίστηκε αυτός και οι συνάδελφοί του, ωστόσο αποκτήσουν νομική αναγνώριση...

Η κατάληψη του εργοστασίου στο Σικάγο και οι καταλήψεις στα εργοστάσια της Αργεντινής αντανakλούν μία στρατηγική των εργατών, που υπερασπίζονται τα δικαιώματά τους και παίρνουν στα χέρια τους το μέλλον. Οι δύσκολες εποχές απαιτούν σκληρά μέτρα – οι εργάτες στις ΗΠΑ επιτέλους ορθώνουν το ανάστημά τους. «Το αποτέλεσμα (της κατάληψης στο Σικάγο) είναι διεγερτικό», λέει ο Ντάνιελ Γκρος, οργανωτής των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου (IWW). «Εργάτες απ' όλη τη χώρα εκφράζουν αλληλεγγύη, και οι ιδέες που αφορούν τις συνθήκες εργασίας διαχέονται». Σε μία ένδειξη ότι τα πράγματα αλλάζουν, ακόμη και ο εκλεγμένος πρόεδρος Μπάρακ Ομπάμα έστειλε μήνυμα υποστήριξης στους εργάτες της Republic Windows and Doors.

Εν τω μεταξύ, στην Αργεντινή, κάποια από τα πιο επιτυχημένα παραδείγματα εργατικής αυτοδιαχείρισης αντιμετωπίζουν σοβαρές νομικές επιθέσεις. Πολλές τέτοιες εταιρίες απειλούνται με εξώσεις, και η κυβέρνηση δεν προτίθεται να ψηφίσει νόμους υπέρ της εργατικής αυτοδιαχείρισης. Το ξενοδοχείο Μπάουεν είναι ένα τέτοιο παράδειγμα. Το ξενοδοχείο αυτό με 180 δωμάτια λειτουργεί από τότε που το κατέλαβαν οι εργάτες το 2003. Πέρυσι, ένας ομοσπονδιακός δικαστής εξέδωσε σημείωμα έξωσης στην

κοπερατίβα του Μπάουεν. Ένας εθνικός νόμος περί απαλλοτρίωσης είναι ίσως η τελευταία νομική ελπίδα της κοπερατίβας.

Σύμφωνα με τον Φάμπιο Ρεσίνο, έναν εργάτη από την κοπερατίβα Μπάουεν, οι φόβοι για επικείμενες απώλειες θέσεων εργασίας στην οικονομία της Αργεντινής, λόγω της βαθιάς παγκόσμιας κρίσης, ίσως κρύβεται πίσω από την άρνηση της κυβέρνησης να στηρίξει τις αυτοδιαχειριζόμενες εταιρίες. «Η κατάσταση στο Μπάουεν δεν είναι μεμονωμένο περιστατικό. Είναι μία συνολική επίθεση που αποσκοπεί να σταματήσει τη διαδικασία που άρχισε το 2001, όταν οι εργάτες κατέλαβαν τις επιχειρήσεις που παρατούσαν τα πρώην αφεντικά. Τώρα είναι κρίσιμη στιγμή για τη χώρα, επειδή η παγκόσμια κρίση θα προκαλέσει το κλείσιμο εργοστασίων και μαζικές απολύσεις, όπως ήδη βλέπουμε. Για πολλούς ανθρώπους της εξουσίας δεν είναι βολικό να υπάρχει το παράδειγμα των αυτοδιαχειριζόμενων επιχειρήσεων, και εκεί οφείλονται αυτές οι επιθέσεις».

Οι αυτοδιαχειριζόμενες επιχειρήσεις στην Αργεντινή έχουν εφαρμόσει επιτυχώς ιδέες που αμφισβητούν προκλητικά τη λογική του καπιταλισμού: Κατάληψη, Αντίσταση, Παραγωγή.

Οι αυτοδιαχειριζόμενες επιχειρήσεις στην Αργεντινή έχουν εφαρμόσει επιτυχώς ιδέες που αμφισβητούν προκλητικά τη λογική του καπιταλισμού: Κατάληψη, Αντίσταση, Παραγωγή. Δημιουργήθηκαν δημοκρατικές επιχειρήσεις, κοινοτικά προγράμματα και δίκτυα αλληλεγγύης με κοινωνικά κινήματα παντού στον κόσμο. Πιο σημαντικό όμως, αμφισβητήθηκε το καπιταλιστικό μοντέλο της κερδοσκοπίας εις βάρος των ανθρώπων. Αυτή, ίσως, είναι η αιτία που η κυβέρνηση της Αργεντινής δεν υποστηρίζει πολλές αυτοδιαχειριζόμενες επιχειρήσεις.

Πολλοί συνάδελφοι παραλληλίζουν την κατάληψη στο Σικάγο με το ξεσκήωμα των εργατών στην Αργεντινή. «Παρόλο που η κατάληψη του εργοστασίου της Republic Windows and Doors διαφέρει σε πολλά σημεία με τα παραδείγματα εργατικών καταλήψεων στην Αργεντινή, αξίζει να προσέξουμε τις αξιοσημείωτες ομοιότητες συνθήκες που αντιμετώπισαν οι εργάτες και στις δύο χώρες, και τον τρόπο που αντέδρασαν», έγραψε ο συντάκτης του Upsidedownworld.org, Μπεν Νταγκλ. Και έχει δίκιο ότι οι εργάτες στην υφήλιο μπορεί να εμπνευστούν από την αναπάντεχη απόφαση των εργατών στο Σικάγο να καταλάβουν το εργοστάσιό τους, για να κάνουν τα αιτήματά τους να ακουστούν.

Η κατάληψη στο εργοστάσιο του Σικάγο δεν προσφέρει μόνο μια ελπίδα σε δύσκολες στιγμές, αλλά είναι ταυτόχρονα και μία στρατηγική αλλαγής του κόσμου από τη λαϊκή βάση. Θα μπορούσε η κατάληψη αυτή να προκαλέσει ντόμινο; Οι αυτοδιαχειριζόμενες επιχειρήσεις στην Αργεντινή δείχνουν πώς θα ήταν ο κόσμος, αν το ντόμινο έπαιρνε μαζικές διαστάσεις. Θα έλειπαν από τον κόσμο τα αφεντικά, η ιεραρχία, η καταπίεση και η εκμετάλλευση. Ποιος ξέρει, ίσως η κατάληψη στο Σικάγο και η επιτυχία της εργατικής αυτοδιαχείρισης στην Αργεντινή να δείχνουν ότι ο κόσμος είναι έτοιμος να κάνει αυτή την ουτοπία, πραγματικότητα.

Η Marie Trigona είναι συγγραφέας, ραδιοφωνικός παραγωγός και κινηματογραφίστρια στο Μπουένος Άιρες. Για περισσότερες πληροφορίες για τις αυτοδιαχειριζόμενες επιχειρήσεις στην Αργεντινή, βλ. www.agorativ.org.

Μετάφραση: Πάνος Δημητριάδης

Το Παγκόσμιο Πρόσωπο του Απαρτχάιντ: Από τη Νότια Αφρική στις ΗΠΑ

Τζόζεφ Νέβινς

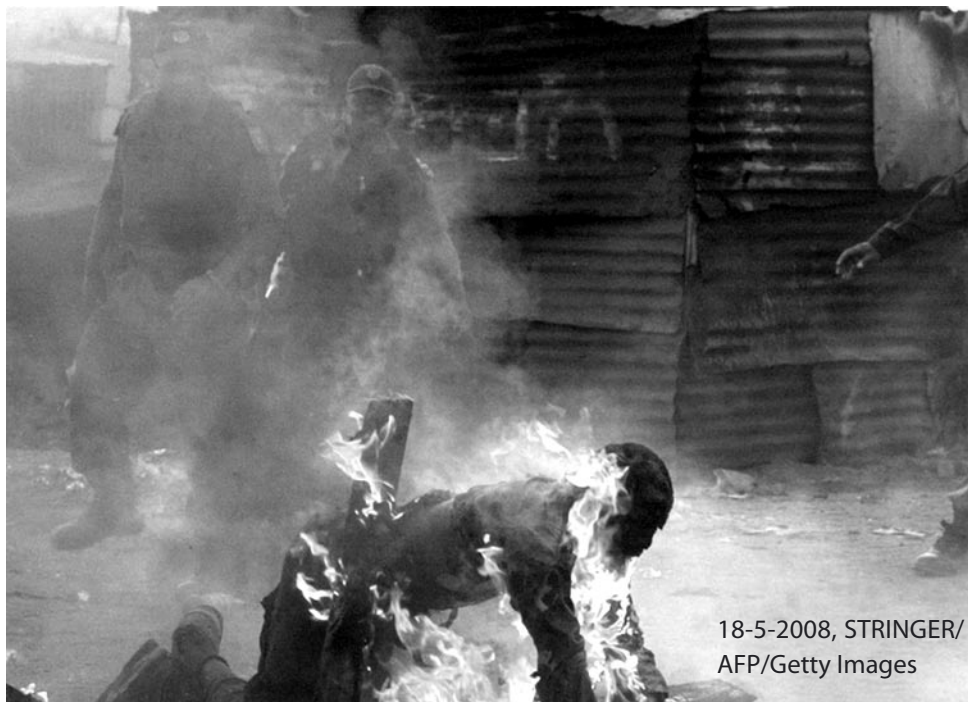
Δέκα τέσσερα χρόνια πριν, Μάιο μήνα, ο Νέλσον Μαντέλα ανέλαβε την προεδρία της δημοκρατικής Νότιας Αφρικής, σημαδεύοντας επίσημα το τέλος της περιόδου μετάβασης από το καθεστώς του Απαρτχάιντ. Όμως οι ανατριχιαστικές αναφορές και εικόνες από τις φετινές επιθέσεις ενάντια σε μετανάστες σε αρκετές πόλεις της Ν. Αφρικής, που άφησαν πίσω 50 νεκρούς – ορισμένοι απ' αυτούς καμένοι ζωντανοί – αποδεικνύει ότι το απαρτχάιντ ζει: είναι παγκόσμιο, ενσωματωμένο στις παγκόσμιες δομές της διεθνούς τάξης η οποία στηρίζεται στα έθνη-κράτη.

Παρότι οι παράγοντες που προκαλούν την ξενοφοβία είναι πολύπλοκοι, σε ένα μεγάλο βαθμό αυτή είναι αποτέλεσμα των πρακτικών του κράτους της Ν. Αφρικής, που δημιούργησε ένα άξιο επαίνου «εμείς» και ένα απειλητικό, ξένο «αυτοί»... Αλλά, η Ν. Αφρική δεν είναι η μόνη που καλλιεργεί την ωμότητα εις βάρος των μεταναστών. Πράγματι, κάνει αυτό που κάνουν και όλα τα άλλα έθνη-κράτη (ειδικά τα πιο δυνατά) σε διαφορετικούς βαθμούς το καθένα. Και όπως στην παλιά Ν. Αφρική, όπου το κράτος όριζε που θα εργαστεί και που θα ζήσει η πλειοψηφία των κατοίκων (οι μαύροι Νοτιοαφρικανοί), οι σύγχρονοι κανονισμοί για την παγκόσμια μετακίνηση και διαμονή των ανθρώπων καταλήγουν στη συστηματική βία και αποκτήνωση.

...το απαρτχάιντ ζει: είναι παγκόσμιο, ενσωματωμένο στις παγκόσμιες δομές της διεθνούς τάξης η οποία στηρίζεται στα έθνη-κράτη.

Εδώ στις ΗΠΑ, τα τελευταία χρόνια παρατηρήθηκε τεράστια αύξηση των μεταναστών που φυλακίστηκαν, συμπεριλαμβανομένων παιδιών με τους γονείς τους, κατακόρυφη αύξηση στις επιδρομές σε χώρους εργασίας και στις απελάσεις νόμιμων και λαθραίων μεταναστών. Επιπλέον, εντάθηκε δραματικά η φύλαξη των συνόρων. Ως συνέπεια, οι μετανάστες πολλές φορές ρισκάρουν κυριολεκτικά τις ζωές τους, για να καταφέρουν να εισέλθουν στη χώρα κρυφά. Το αποτέλεσμα είναι συχνά ο θάνατος.

Τέτοιες απώλειες συμβαίνουν παγκοσμίως, αλλά είναι τα σύνορα μεταξύ του αποκαλούμενου πρώτου και τρίτου κόσμου, των σχετικά πλούσιων και φτωχών, μεταξύ των εξασφαλισμένων και των ευάλωτων, που είναι τα πιο θανατηφόρα. Στα σύνορα ΗΠΑ-Μεξικό έχουν καταγραφεί περίπου πέντε χιλιάδες πτώματα μεταναστών από το 1994, όταν η κυβέρνηση Κλίντον αύξησε δραματικά τα μέτρα φύλαξης των συνόρων. Παρόμοια, στην περίμετρο της Ευρώπης πολλές χιλιάδες

άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους την τελευταία δεκαετία, προσπαθώντας να εισέλθουν λαθραία στην επικράτειά της.

...η «φυλή» βασίζεται σε διαφορές που καλλιεργούν αυτοί που έχουν κάθε φορά την εξουσία, επικαλούμενοι προγόνους και γεωγραφική καταγωγή. Ο ρατσισμός αντανakλά και ορίζει ποιος παίρνει τι, ποιος έχει το πάνω χέρι.

Η λέξη «Απαρτχάιντ» μπορεί να φαίνεται αδόκιμη για να περιγράψει το πλαίσιο, όπου διαδραματίζονται αυτές οι τραγωδίες, αφού δεν υπάρχει νομικά επικυρωμένος φυλετικός διαχωρισμός μεταξύ του αποκαλούμενου πρώτου και τρίτου κόσμου. Επιπλέον, πολλοί άνθρωποι που κατάγονται από τον τρίτο κόσμο έχουν υπηκοότητα ή ζουν και εργάζονται σε χώρες της Δύσης. Παρόλα αυτά, όλα τα έθνη-κράτη, ειδικά τα πλούσια, ρυθμίζουν τη μετακίνηση και τη διαμονή των ανθρώπων, πέρα από άλλους παράγοντες, με βάση τη γεωγραφική καταγωγή – ένα από τα θεμέλια των φυλετικών διαχωρισμών – περιορίζοντας έτσι τα δικαιώματα και τις δικλίδες ασφαλείας των μεταναστών βάσει ενός εγγενούς χαρακτηριστικού το οποίο δεν μπορούν να αλλάξουν. Με παρόμοιο τρόπο, το Απαρτχάιντ της Ν. Αφρικής επιδίωκε ταυτόχρονα και να περιορίζει την κινητικότητα των μαύρων και να εξασφαλίζει ότι θα υπάρχει επαρκές μαύρο εργατικό δυναμικό στις τεχνητά λευκές περιοχές,

αρνούμενο πολιτικά δικαιώματα σ' αυτούς τους εργάτες και καθιστώντας την παρουσία τους εκεί αβέβαιη και ανακλητή.

...η «φυλή» βασίζεται σε διαφορές που καλλιεργούν αυτοί που έχουν κάθε φορά την εξουσία, επικαλούμενοι προγόνους και γεωγραφική καταγωγή. Ο ρατσισμός αντανakλά και ορίζει ποιος παίρνει τι, ποιος έχει το πάνω χέρι.

«Μαύρος» και «Λευκός» – καθώς και άλλες φυλετικές κατηγορίες – δηλαδή το χρώμα του δέρματος, ο φυσικός χρωματισμός ή ο φαινότυπος δεν είναι οι μοναδικοί διαχωρισμοί. Όπως φαίνεται από τα ιστορικά μετακινούμενα όρια της λευκότητας στις ΗΠΑ ή από τους πρόσφατους πολέμους στη Β. Ιρλανδία, την πρώην Γιουγκοσλαβία ή τη Ρουάντα, αποτελεσματικοί φυλετικοί διαχωρισμοί υφίσταται συχνά μεταξύ ομάδων που δεν έχουν ορατές φυσικές διαφορές. Μ' αυτή την έννοια, η «φυλή» βασίζεται σε διαφορές που καλλιεργούν αυτοί που έχουν κάθε φορά την εξουσία, επικαλούμενοι προγόνους και γεωγραφική καταγωγή. Ο ρατσισμός αντανakλά και ορίζει ποιος παίρνει τι, ποιος έχει το πάνω χέρι. Η μετακίνηση από χώρα σε χώρα – ποιος μπορεί να μετακινηθεί και ποιος όχι – είναι μία από τις πιο συγκλονιστικές παγκόσμιες εκδηλώσεις του. Αυτές οι παγκόσμιες διαφοροποιήσεις στη δύναμη έχουν εξελιχθεί έτσι ώστε τα προνόμια να έχουν συνδεθεί αμετάκλητα με τους «Λευκούς». Έτσι,

στον κόσμο μας, οι λίγοι – οι σχετικά πλούσιοι και ολιγάριθμοι λευκοί – έχουν γενικά το δικαίωμα να ταξιδεύουν και να ζουν όπου επιθυμούν ή να έχουν πρόσβαση στους πόρους που «χρειάζονται». Εντωμεταξύ, οι σχετικά φτωχοί και πολυάριθμοι έγχρωμοι άνθρωποι υποχρεώνονται γενικώς να επιβιώνουν εκεί όπου δεν υπάρχουν αρκετοί πόροι για ικανοποιητική ζωή ή υποχρεώνονται, προκειμένου να ξεπεράσουν την ένδεια και την ανασφάλειά τους, να ρισκάρουν τις ζωές τους, αντιμετωπίζοντας τα πανίσχυρα μέτρα φύλαξης που λαμβάνουν οι πλούσιες χώρες, που δεν τους επιθυμούν. Και αν καταφέρουν να μεταναστεύσουν, πρέπει να υπομένουν όλους τους εξευτελισμούς και κινδύνους που σχετίζονται με το να είναι «παράνομοι».

Στο πλαίσιο της βαθιάς ανισότητας μεταξύ των χωρών, τα εθνικά, γεωγραφικά σύνορα έχουν έκδηλες επιπτώσεις: η πλευρά στην οποία γεννιέται κάποιος καθορίζει σε τεράστιο βαθμό τους πόρους στους οποίους θα έχει πρόσβαση, την πολιτική δύναμη που θα έχει στο διεθνή στίβο, που θα μπορεί να πάει και κάτω από ποιες συνθήκες και, επομένως, καθορίζει τον τρόπο που ζει και πεθαίνει.

...η πλευρά στην οποία γεννιέται κάποιος καθορίζει σε τεράστιο βαθμό τους πόρους στους οποίους θα έχει πρόσβαση, την πολιτική δύναμη που θα έχει στο διεθνή στίβο, που θα μπορεί να πάει και κάτω από ποιες συνθήκες και, επομένως, καθορίζει τον τρόπο που ζει και πεθαίνει.

Αυτή είναι η ουσία του ρατσισμού καθώς και του συστήματος του έθνους-κράτους, που επιτρέπει διπλά μέτρα και σταθμά με βάση την υπόθεση ότι κάποιοι πρέπει να έχουν λιγότερα δικαιώματα λόγω της καταγωγής τους.

Αν αυτά τα διπλά κριτήρια ήταν αναμφισβήτητα λάθος κατά την περίοδο Απαρτχάιντ στη Νότια Αφρική, δεν πρέπει να είναι εξίσου λάθος και σήμερα, παγκοσμίως, ανεξάρτητα απ' αυτόν που τα εφαρμόζει και τις επικαλούμενες δικαιολογίες;

Ο Joseph Nevins είναι βοηθός καθηγητής γεωγραφίας στο Κολλέγιο Vassar και έχει γράψει το βιβλίο «Dying to Live: A Story of U.S. Immigration in an Age of Global Apartheid», εκδόσεις City Lights Books, 2008.

Μετάφραση: Ελένη Βασάλος

φάκελος / Το χρονικό μιας Εξέγερσης

ΓΙΑΝΝΕΝΑ ΧΡΟΝΙΚΟ

Σάββατο 6/12: Πλήθος ατόμων συγκεντρώνονται λίγο μετά τις 12 τα μεσάνυχτα στο πάρκο του Άλσους και πορεύονται προς το αστυνομικό τμήμα στο οποίο επιτίθενται προκαλώντας φθορές στο κτίριο και σε σταθμευμένα περιπολικά. Τα ΜΑΤ απαντούν με χημικά. Ομάδα διαδηλωτών καταστρέφει τζιπ συνοριακών υπαλλήλων τραυματίζοντας τον οδηγό. Ο συνοδηγός απαντά με προτεταμένο όπλο. Συμβολικές επιθέσεις σημειώνονται επίσης σε υποκαταστήματα τραπεζών και στο γκαράζ της αστυνομίας όπου καταστρέφονται αστυνομικά οχήματα.

Κυριακή 7/12: Στις 5 το απόγευμα, 400 διαδηλωτές πορεύονται από το Εργατικό Κέντρο προς το κέντρο. Επιθέσεις σε τράπεζες στην οδό Αβέρωφ. Στο ύψος του Δημαρχείου δύο διμοιρίες των ΜΑΤ επιτίθενται με χημικά. Ο κόσμος επιστρέφει και στο ύψος της Ακαδημίας νεαρός διαδηλωτής στην ουρά της πορείας ξυλοκοπείται από άνδρες των ΜΑΤ και μεταφέρεται στο νοσοκομείο με αιμάτωμα στο μάτι. Ο πρόεδρος των πανεπιστημιακών Κ. Μπασιούκας και ένας άλλος συνδικαλιστής της πόλης τραυματίζονται ελαφρά στην προσπάθειά τους να διασώσουν το διαδηλωτή. Η πορεία διαλύεται. Ένα κομμάτι της φτάνει στις φοιτητικές εστίες Δομπόλης (παλιό πανεπιστήμιο) και λίγο μετά τις 7 καταλήγει στην πλατεία Πάργης.

Δευτέρα 8/12: Στην απογευματινή πορεία των φοιτητικών συλλόγων συμμετέχουν 1.500 άτομα. Οι διαδηλωτές ξεκινούν από την Ακαδημία, φτάνουν στο Εργατικό Κέντρο και επιστρέφουν προς τη Νομαρχία. Στο ύψος του αστυνομικού μεγάρου λίγες πέτρες προς τις διμοιρίες των ΜΑΤ γίνονται αφορμή για ευρεία χρήση δακρυγόνων. Η πορεία κόβεται πάλι στη μέση και για ένα δίωρο περίπου 200 διαδηλωτές παίζουν κλεφτοπόλεμο με τα ΜΑΤ.

Τρίτη 9/12: Περίπου 3.000 άτομα συμμετέχουν στην πορεία μαθητών-φοιτητικών συλλόγων-εκπαιδευτικών κ.λπ. Η αστυνομία οχυρώνει το αστυνομικό μέγαρο με έξι διμοιρίες. Η πορεία ξεκινά στις 12 από την Ακαδημία, περνά την πλ. Πάργης και περνώντας από την αγορά φτάνει στην αστυνομία από την πλευρά του Διεθνούς. Γύρω στη μιάμιση, τρία μπουκαλάκια νερό, δύο πέτρες και μία τυρόπιτα(!) που πετούν διαδηλωτές είναι η αφορμή επίθεσης των ΜΑΤ. Προσάγονται τρία άτομα, εκ των οποίων ένας δημοσιογράφος σε τοπικά μέσα ενημέρωσης (ξυλοκοπείται με "τρόπο" από ασφαλίτες στη στοά Ορφέα) και μία κοπέλα επειδή τραβούσαν φωτογραφίες. Λίγο αργότερα αφήνονται ελεύθερα. Τα ΜΑΤ μέσω της λεωφόρου Δωδώνης οδηγούν την πορεία στις εστίες Δομπόλης πνίγοντας τους διαδηλωτές με χημικά. Το βρά-

δυ διαρρέει από μηχανισμούς της ασφάλειας ότι καλείται συγκέντρωση στις 9 στη Νομαρχία. Όσοι ανταποκρίνονται στη στημένη πορεία τραμπουκίζονται από ασφαλίτες στα γύρω στενά.

Τετάρτη 10/12: Χίλια άτομα συμμετέχουν στην απεργιακή συγκέντρωση που ξεκινά από το Εργατικό Κέντρο και καταλήγει στη Νομαρχία.

Παρασκευή 12/12: Συμβολική κατάληψη του δημαρχείου από αντιεξουσιαστές, από τις 7 το πρωί έως τις 3 το μεσημέρι, με σκοπό την αντιπληροφόρηση. 500 διαδηλωτές το απόγευμα ξεκινούν από δύο διαφορετικά σημεία και

αφού συναντιούνται στο ύψος του Ξενία βαδίζουν μαζί σε γειτονιές της πόλης καταλήγοντας στο Εργατικό.

Δευτέρα 15/12: Με πρωτοβουλία της Χειρονομίας-Αντιεξουσιαστικής Κίνησης καταλαμβάνονται το Δημοτικό Ραδιόφωνο, με σκοπό να μετατραπεί σε εστία αντιπληροφόρησης και συζήτησης για όλα τα ζητήματα που αφορούν τους

πολίτες, και το Πνευματικό Κέντρο, με στόχο να μετασχηματιστεί σε χώρο δημόσιου διαλόγου. Το εγχείρημα πλαισιώνεται από πολίτες ανεξαρτήτως ηλικίας και κοινωνικής διαστρωμάτωσης προβάλλοντας ως αιτήματα τον αφοπλισμό της αστυνομίας, την απομάκρυνση των ΜΑΤ από τα Γιάννενα και το Ελληνικό (υπόθεση ΧΥΤΑ), την άμεση απελευθέρωση των συλληφθέντων, την κατάργηση της αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας. Διεξάγονται δύο δημόσιες συζητήσεις στην αίθουσα του Πνευματικού Κέντρου, το ραδιόφωνο αποκτά χαρακτηριστικά φωνής των πολιτών.

Τετάρτη 17/12: Η δημοτική αρχή καταγγέλλει τις καταλήψεις δημοσίων κτιρίων ως «κατάλυση κάθε έννοιας δημοκρατίας, για την οποία μάλιστα (σ.σ. οι καταληψίες) αγωνίζονται» απειλώντας ανοιχτά με επέμβαση των ΜΑΤ και συλλήψεις, εάν ραδιόφωνο και πνευματικό κέντρο δεν αφεθούν έως τις 3 το μεσημέρι. Το πρωί, φοιτητικοί σύλλογοι καταλαμβάνουν το δημαρχείο αιφνιδιάζοντας τα ΜΑΤ που περίμεναν κατάληψη της Νομαρχίας. Νωρίτερα, προσάγεται μέλος της Χειρονομίας-Α.Κ. αλλά αφήνεται ελεύθερος. Η κατάληψη ολοκληρώνεται στη 1 το μεσημέρι. Στις 3 μ.μ. αφήνονται άθικτα ραδιόφωνο-πνευματικό κέντρο με τους πολίτες-καταληψίες να καταγγέλλουν το Δήμαρχο, Ν. Γκόντα, και ολόκληρο το Δημοτικό Συμβούλιο της πόλης ως αντικοινωνικό θεσμό.

Πέμπτη 18/12: Το απόγευμα διεξάγεται ανοιχτή δημόσια συζήτηση πολιτών στο πνευματικό κέντρο μετά από κάλεσμα της συνέλευσης κατάληψης του ραδιοφώνου.

Οι Μέρες του Αλέξη στην Κομοτηνή

Η εβδομάδα του Αλέξη στην Κομοτηνή, ξεκινά από την ίδια κιόλας ημέρα της δολοφονίας του όπου πραγματοποιείται πορεία προς τη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Κομοτηνής, με τη συμμετοχή 50 ατόμων. Την επόμενη μέρα (Κυριακή 7/12), και παρά τις προσπάθειες της αριστεράς να αποτρέψει κάθε συγκρουσιακή κίνηση, η πορεία κατευθύνθηκε προς την Γ.Α.Δ.Κ. η οποία και υπέστη υλικές ζημιές. Κατά τη διάρκεια της ίδιας πορείας ζημιές προκλήθηκαν επίσης σε Νομαρχία και τράπεζες.

Τη Δευτέρα 8/12 η Νομική σχολή της Κομοτηνής κλείνει και αμέσως μετά την απόφαση πραγματοποιείται αυθόρμητη πορεία προς τη πλατεία της Κομοτηνής με συμμετοχή 400 περίπου ατόμων. Την Τρίτη 9/12 πραγματοποιείται και πάλι πορεία με τη συμμετοχή 200 περίπου ατόμων που καταλήγει στην Περιφέρεια Θράκης. Μετά το τέλος της πορείας ένα κομμάτι διαδηλωτών επιτίθεται το κτίριο της περιφέρειας -και στις διμοιρίες των ΜΑΤ που ήταν παραταγμένες ακριβώς έξω- προκαλώντας υλικές ζημιές.

Την Πέμπτη 11/12 καλείται "πανθρακική" πορεία με τη συμμετοχή φοιτητών από Ξάνθη και Αλεξανδρούπολη. Η πορεία, που σημειωτέον ήταν από τις μαζικότερες πορείες της Κομοτηνής, με τη συμμετοχή 600 περίπου ατόμων, καταλήγει στο κτίριο της Παλιάς Νομικής όπου και ακολουθεί η γνωστή ομηρία.

Ήδη από την αρχή της βδομάδας στην Κομοτηνή όπως και άλλες επαρχιακές πόλεις λαμβάνει χώρα ένα συντονισμένο σχέδιο τρομοκράτησης των κατοίκων από τους άνδρες της ασφάλειας που σε συνεργασία με τον τοπικό τύπο δημιουργεί ένα κλίμα τρομο-υστερίας με φήμες περί άφιξης ταραξιών που απειλούν να καταστρέψουν καταστήματα και περιουσίες. Αποτέλεσμα όλης αυτής της κατάστασης ήταν να μαζευτεί ένα πλήθος 500 περίπου ατόμων γύρω από την Παλιά Νομική, που απειλούσε να μπει μέσα στο πανεπιστήμιο αν το κτήριο δεν εκκενωνόταν εγκαίρως. Το όλο ζήτημα τελικά έληξε πέντε ώρες μετά με την έξοδό μας από το χώρο του πανεπιστημίου.

Οι συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής και οι στοχευμένες επιθέσεις σε ΑΤ, τράπεζες και κρατικά κτίρια είναι για μας η πολιτική στάση που με συλλογικά χαρακτηριστικά μετατράπηκε σε κοινωνική εξέγερση - κτήμα όλης της κοινωνίας, των μαθητών, των εργαζόμενων, των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Στην προσπάθεια λοιπόν να δοθεί πολιτική διάσταση σε μια εν ψυχρώ κρατική δολοφονία αλλά και στις κινήσεις για δραστηριοποίηση του κόσμου στην Κομοτηνή, εμπόδιο αποτέλεσε η στάση της αριστεράς που πατώντας "κυριολεκτικά" επί πτωμάτων, έπαιξε έναν ξεκάθαρα αντιδραστικό ρόλο στην κινητοποίηση των φοιτητών και προσπάθησε για άλλη μια φορά να αντλήσει πολιτική υπεραξία από τα κοινωνικά κομμάτια που εξεγέρθηκαν ενάντια σ' ένα κράτος που τα τελευταία χρόνια έχει πλέον περάσει στην επίθεση.

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΜΕΝΕΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΟ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Κομοτηνής

φάκελος / Το χρονικό μιας Εξέγερσης

Πρόβα Δικτατορίας στην ΚΟΡΙΝΘΟ

Στην Κόρινθο, το βράδυ της 8ης Δεκεμβρίου εφαρμόστηκε από τη «Δημοκρατία» των λίγων, σχέδιο-πρόβα για εκτροπή. Κύκλοι της ασφάλειας, του Εμπορικού Επιμελητηρίου και θύλακες της ακροδεξιάς διέδωσαν με τηλέφωνα την προηγούμενη μέρα, αλλά και από στόμα σε στόμα, ψεύδη γκεμπελικής έμπνευσης, και συγκεκριμένα:

Α) Διέδωσαν ότι περίμεναν την Κόρινθο πέντε ή και δέκα πούλμαν με Αναρχικούς από την Αθήνα (Εισαγωγή Αναρχικών).
Β) Διέδωσαν ότι η πορεία θα ήταν καταστροφική για την πόλη, δεδομένης της πρόθεσης των διαδηλωτών για ζημιές στα εμπορικά καταστήματα του κέντρου της Κορίνθου.

Επίσης, οι ίδιοι κύκλοι απέκρυσαν απ' την κορινθιακή κοινωνία ότι είχε γίνει ήδη εισαγωγή των ένστολων κουκουλοφόρων ΜΑΤ από την Αθήνα (κρανοφόρων και ροπαλοφόρων), εφοδιασμένων με μεγάλες ποσότητες χημικών αερίων, δακρυγόνων-ασφυξιογόνων και χειροβομβίδων κρότου λάμψης. Παρέλειψαν να πληροφορήσουν το λαό της πόλης ότι είχε εγκατασταθεί στρατός Κατοχής για την αντιμετώπιση του «εσωτερικού εχθρού».

Η πορεία, παρά την επιδιωκόμενη κατατρομοκράτηση, είχε απρόσμενη εξέλιξη. Συμμετείχαν πάνω από 1.500 άτομα, σ' ένα συμπαγές σώμα, ενώ από τα πεζοδρόμια ακολουθούσαν εκατοντάδες φωνάζοντας τα ίδια συνθήματα. Η πρωτοφανής σε όγκο πορεία κινήθηκε σε μεγάλο τμήμα της Κορίνθου, χωρίς να πειραχθεί κανένα εμπορικό κατάστημα και κατέληξε ειρηνικά στη συμβολή Εθνικής Αντίστασης και Αδειμάντου. Εκεί το σχέδιο των σκοτεινών κύκλων της Κοινωνικής Προβοκάτσας εξελίχθηκε πλήρως. Οι διμοιρίες των ΜΑΤ είχαν παραταχθεί όχι επί της Κολοκοτρώνη, όπως θα ανέμενε κάποιος, αλλά επί της Αδειμάντου και, κυρίως, μπροστά από τρία εμπορικά καταστήματα των οποίων οι τζαμαρίες θα ήταν σίγουρα τα θύματα του πετροπόλεμου που θ' ακολουθούσε, από την δεδομένη κατά τους κρατούντες λαϊκή αγανάκτηση. Κι έτσι ακριβώς έγινε.

Το σχέδιο του Κράτους και Παρακράτους περιελάμβανε όμως και τη συνδρομή των επαγγελματιών του ψεύδους, δηλαδή κάποιων δημοσιογράφων. Κανάλια και τοπικά έντυπα μίλησαν για καταστροφές (ανύπαρκτες) στα καταστήματα της πόλης (παραβλέποντας ότι οι τζαμαρίες των τριών καταστημάτων, το ένα άδειο, έσπασαν από την, λανθασμένη ή εκ του πονηρού, θέση που είχε πάρει η διμοιρία των ΜΑΤ). Απέκρυσαν ότι στο χώρο των συγκρούσεων υπήρχε μια τράπεζα (ΑΣΠΙΣ) και το Ταχυδρομείο που δεν έπαθαν την παραμικρή ζημιά. Παραπληροφόρησαν για την ολοσχερή καταστροφή αυτοκινήτου του ταχυδρομείου (έσπασαν απλά δυο παράθυρα), αφημένο στον επίμαχο δρόμο εμφανώς προμελετημένα. Απέκρυσαν την, πρωτοφανή για την Κόρινθο, εγκληματική χρήση των δακρυγόνων, χημικών αερίων ασφυξιογόνων, σε μεγάλη έκταση και χρονική διάρκεια, δημιουργώντας σε πολλούς πολίτες της Κορίνθου σοβαρά αναπνευστικά προβλήματα. (...)

Τέλος, ξέχασαν να αναφέρουν από την επομένη της διαδήλωσης, τη διήμερη οργάνωση με ρόπαλα κάποιων καταστηματαρχών, για αντιμετώπιση των «ταραξιών» παιδιών της Κορίνθου, παιδιών μας, αναμασώντας φανταστικές καταστροφές και προετοιμάζοντας έτσι κοινωνικό εμφύλιο. Το διήμερο πογκρόμ των ΜΑΤ, ασφαλιτών, παρακρατικών και νεοφασιστών, απέναντι σε κάθε νέο της Κορίνθου, προσπάθησε να εδραιώσει το κλίμα της τρομοκρατίας. Το ίδιο σχέδιο κράτους-παρακράτους, πρόβα δικτατορίας, εφαρμόστηκε σε πολλές πόλεις της Ελλάδας (Πάτρα, Λάρισα, Κομοτηνή κτλ.).

Δράσεις και διαρκής αγώνας

Η διαδήλωση της 8ης Δεκεμβρίου είχε καλεσθεί από την Ελευθεριακή Κίνηση Κορινθίας, την Αντιεξουσιαστική Πρωτοβουλία Κορίνθου και μαθητές σχολείων. Τις επόμενες μέρες ακολούθησαν δράσεις που περιελάμβαναν:

- Προβολή της ταινίας «Μάχη στο Σιάτλ» και ανοικτή συνέλευση με τους εξεγερμένους νεολαίους.
- Συμμετοχή σε ανοικτή συζήτηση μετά από τοποθετήσεις πανεπιστημιακών στο κατεληγμένο Πανεπιστήμιο Κορίνθου.
- Παρέμβαση στην ανοικτή φιάστα του δήμου Κορινθίων με συνθήματα και κείμενα.
- Μοίρασμα κειμένων για την Εξέγερση στο κέντρο της Κορίνθου και συναυλία έξω από το πανεπιστήμιο.
- Αντιπληροφόρηση και πορεία νέων παιδιών με κολλημένους στα κορμιά τους στόχους που έγραφαν «Αλέξης- 15 ετών».

Οι σύντροφοι που δραστηριοποιούνται στις συλλογικότητες της Κορινθίας είναι σταθερά προσανατολισμένοι στον κοινωνικό αλλά και αδιαμεσολάβητο χαρακτήρα του αγώνα μας τα τελευταία χρόνια..

(...)

Η εξέγερση συνεχίζεται...

**Ελευθεριακή Κίνηση Κορινθίας,
Αντιεξουσιαστική Πρωτοβουλία Κορίνθου**

Τούτος ο Δεκέμβρης ήταν του Αλέξη... και στις ΣΕΡΡΕΣ

Στις Σέρρες, η αντίδραση στη δολοφονία του Αλέξη ήταν άμεση. Λίγο μετά τα μεσάνυχτα του Σαββάτου 6/12, περίπου 30 άτομα από την Αντιεξουσιαστική Κίνηση και το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι στα ΤΕΙ πραγματοποιούν πορεία στην αστυνομική διεύθυνση όπου αναγράφονται συνθήματα, με τους λιγοστούς μπάτσους να έχουν κλειδωθεί μέσα στο μέγαρο. Από εκεί και πέρα οι καταστάσεις πήραν μια τροπή που δε μπορούσε να την προβλέψει ούτε ο πιο αισιόδοξος από εμάς.

Την Κυριακή 7/12 το απόγευμα καλείται εκ νέου πορεία η οποία έχει συμμετοχή περίπου 50 ατόμων. Τη Δευτέρα η συμμετοχή υπερδιπλασιάζεται. Αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε ότι η δολοφονία ήταν απλώς η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Πάνω από 120 άτομα διαδηλώνουν στους δρόμους των Σερρών, ενώ καταστρέφονται ΑΤΜ και προσόψεις τραπεζών.

Το πρωί της Τρίτης οι καθηγητές και οι μαθητές των Σερρών βγαίνουν στο δρόμο. Παρά τις γελοίες προσπάθειες της ΚΝΕ να μαντρώσει τους μαθητές με οργανωτικούς όρους ("αλυσίδες" πίσω από το μπλοκ τους και διάφορες άλλες παλλινωδίες), αυτοί τους απομονώνουν. Πάνω από 300 άνθρωποι όλων των ηλικιών διαδηλώνουν φωνάζοντας "μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι". Η πορεία περνάει ξανά από την αστυνομική διεύθυνση όπου μαθητές επιτίθενται με αυγά και πέτρες και καταλήγει στο δημαρχείο όπου πραγματοποιείται συμβολική κατάληψη. Κάπου εδώ μπαίνει σε εφαρμογή και το άθλιο σχέδιο της ασφάλειας για τη συκοφάντηση του αγώνα, σε συνεργασία βέβαια με το εμπορικό επιμελητήριο.

Διαδίδονται φήμες για την άφιξη 150 αναρχικών από τη Θεσσαλονίκη που θα ρημάξουν την πόλη. Η απάντηση είναι άμεση. Βγαίνει κείμενο που μοιράζεται σε όλα τα μαγαζιά του κέντρου και την Τετάρτη το απόγευμα γίνεται πορεία ενάντια στην τρομοκρατία. Το κλίμα αρχίζει και σπάει και αποτράπηκαν φαινόμενα τύπου Κομοτηνής.

Όλες αυτές τις μέρες γίνονταν καθημερινά συνελεύσεις στον κοινωνικό χώρο Ζερμινάλ με μεγάλη συμμετοχή. Παρόλα αυτά, η απουσία ενός κέντρου αντιπληροφόρησης και αγώνα στο κέντρο της πόλης αρχίζει και γίνεται αισθητή. Σε συνδυασμό με τη θέλησή μας να προσπαθήσουμε για τη διεξαγωγή μιας ανοιχτής λαϊκής συνέλευσης σε ένα κτήριο – σύμβολο της εξουσίας στην πόλη, καταλήγουμε στην κατάληψη του Εμπορικού Επιμελητηρίου για δύο μέρες, την Τρίτη 16/12 και την Τετάρτη 17/12. Οι αντιδράσεις της τοπικής κοινωνίας είναι στην πλειοψηφία τους πολύ θετικές, ενώ ακόμα και τα ΜΜΕ της πόλης άρχισαν να αλλάζουν τη στάση τους. Στην κατάληψη διεξάγονται 2 λαϊκές συνελεύσεις με απρόσμενη συμμετοχή, πρόπλασμα ίσως αυτού που οραματιζόμαστε.

Ο αγώνας και η εξέγερση δεν τελειώνουν. Στις 18 Γενάρη έχει καλεστεί πάλι λαϊκή συνέλευση στον κοινωνικό χώρο Ζερμινάλ. Το σίγουρο είναι ότι τίποτα δεν θα είναι ίδιο με πριν...

Άγγελος Ασλανίδης

φάκελος / Το χρονικό μιας Εξέγερσης

και στην ΠΑΤΡΑ...

Σάββατο 6/12: Η οργή για χρόνια περίμενε σε εκκρεμότητα. Η δολοφονία του Αλέξη έδρασε σαν καταλύτης. Όταν το νέο έφτασε, υπήρξε σάστισμα και παγωμάρα. Όχι ότι δεν ήταν αναμενόμενο όμως... Το ίδιο βράδυ 300 περίπου άνθρωποι αμήχανοι, αλλά με την οργή να μας κυριεύει, μαζευτήκαμε στο Παράρτημα. Σε λίγο ξεκίνησε πορεία προς την Ασφάλεια και το πρώτο καμένο περιπολικό στην Πάτρα ήταν γεγονός. Ρίχτηκαν επίσης πέτρες και κατέβηκαν οι τζαμαρίες από παρακείμενη τράπεζα. Αργότερα, τα μεσάνυχτα, έγινε επίθεση με μολότοφ στη μάντρα των αστυνομικών οχημάτων. Από το Σάββατο ξεκίνησε και η κατάληψη του Παραρτήματος.

Κυριακή 7/12: Περισσότεροι από 3.000 ξεκινούν διαδήλωση από το Παράρτημα. Στην πορεία σπάζονται τράπεζες και όλος ο όγκος της πορείας καταλήγει στο Αστυνομικό Μέγαρο. Ακολουθούν δίωρες συγκρούσεις, με πέτρες και μολότοφ από τη μία πλευρά και άπειρα χημικά από την άλλη. Στη διάρκεια των επεισοδίων γίνονται 5 συλλήψεις. Χωρίς να εγκαταλειφθεί η κατάληψη, γίνεται συνέλευση και έπεται πορεία αλληλεγγύης με απίστευτο παλμό και ρίγος, μετά το τέλος της οποίας αφήνονται ελεύθεροι οι συλληφθέντες. Τα μεσάνυχτα συλλαμβάνεται ένας ακόμη σύντροφος.

Δευτέρα 8/12: Στις 11 το πρωί άλλη μια πορεία με χιλιάδες κόσμου συνεχίζει την εξέγερση. Έξω από τα δικαστήρια γίνεται παύση δύο ωρών με απαίτηση να αφεθεί ελεύθερος ο συλληφθείς της προηγούμενης νύχτας. Έτσι και έγινε. Το βράδυ καταλαμβάνεται ο τηλεοπτικός σταθμός SuperB και πραγματοποιούνται επιθέσεις σε τράπεζες.

Τρίτη 9/12: Η Κατάληψη Παραρτήματος, μαζί με ΔΟΕ, ΕΛΜΕ και φοιτητικούς συλλόγους συγκεντρώνονται το μεσημέρι και ξεκινούν από το Παράρτημα, σε ένα σύνολο 7.000 ατόμων. Η πορεία είναι πραγματικά μεγαλειώδης και εξεγερτική. Στο δρόμο γίνεται επίθεση μόνο στους προαποφασισμένους στόχους και στα κεντρικά της Ασφάλειας, οι συγκρούσεις διαρκούν για ώρες. Ωστόσο ήταν ήδη προετοιμασμένη η αντίδραση κατασταλτικών δυνάμεων, ακροδεξιών και «αγανακτισμένων νοικοκυraίων». Παρ' όλα τα οδοφράγματα και την αντίσταση, η συντονισμένη δράση κράτους και παρακράτους καταφέρνει να απωθήσει τους διαδηλωτές και να ξεκινήσει από ένα σημείο και μετά κυνηγητό σε δρόμους και στενά. Γίνονται 26 προσαγωγές και 9 συλλήψεις.

Τετάρτη 10/12: Μαζί με εργαζόμενους και

απεργούς αρχίζει πορεία από την πλατεία Όλγας με χιλιάδες συμμετέχοντες, οι οποίοι σπάνε τον τρόπο της προηγούμενης νύχτας έμπρακτα στο δρόμο.

Πέμπτη 11/12: Η χιονοστιβάδα συνεχίζει να μεγαλώνει. Περισσότεροι από 7.000 διαδηλωτές απαντούν για άλλη μια φορά σε κάθε προσπάθεια τρομοκράτησης και καταστολής με πορεία προς το μνημείο Τεμπονέρα. Κείμενα μοιράζονται σε καταστήματα και κόσμο που μένει έκθαμβος μπροστά στο πάθος της εξέγερσης.

Σάββατο 13/12: Η βροχή δεν σπάει τη θέληση χιλιάδων που με πανό «Δεν θέλουμε τα ψίχουλα, θέλουμε όλο το φούρνο» ξαναβγαίνουν στο δρόμο. Το 3ο αστυνομικό τμήμα σπάζεται, όπως και μια τράπεζα στα Ψηλαλώνια.

Τρίτη 16/12: Οι φοιτητικοί σύλλογοι δίνουν συνέχεια στις καταλήψεις. Πραγματοποιείται πορεία περιφερειακά με πανό «Τα θέλουμε όλα και για όλους». Οι τράπεζες που απαντώνται στο δρόμο σπάζονται.

Τετάρτη 17/12: Συγκέντρωση στο Παμπλοποννησιακό Στάδιο όπου αναμένεται συνέντευξη τύπου του Αλέξη Κούγια λόγω της αγοράς μεγάλου μέρους της Παναχαϊκής. Απρόκλητα τα ΜΑΤ πνίγουν στα χημικά όλη τη γειτονιά. Στήνεται ο ραδιοφωνικός σταθμός της Κατάληψης (93.7 FM).

Πέμπτη 18/12: Η Κατάληψη Παραρτήματος

και φοιτητικοί σύλλογοι πραγματοποιούν πορεία που καταλήγει στο Εργατικό Κέντρο, το οποίο καταλαμβάνεται για αρκετές ώρες. Από τα ηχεία του διαβάζονται κείμενα και παίζεται μουσική.

Σάββατο 20/12: Ρεμπέτικο γλέντι έξω από το

Παράρτημα και ανανέωση του ραντεβού στις 9 Γενάρη, 18 χρόνια μετά τη δολοφονία του Νίκου Τεμπονέρα.

Τίποτα δεν τελείωσε, μέχρι να τα πάρουμε «όλα και για όλους»

και στο ΑΓΡΙΝΙΟ...

Τη Δευτέρα 8 Δεκεμβρίου ομάδες νέων της πόλης έστησαν οδοφράγματα στο κέντρο της πόλης και επιτέθηκαν σε όλα τα τραπεζικά καταστήματα και τους κρατικούς οργανισμούς. Την Τετάρτη 10 Δεκεμβρίου έγινε συλλαλητήριο στην πλατεία Δημάδη από πλήθος κόσμου όλης της κοινωνικής διαστρωμάτωσης. Έγινε πορεία της οποίας ηγήθηκαν τρακτέρ ενώ αμέσως μετά μαθητές και αντιεξουσιαστές πραγματοποίησαν έφοδο στο Νέο Αστυνομικό Τμήμα - φρούριο του Αγρινίου που βρίσκεται έξω από την πόλη.

Την Παρασκευή 12 Δεκεμβρίου νωρίς το πρωί και παρά τη συνεχή βροχή συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Δημάδη μαθητές, νέοι και άλλοι Αγρινιώτες και πραγματοποίησαν μαζική και δυναμική πορεία στους δρόμους της πόλης καταλήγοντας με έφοδο στο Αστυνομικό τμήμα.

φάκελος / Το χρονικό μιας Εξέγερσης

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Στις 6/12/08 το κράτος δολοφόνησε τον Αλέξη. Δεν ήταν ένας μεμονωμένος Αλέξης που έπεσε από έναν μεμονωμένο Κορκονέα. Από τον Λαμπράκη το '63 που έπεσε από τα χέρια του παρακρατικού φασίστα Γκοτζαμάνη μέχρι το χουντογλέντι του Κουτρουμάνη, από της τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις με θύματα τον ρωσοπόντιο Λεωνίδα και τον Σέρβο Μπουλάτοβιτς μέχρι την εκπαραθύρωση του Τόνου στην καλαμαριά από άντρες της ασφάλειας, από την Κανελλοπούλου και τον Κουμή που τους σκότωσαν στο ξύλο τα ΜΑΤ μέχρι τον Κουσουρή που χαροπάλευε σε κώμα χτυπημένος από εντεταλμένους νεοναζί στην Ευελπίδων, από τον Καλτεζά το '85 μέχρι τον Μαραγκάκη που έπεσε νεκρός από σφαίρες Ειδικών Φρουρών στην Κρήτη, από το ένα μεμονωμένο περιστατικό στο επόμενο και στο επόμενο και στο επόμενο... Πίσω από κάθε δολοφονία βρίσκεται ο ίδιος πιστολέρο: το κράτος. Το ίδιο βράδυ, χιλιάδες κόσμος σ' όλη τη χώρα βγαίνει αυθόρμητα και επιτίθεται σε αυτόν τον πιστολέρο. Το βράδυ του Σαββάτου αυτού, στο κέντρο της Θεσσαλονίκης χτυπιούνται τράπεζες και αστυνομικά τμήματα μέχρι τα ξημερώματα.

Στις 7/12, μετά τη μαχητική διαδήλωση που έγινε το πρωί κι ενώ οι συγκρούσεις όχι μόνο συνεχίζονται αλλά και εξαπλώνονται σε όλη την Ελλάδα, η Α.Κ. Θεσσαλονίκης μαζί με κάποιους ακόμα συντρόφους από άλλες συλλογικότητες καταλαμβάνουν τη Σχολή Θεάτρου επί της Εγνατίας. Τα ΜΑΤ επιτέθηκαν άμεσα και, παρά το πανεπιστημιακό άσυλο, προσπάθησαν να εισβάλουν στο κτίριο. Οι προσπάθειές τους παρέμειναν άκαρπες...

Την επόμενη μέρα (8/12) οι φοιτητές της σχολής πραγματοποιήσαν γενική συνέλευση μέσα στο υπό κατάληψη κτίριο και αποφάσισαν κατάληψη, με χαρακτηριστικά σύμπραξης. Αυτή η πρωτοφανής απόφαση (τουλάχιστον για τα δεδομένα της φοιτητικής κοινότητας της Θεσσαλονίκης) για σύμπραξη μεταξύ φοιτητών και "εξωπανεπιστημιακών", μεταξύ ανθρώπων

με διαφορετικές κοινωνικοπολιτικές αναφορές και αναλύσεις έχει ανησυχήσει πολλούς σε αυτή την πόλη.

Η συλλογική οργή και αγανάκτηση κορυφώθηκε στη μεγάλη διαδήλωση της Δευτέρας (9/12), σε ένα κάλεσμα που έγινε από στόμα σε στόμα, από τηλέφωνο σε τηλέφωνο, από email σε email. Όπως και την προηγούμενη μέρα, οι αστυνομικές δυνάμεις προσπάθησαν να περιορίσουν την κάθοδο του κόσμου στο κέντρο της πόλης, μπλοκάροντας την κυκλοφορία των μέσων μαζικής μεταφοράς αρκετά χιλιόμετρα μακριά από το κέντρο. Παρόλα αυτά, από τη Μπότσαρη και τη Σταυρούπολη, με τα πόδια, κόσμος ερχότανε στην Καμάρα, όπου συγκεντρώθηκαν πάνω από δέκα χιλιάδες (10.000) διαδηλωτές που ξεχύθηκαν στους δρόμους δείχνοντας έμπρακτα την οργή τους... Στην πορεία αυτή χτυπήθηκαν επιλεγμένοι στόχοι (τράπεζες και πολυεθνικές) και συνειδητά αποφεύχθηκαν τα χτυπήματα σε εμπορικά καταστήματα του κέντρου ώστε να μην μπορέσουν η αστυνομία και τα ΜΜΕ να παρουσιάσουν για τη Θεσσαλονίκη την εικόνα καμένης πόλης και πλιάτσικου. Η πορεία αυτή χτυπήθηκε άγρια από τους πραιότερες του κράτους πριν την άφιξή της στο υπουργείο.

Το ίδιο σκηνικό επαναλαμβάνεται και την επομένη με την πορεία

που έγινε για την κηδεία του Αλέξη. Ακόμη, στο υπουργείο χτυπήθηκε η πορεία που καλούσε το Εργατικό Κέντρο από τα ΜΑΤ τα οποία όλες αυτές τις ημέρες ήτανε ταμπουρωμένα στα τμήματα και στο υπουργείο, αποδεικνύοντας έτσι, πού βρίσκεται χωροταξικά το κράτος.

Έτσι, οι διαδηλώσεις που ξεκίνησαν τις επόμενες ημέρες από την Κατάληψη Σχολής Θεάτρου και πορεύθηκαν έξω από το κέντρο, τη μια μέρα προς τα ανατολικά και την άλλη προς τα δυτικά, με προπαγανδιστικό - μη βίαιο χαρακτήρα και πολύ μεγάλη συμμετοχή αποσιωπήθηκαν από τα ΜΜΕ ενώ αυτές που αντιμετώπισαν στο δρόμο τις δυνάμεις καταστολής, είναι -κατά τα ΜΜΕ- έργο των κουκουλοφόρων. Ωστόσο τα ίδια ΜΜΕ παρουσιάζουν τις επόμενες μέρες τη μαζική συναυλία, των 6.000 ατόμων, για το Δεκέμβρη του Αλέξη στη πλατεία της ΧΑΝΘ, που διοργάνωσε η ίδια Κατάληψη, ως μια ειρηνική συναυλία που διοργάνωσαν μαθητές και φοιτητές.

Μέσα στις επόμενες μέρες, η κατάληψη μαζικοποιήθηκε, με συνελεύσεις που ξεπέρασαν τα 300 άτομα, και κοινωνικοποιήθηκε, μιας και πλέον συμμετέχει κόσμος όλων των ηλικιών κι από όλους τους χώρους. Από εργαζόμενους που μετά τη δουλειά τους έρχονται να συμμετέχουν στην κατάληψη, μέχρι μαθητές που περνάνε συνεχώς να ενημερωθούν και να ενημερώσουν για τις δικές τους κινητοποιήσεις.

Πρώτα απ' όλα, η συνέλευση της κατάληψης έχει πάρει την απόφαση να συνεχίσει επ' αορίστου τις κινητοποιήσεις και συγκεκριμένα να χρησιμοποιεί την Κατάληψη Σχολής Θεάτρου ως κέντρο αντίστασης και αντιπληροφόρησης. Οι φοιτητές της Σχολής Θεάτρου συνεχίζουν να πραγματοποιούν παράλληλα τη γενική συνέλευση συλλόγου φοιτητών και έχουν αποφασίσει κατάληψη ως τις 20/1/09, οπότε και θα επανεξετάσουν το θέμα.

Αργύρης, Δάνης, Θάνος, Φώτης

Κέρκυρα, Άρτα, Πρέβεζα, Ηγουμενίτσα συμμετείχαν δυναμικά στις κινητοποιήσεις

Στην Άρτα, το βράδυ της Τρίτης 9/12, πορεία διαμαρτυρίας κατέληξε στον Αστυνομικό Τμήμα όπου διαδηλωτές επιτέθηκαν με πέτρες, κροτίδες και «βόμβες» χρώματος στους παρατεταγμένους αστυνομικούς. Την επόμενη ημέρα, πλήθος κόσμου, ανάμεσά τους και μαθητές από το Λύκειο Φιλιπιάδας, διαδήλωσαν στους κεντρικούς δρόμους και απέκλεισαν συμβολικά για ένα τέταρτο την εθνική οδό.

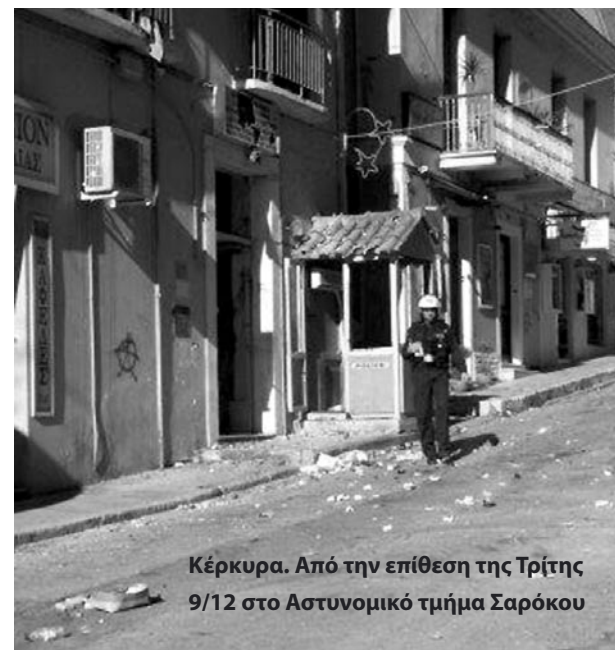
Στην Ηγουμενίτσα, στις 10/12, αρκετοί πολίτες (μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενοι) συμμετείχαν στην πορεία καταδίκης της κρατικής καταστολής. Την πορεία κάλεσαν από κοινού η **Πρωτοβουλία Φοιτητών ΤΕΙ** και Πρωτοβουλία Εργαζομένων Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα.

Στην Κέρκυρα, την Κυριακή 7/12, διαδηλωτές επιτέθηκαν το απόγευμα στο αστυνομικό τμήμα με αυγά, πορτοκάλια και μπογιές. Όπως αναφέρει ανταπόκριση από την Κέρκυρα, ο διοικητής βγήκε να δει τι γίνεται, οπλισμένος με γκλομπ και κράνος αλλά γρήγορα ξαναμπήκε αφού δέχτηκε καταιγισμό αυγών! Τη Δευτέρα 8/12, λίγο πριν το μεσημέρι, διαδηλωτές στη διάρκεια της πορείας μαθητών προκάλεσαν ζημιές στα αστυνομικά φυλάκια στο τμήμα Τάξης στο Σαρόκο και ύστερα στην Αστυνομική Διεύθυνση στη λεωφόρο Αλεξάνδρας.

Η αστυνομία απάντησε με χρήση χημικών, διαλύοντας τους διαδηλωτές. Στις 6:30 το απόγευμα οι διαδηλωτές επέστρεψαν και οι συγκρούσεις με την αστυνομία συνεχίστηκαν. Τρεις διαδηλωτές προσήχθησαν αλλά αφέθηκαν ελεύθεροι λίγο αργότερα. Έξω από το αστυνομικό τμήμα της Πλατείας Σαρόκου παρέμειναν έως τις 12 τα ξημερώματα φωνάζοντας συνθήματα κατά των αστυνομικών.

Πορεία διαμαρτυρίας πραγματοποιήθηκε στις 8/12 στη Λευκίμμη με κατάληξη το χώρο του ΧΥΤΑ όπου διαδηλωτές συγκρούστηκαν με τα ΜΑΤ ενώ επιτέθηκαν στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής. Την Τρίτη 10/12, δύο πορείες, πρωί και απόγευμα, κατέληξαν σε συγκρούσεις με τα ΜΑΤ και σε επιθέσεις στα αστυνομικά τμήματα με αποτέλεσμα να προσαχθούν 15 άτομα τα οποία αργότερα αφέθηκαν ελεύθερα.

Την Τετάρτη 10/12 για πάνω από μία ώρα, 300 διαδηλωτές κατέλαβαν το απόγευμα συμβολικά το χώρο έξω από την είσοδο του Αστυνομικού Τμήματος στο Σαρόκο. Η διαμαρτυρία ήταν ειρηνική και λίγο μετά τις 21:30 μετατράπηκε σε πορεία διαμαρτυρίας στο κέντρο της πόλης. Οι αστυνομικοί έκλεισαν τις πόρτες του κτηρίου και τα παράθυρα των πρώτων ορόφων. Συγκεντρώσεις μαθητών και πολιτών πραγματοποιήθηκαν επίσης

Κέρκυρα. Από την επίθεση της Τρίτης 9/12 στο Αστυνομικό τμήμα Σαρόκου

στην Πρέβεζα, όπου, όπως άλλωστε και στην υπόλοιπη Δυτική Ελλάδα, κατελημμένα ήταν για μέρες πολλά σχολεία.

Γ. Παπαχριστοδούλου

Η ένοχη σιωπή της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας

Το εξευτελισμένο πρόσωπο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας αποκαλύφθηκε για μια ακόμη φορά αυτές τις μέρες της εξέγερσης. Οι πουλημένοι χαρτογιακάδες, καλά αμειβόμενοι αργόμισθοι σε ΔΕΚΟ και δημόσιο, όχι μόνο είναι απόντες αλλά προσπάθησαν -ανεπιτυχώς- να σαμποτάρουν τις μαχητικές αντιδράσεις των εξεγερμένων.

Εναρμονίστηκαν με τη γραμμή της κυβέρνησης και των κομματικών πατρónων τους, πάσχισαν ενωμένοι να επαναφέρουν την άκρα του τάφου σιωπή στο όνομα της τάξης και της δημοκρατίας τους και ματαίωσαν την απεργιακή πορεία της Τετάρτης 10 Δεκέμβρη καλώντας σε μια συγκέντρωση-παρωδία στο Σύνταγμα. Φυσικά η απεργιακή πορεία έγινε γιατί οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι ήταν ήδη στους δρόμους και ακριβώς αυτούς ήταν που φοβήθηκε το καθεστώς και το συνδικαλιστικό κατεστημένο.

Όπως ήταν αναμενόμενο, οι καρεκλοκένταυροι της Πατησίων 69 δεν αφουγκράστηκαν το κοινό αίτημα για κήρυξη νέας γενικής απεργίας και ποίησαν τη νήσσα όπως κάνουν συνήθως ασχολούμενοι με τις επιτροπούλες τους και τη συμμετοχή τους σε κάθε λογής συνεδριάσεις, εννοείται έναντι αμοιβής.

Η στάση τους αναμενόμενη. Τους ξέρουμε και από παλιά. Έμποροι των αναγκών των εργαζομένων, παζαρεύουν στα σαλόνια το δίκιο τους και το πουλάνε έναντι ευτελούς τιμήματος. Κανείς δεν περίμενε στα σοβαρά άλλη συμπεριφορά από αυτούς που υπογράφουν τις συμβάσεις της ντροπής, υπονομεύουν τους αγώνες που ξεφεύγουν από τον έλεγχό τους και κάνουν τα στραβά μάτια απέναντι στην ύπαρξη χιλιάδων εργαζομένων σε καθεστώς μαύρης εργασίας, με το κομμάτι, την ώρα, τη μέρα, δίχως δικαιώματα και ασφάλιση. Αυτοί ήταν που τη δεκαετία του 1990 αγνοούσαν τους φυλακισμένους εργάτες της ΕΑΣ και έκαναν πρωτομαγιάτικες πορείες γύρω από το Σύνταγμα (τότε η ΕΣΑΚ του ΚΚΕ με τα πρωτοπαλικάρα της του Συνδικάτου Οικοδόμων χτύπησε πορεία απολυμένων της ΕΑΣ προς τις φυλακές Κορυδαλλού). Οι ίδιοι ξεπούλησαν αργότερα επί Σημίτη το Ολύμπικ Κέτερινγκ, συναίνεσαν στην εκποίηση της Ιονικής και ενθάρρυναν την υπογραφή της συμφωνίας της ντροπής στον ΟΤΕ. Σιγόνταραν τα σχέδια για τα Τοπικά Σύμφωνα Απασχόλησης του γνωστού από παλιά Τσαμουργκέλη και του Πρωτόπαπα για μειωμένους μισθούς όπου υπάρχει μεγάλη ανεργία και κάνουν την πάπια απέναντι στην ενοίκιαση εργαζομένων.

Αυτός ο εξευτελισμένος εσμός ξέρει ότι δεν εκπροσωπεί παρά μόνο τα συμφέροντα του ίδιου και των πολιτικών προϊσταμένων του, γι' αυτό έβαλε σεκιουριτάδες στην είσοδο του κτιρίου της ΓΣΕΕ και κατά καιρούς καλεί κλούβες να το φυλάνε από την οργή μιας τάξης που δεν ξέρουν και ίσως κατά βάθος απεχθάνονται βαθιά.

Η δράση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας περιορίζεται στην εκπόνηση μελετών και εκθέσεων από έμισθα τρωκτικά-επιστήμονες και ροκανίζει κονδύλια φτιάχνοντας φορείς όπως το ανύπαρκτο κέντρο ανέργων για να δικαιολογούνται οι μισθοί προεδρείων τα οποία στελεχώνουν ημέτεροι.

Ήρθε ο καιρός να γυρίσει η σελίδα και οι εργαζόμενοι να πάρουν τη ζωή τους στα χέρια τους. Ας μείνουν επιτέλους άνεργοι οι εργατοπατέρες.

Μαρία Γερογιάννη

Όλα τριγύρω αλλάζουνε και εσύ το ίδιο μένεις... ή ...το ΚΚΕ μπροστά στις εξεγέρσεις..

Δεκέμβριος 2008

Οι μολότωφ και οι λεηλασίες των κουκουλοφόρων, που το καθοδηγητικό κέντρο τους συνδέεται με μυστικές κρατικές υπηρεσίες και από κέντρα που βρίσκονται στο εξωτερικό, δεν είχαν καμία απολύτως σχέση με τη μαζική οργή των μαθητών, των φοιτητών, γενικά του λαού, υπογραμμίζει σε συνέντευξή της στο ΑΠΕ- ΜΠΕ, η ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ κα Αλέκα Παπαρήγα και επισημαίνει ότι τα τελευταία γεγονότα αξιοποιήθηκαν για να καλυφθούν και να αποπροσανατολιστούν οι μαζικές κινητοποιήσεις της νεολαίας και του λαού κατά του αυταρχισμού και της αντιλαϊκής πολιτικής.

Φεβουάριος 1974

ΠΑΝΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ 8*

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΝΤΙΔΙΚΤΑΤΟΡΙΚΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗΣ ΈΝΩΣΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ
ΓΕΝΑΡΗΣ – ΦΛΕΒΑΡΗΣ 1974 – Αριθ. Φύλλου 8

Σαν υπεύθυνη Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα του Πολυτεχνείου καταγγέλλουμε σ' όλο το σπουδαστικό κόσμο, τη νεολαία και το λαό τις αφηνιασμένες προσπάθειες της χουντικής ΚΥΠ και των πληρωμένων πραχτόρων της να διαστρέψουν, απ' την αρχή της μεγαλειώδικης εκδήλωσης μας του Πολ/χνείου, την πορεία και το περιεχόμενο της. Καταγγέλλουμε την προσχεδιασμένη εισβολή στο χώρο του Πολ/χνείου την Τετάρτη, 14 του Νοέμβρη, 350 περίπου οργανωμένων πραχτόρων της ΚΥΠ, σύμφωνα με το προβοκατόρικο σχέδιο των Ρουφογάλη – Καραγιαννόπουλου, με βάση τις εντολές του παραμερισμένου τώρα τέως πρωτοδικτάτορα Παπαδόπουλου και της αμερικανικής CIA, με σκοπό να προβάλουν με κάθε μέσο τραμπουκισμού και προβοκάτσιας γέλια και αναρχικά συνθήματα και συνθήματα που δεν εκφράζανε τη στιγμή και τις συγκεκριμένες δυνάμεις. Για να μπορέσουν έτσι ν' απομονώσουν το κίνημα μας και την εκδήλωση μας του Πολυτεχνείου απ' το σύνολο του λαού και της νεολαίας. Για να μπορέσουν παραπέρα, κατασκευάζοντας (και με τη βοήθεια των χουντικών μέσων ενημέρωσης) την εικόνα μιας μεμονωμένης εξτρεμιστικής επαναστατικοαναρχικής εξέγερσης που δεν έχει τη συμπαράσταση του λαού, να ξαναχρησιμοποιήσουν το χιλιотριμμένο πρόσχημα του «επαπειλούμενου κοινωνικού καθεστώτος» για να δικαιολογήσουν την επαναφορά του στρατιωτικού νόμου και το δυνάμωμα της αιματηρής τρομοκρατίας. Ενέργειες που οι αμερικανοί, η CIA και η χούντα είχαν από καιρό πάρει την απόφαση να επιβάλουν, ύστερα απ' την παταγώδη αποτυχία της χουντομαρκεζινικής προσπάθειας καθήλωσης και εκτόνωσης της λαϊκής πάλης και τη φοβερά επικίνδυνη για την τύχη της εξουσίας τους ανάπτυξη των πιο σύνθετων αντιδικ/κων αγώνων του λαού ενάντια στην πρωτοφανή καθίζηση του βιοτικού του επιπέδου και τη φασιστική σκλαβιά. Απόφαση που ενισχυόταν σημαντικά και από την άσχημη τροπή που πήρε το Μεσανατολικό πρόβλημα για τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού και ειδικότερα του αμερικανικού, κάτω από τα πλήγματα του αγώνα των αραβικών λαών, καθώς κι απ' την όξυνση των αμερικανοευρωπαϊκών αντιθέσεων και ανταγωνισμών στον οικονομικό αλλά και τον πολιτικοστρατιωτικό τομέα από αφορμή το Μεσανατολικό και απ' το βάθεμα της οικονομικής κρίσης. Το σχέδιο όμως, των Ρουφογάλη, Καραγιαννόπουλου, Παπαδόπουλου, CIA απέτυχε παταγωδώς. Το οργανωμένο φοιτητικό μας κίνημα δίνοντας την πιο αποφασιστική μάχη του απομόνωσε και συνέτριψε τους προβοκάτορες. Η επίθεση του συρφετού των χαφιέδων και των ψευτοεπαναστατών που σαν τα κοράκια πολιορκούν χρόνια τώρα να διαβρώσουν τις αντιδικτατορικές, φοιτητικές ιδιαίτερα, δυνάμεις (όχι χωρίς επιτυχία πρέπει να ομολογήσουμε εκεί όπου η απειρία, ο ανυπόμονος υπερενθουσιασμός και ο κάλπικος υπερεπαναστατισμός τους ανοίγουν διάπλατα τις πόρτες) βρήκε αντιμέτωπο το σπουδαστικό κόσμο που κράτησε σταθερά τη συνεπή χαραγμένη πορεία του. Έτσι τα συνθήματα μας: Ψωμί-Παιδεία-Ελευθερία, 20% για τη Παιδεία, Κάτω η Χούντα, Έξω οι αμερικανοί, Εργάτες Αγρότες και Φοιτητές, Όλοι Ενωμένοι, Λαϊκή κυριαρχία, Εθνική Ανεξαρτησία έπνιξαν τις ψευτοεπαναστατικές κραυγές της ΚΥΠ και των χαφιέδων της που αιφνιδιαστικά είχαν προβάλει με πανό και με τη τραμπούκικη κατάληψη δυο μεγαφώνων, συνθήματα όπως: Κάτω το Κράτος, Κάτω η Εξουσία, Μάης του '68 και είχαν πρωτοστατήσει σε κάποιες ανεδαφικές εκκλήσεις για άμεση λαϊκή επανάσταση και άμεση γενική απεργία".

* Η Πανσπουδαστική ήταν το φυλλάδιο που εξέδιδε το ΚΚΕ στη διάρκεια της δικτατορίας. Εκτός από την Πανσπουδαστική το κόμμα έκανε λόγο για προβοκάτορες και στη Φωνή της Αλήθειας, ραδιοφωνικό σταθμό που εξέπεμπε στην Ανατολική Ευρώπη...

Μαρία Μάζη

Να τελειώνουμε με τη... «Βάρκιζα»

Το περίφημο «τέλος της ιστορίας» θα μπορούσε να είναι επίκαιρο όσο ποτέ άλλοτε, αν ο Φουκουγιάμα είχε αντιληφθεί πως στη θέση των ηττημένων έπρεπε να βάλει το μοντέλο της δημοκρατίας, που κατά τη γνώμη του θριάμβευσε!

Οι μέρες του Αλέξη σηματοδότησαν την ημερομηνία λήξης ενός κόσμου παλιού, κουρασμένου, αποτυχημένου και ενός σάπιου καπιταλιστικού συστήματος, κρυμμένου έντεχνα πίσω από την «ίλουστρασιόν» κουκούλα του. Η κοινωνική έκρηξη του Δεκέμβρη, με σαφή εξεγερσιακά χαρακτηριστικά, παρέσυρε στο διάβα της και όλη την κουστωδία του συγκεκριμένου συστήματος. Η βιτρίνα του σύγχρονου μπλοκ εξουσίας ράγισε και άφησε να φανούν οι δομές, οι σχέσεις, οι αντιφάσεις αλλά και να αναδυθούν οι διαθέσεις αμφισβήτησης και άρνησής τους.

Το κίνημα που μετέτρεψε τους δρόμους της Ελλάδας σε εστίες αντίστασης και τα δημόσια κτήρια σε κέντρα αγώνα συσπείρωσε στις τάξεις του νέες και νέους, εργαζόμενες και εργαζόμενους, τμήματα του περιθωρίου, τους σύγχρονους «φτωχοδιάβολους». Από την πρώτη στιγμή έθεσε στο επίκεντρο της πάλης του την κρατική τρομοκρατία και το δόγμα της μηδενικής ανοχής. Έδειξε πως έχει τη διάθεση να σπάσει την ιδιότυπη συμφωνία της κοινωνικής ειρήνης. Έθεσε ένα βασικό δίλημμα σε όλους τους πολιτικούς φορείς και χώρους: «με ποιους θα πας και ποιους θα αφήσεις» και όλοι πήραν θέση. Δεν έκρυψε -και δεν το ήθελε άλλωστε- τα χαρακτηριστικά του.

Ένα τέτοιο (πρωτόγνωρο για τα ελληνικά μεταπολιτευτικά δεδομένα) κίνημα δεν μπορεί παρά να έχει και όρια στους στόχους, τις κατευθύνσεις, τη διάρκειά του, και καλώς πράττει. Το ζήτημα είναι να κάνει την υπέρβαση, να αναβαθμιστεί πολιτικά, να αποτελέσει τη μαγιά για το καινούργιο. Να βρει, σε πρώτη φάση, τη μήτρα του, που δεν είναι άλλη από τη βασική ταξική αντίθεση κεφαλαίου-κοινωνίας. Όχι του κεφαλαίου μόνο ως κάτι υλικό (ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής) αλλά ως ένα πλέγμα σχέσεων και δομών και να διεξάγει την πάλη του με γνώμονα αυτό. Κάποιοι προσπαθούν να μας πείσουν πως τα αίτια είναι διαφορετικά. Κατά τη γνώμη του ΚΚΕ για παράδειγμα (...η φτώχεια οδηγεί στην ταξική πάλη... Ριζοσπ, 21-12), άρα εδώ που δεν έχουμε όξυνση της πάλης τα αίτια είναι σκοτεινά...! (σ.σ). Αυτή η μαοϊκής προέλευσης αντίληψη όχι μόνο δεν ισχύει ιστορικά αλλά παίρνει και την απάντησή της από την περίπτωση των εργαζομένων στο Βωβό. Η εξαθλίωση των οικοδόμων στο εργοτάξιο του Βοτανικού τους συστράτευσε με τον εργοδότη τους και δεν τους οδήγησε... στα χειμερινά ανάκτορα.

Πέρα από το άξιο της μοίρας του ΚΚΕ όμως, μια σειρά από δυνάμεις αποκάλυψαν τη γύμνια τους και το πολιτικό τους έλλειμμα. Οι φιγούρες της συνδικαλιστικής αριστοκρατίας-γραφειοκρατίας γύρισαν την πλάτη (όπως ορίζει ο ρόλος τους) στο κίνημα και διαχωρίστηκαν ξεκάθαρα από τις επιλογές αλλά και τις πραγματικές ανάγκες του κόσμου της εργασίας.

Τα τμήματα του εργατικού κινήματος που έχουν ταξική αναφορά, και ειδικά τα πιο ριζοσπαστικά μέρη του, βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή και ως φυσικές παρουσίες και ως συγκροτημένες δυνάμεις που μπορούν να ασκήσουν επιρροή στο σύνολο ή έστω σε ευρύτερα κομμάτια της τάξης. Αξίζει να σταθούμε στη μαζική (ημιαπαγορευμένη) απεργιακή συγκέντρωση και πορεία στο κέντρο της Αθήνας την Τετάρτη 10/12 και στην επίσης μαζικότατη συνέλευση στο κτήριο της νομικής το απόγευμα της ίδιας μέρας, που καλέστηκαν από 10 σωματεία κυρίως από την πρωτοβάθμια εκπαίδευση και εργαζόμενους σε κόντρα με τη λογική της ενσωμάτωσης της συνδικαλιστικής ηγεσίας. Το συνολικό πολιτικό κενό όμως του ταξικού ρεύματος, που έχει τη βάση του στη μάχη του ασφαλιστικού και υποσχόταν το κάτι παραπάνω, ήταν και είναι εμφανές.

Η απήχηση στον κόσμο της εργασίας είναι περιορισμένη και πρέπει τώρα να μπούμε στη διαδικασία του ζωντανού διαλόγου που πραγματοποιείται στους δρόμους, να μάθουμε, να ακούσουμε, να συνδέσουμε το μερικό με το συνολικό και το αντίστροφο. Τα τμήματα της εργατικής τάξης που έγιναν ενεργό κομμάτι του αγώνα, έβαλαν στο επίκεντρο της αντιπαράθεσής τους τις δομές και τον πυρήνα της κυριαρχίας, σε πρωτόλεια μορφή βέβαια, και άνοιξαν μονοπάτια συνολικής ρήξης και ανατροπής που έχουμε χρέος να αντιληφθούμε.

Το εργατικό κίνημα οφείλει να θέσει τους στόχους του, που θα είναι άρρηκτα δεμένοι με τα σύγχρονα αιτήματά του, να συνδεθεί με την πολιτική άρνηση των οδοφραγμάτων, να δώσει μια γνήσια αντικαπιταλιστική και ελευθεριακή κατεύθυνση και προοπτική στην εξέγερση, να υπονομεύσει την κοινωνική και ταξική ειρήνη, αντί να μένει θεατής των εξελίξεων.

Τάσος Χριστόπουλος

«Τα όπλα παρά πόδα»

Τις τελευταίες μέρες βιώνουμε μια κοινωνική εξέγερση, μια εξέγερση που οι διαστάσεις της ξεπέρασαν τον τοπικό και επαναληπτικό τους χαρακτήρα και γενικεύτηκαν σε όλο τον ελλαδικό χώρο. Χιλιάδες κόσμου πλημμυρίζουν τους δρόμους, επανανοικειοποιούνται δημόσιους χώρους και κλιμακώνουν με βίαιες συγκρούσεις τον αγώνα τους ενάντια στην αυταρχικότητα του κράτους και των αφεντικών. Η μαζικότητα, οι πρακτικές αλλά και ο τρόμος που προκαλεί αυτή η εξέγερση στους κρατούντες για το παρόν και ειδικά για το μέλλον των κοινωνικών αγώνων σηματοδοτούν κάτι νέο και διαφορετικό στο πλαίσιο του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Παρόλη όμως τη γενική αποδοχή από την πλειοψηφία του κοινωνικού συνόλου αυτής της εξέγερσης, η επίσημη αριστερά, και όχι μόνο, έδειξε για μια ακόμη φορά τα όρια και τις προθέσεις της. Το ΚΚΕ πιστό στη μονολιθική και καθυστερημένη γραμμή του βλέπει και πάλι προβοκάτορες και «σκοτεινούς κύκλους της ανωμαλίας», οι οποίοι προσπαθούν να παραπλανήσουν το λαϊκό κίνημα. Εξάλλου, η παγιωμένη τακτική του να συκοφαντεί οτιδήποτε δεν μπορεί να ελέγξει και να κατευθύνει είναι γνωστή, καθώς και οι μνήμες από παρόμοια γεγονότα είναι ακόμα νωπές. Πολυτεχνείο και εξέγερση του '73 με το περίφημο φύλλο «Πανσπουσπαδιστική 8» όπου βλέπει 350 πράκτορες της ΚΥΠ και του Ρουφογάλη, κινητοποιήσεις του '79, επανάληψη του ίδιου φαινομένου με την εν ψυχρώ εκτέλεση του Καλτεζά το '85, φτάνοντας μέχρι και τους πρόσφατους αγώνες του φοιτητικού κινήματος και την καθ' όλα εχθρική στάση του απέναντι σε αυτό.

Έτσι μέσα από όλα αυτά, το «κόμμα του λαού» κατάφερε να αποτελέσει μαζί με την ακροδεξιά, βασικό πυλώνα στήριξης του καθεστώτος, τη στιγμή που πάγιο κοινωνικό αίτημα είναι η καταδίκη αυτού, ενώ παράλληλα με τις δηλώσεις στελεχών του υπερασπίστηκε την κατοχή του μονοπωλίου της βίας στο κράτος. Γι' αυτό το λόγο δέχθηκε και τα θερμά ευχαριστήρια του «κυρίου» Καρατζαφέρη. Η συμφωνημένη «ειρηνική συνύπαρξη» με τον καπιταλισμό που τόσο πιστά έχει ακολουθήσει το ΚΚΕ τις τελευταίες δεκαετίες φαίνεται να έχει βολέψει και λειτουργήσει ως κολυπήθρα του Σιλβάμ για τα παλιά «αμαρτήματα». Εξάλλου δεν δίστασε να δράσει και ανταγωνιστικά στο κοινωνικό κίνημα μπλοκάροντας με τους τραμπούκους της νεολαίας του ορισμένες σχολές με σκοπό να μη γίνουν γενικές συνελεύσεις από τους φοιτητικούς συλλόγους.

Από την άλλη ο ΣΥΡΙΖΑ, παρόλη τη φαινομενικά μη καταδίκη της εξέγερσης, συνεχίζει να παραμένει η αριστερά των «ειρηνικών συλλαλητηρίων». Με την καταδίκη, από στελέχη του, των «εκτρόπων» δείχνει να μην έχει αντίληψη του τι πραγματικά λαμβάνει χώρα. Η προσκόλλησή του στην αστική νομιμότητα και στη «μη βία» τον κάνει να λειτουργεί εκτός κινήματος, αγνοώντας τις κοινωνικές αιτιάσεις που γεννούν τη βία στο πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού, τοποθετώντας το απλά σε ένα ηθικολογικό πλαίσιο. Όλο αυτό δείχνει ότι αντιμετωπίζει με φόβο και αρνητικότητα την προοπτική μιας γενικευμένης κοινωνικής εξέγερσης, λειτουργώντας παράλληλα με όρους απόλυτου ρεφορμισμού και ένταξης στις διαδικασίες του αστικού κράτους (εκλογές και άλλα συναφή).

Η εξέγερση που βιώνουμε αποτυπώνει έκδηλα την κρίση των θεσμών και της κοινωνίας, την απονοματοδότηση της ίδιας της ύπαρξης. Πολλοί ανέφεραν ότι είναι η πρώτη απάντηση στη γενικευμένη σήψη του συστήματος. Το σίγουρο είναι ότι θέτει νέους όρους και αναμφισβήτητα θα οδηγήσει στη ριζοσπαστικοποίηση μιας ολόκληρης γενιάς που εκτός του ότι της έχουν αφαιρέσει το δικαίωμα να ονειρεύεται, επιπλέον έστρεψαν και τα όπλα εναντίον της. Είναι πλέον η στιγμή όσοι πιστεύουν στο σύνθημα «οι εξεγέρσεις δεν είναι ουτοπία...» να συμμετέχουν «με» και όχι «για» την κοινωνία σε αυτό που λαμβάνει χώρα. Ειδάλλως κάθε κατεργάρης στο πάγκο του.

Νίκος Κατσιαούνης

...στη βουή των δρόμων

Η εξέγερση έβαλε τον δικό της πήχη στη βία, στις δομές οργάνωσης, στους τρόπους επικοινωνίας, αλλά κυρίως έθεσε ένα νέο πολιτικό υποκείμενο στο προσκήνιο ή καλύτερα: ένα νέο πολιτικό υποκείμενο εξεγέρθηκε και έθεσε εαυτόν στην δημόσια σφαίρα και έβαλε νέο πήχη σε όλα τα επίπεδα.

Το πρόταγμα μιας άλλης κοινωνίας κομμουνιστικής, αναρχικής κ.ο.κ. δεν ήταν παρά ανέκδοτο στις συνελεύσεις και γελάσαμε αρκετά με τις πλατειές λαϊκές εργατικές μάζες που όλο έρχονταν και ποτέ δεν φάνηκαν. Πέρα από τα αιτήματα τα οποία το κίνημα διατύπωσε και τα οποία δεν ήταν παρά η κωδικοποίηση συγκεκριμένων θέσεων, το μόνο απόλυτο και αδιαμφισβήτητο πρόταγμα ήταν η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, όχι πολιτική ή οικονομική ή κάποια μορφή της, αλλά σαν η απόλυτη μορφή ενάντια στην εξουσία, ενάντια στην κοινωνία της καταστολής, της παρακολούθησης, της αλλοτρίωσης, του εμπορεύματος, των αποκλεισμών. Οι καταλήψεις των μαθητών και φοιτητών, οι επιθέσεις σε ΑΤ, οι καταστροφές καμερών κυκλοφορίας, οι καμένες τράπεζες, τα κατεστραμμένα πολυκαταστήματα δεν είναι παρά η απλή απόδειξη του αποτροπιασμού που προκαλούν στο πλήθος.

Συμπέρασμα ένα: Μην προσπαθείς να φέρεις την πραγματικότητα στα μέτρα της ιδεοληπτικής σου θεώρησης. Όσο και να κόψεις και να ράψεις θα περισσεύεις.

Η εξουσία έχασε μια ολόκληρη γενιά, έχασε ένα μεγάλο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας το οποίο δύσκολα θα αφομοιώσει. Και θα το αφομοιώσει δύσκολα, γιατί κανένα κόμμα δεν το κέρδισε, έσπασε τις τζαμαρίες της εκπροσωπημένης πολιτικής "εγώ για εσάς". Το ζήτημα είναι ποιος τους κέρδισε και φυσικά δεν εννοώ σε ποια οργάνωση πήγαν, αυτό πάντα θα αποτελεί αδιάφορο ερώτημα. Εννοώ προς τα πού γείρανε την πλάστιγγα της πολιτικής, προς τα που μετακινήσανε τις πολιτικές δυνάμεις. Η απάντηση προς τα αριστερά θα χαροποιούσε πολλούς αλλά δεν είναι αλήθεια, δεν υπήρχε ούτε ένα ταξικό ψεγάδι σ' αυτήν την εξέγερση. Η μετατόπιση έγινε εκτός διπόλου αριστεράς-δεξιάς. Τόσο στην οργάνωση του κινήματος, τόσο στις πρακτικές όσο και στο λόγο του η μετατόπιση έγινε προς την αντιεξουσία. Καμία

εμπιστοσύνη σε κόμματα, καμία εμπιστοσύνη σε καθοδηγητές και ειδικούς, καμία αναγνώριση πρωτοπορίας, καμία ιεραρχική δομή, καθόλου ιδεολογικό δηλητήριο, συγκεκριμένες αιχμές, κοινή χρήση τακτικών, αυτόνομη επιλογή των μέσων, συμμετοχή, πρωτοβουλία, οριζόντια οργάνωση.

Συμπέρασμα δυο: Η αριστερά και όλα τα ιδεολογικά μοντέλα ανήκουν στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Όσο και αν κόψεις-ράψεις πάντα θα περισσεύεις.

«Καταδικάζω τη βία από όπου κι αν προέρχεται», μεγάλη παπάρα των ημερών οι ανά τον κόσμο εναλλακτικοί, "ειρηνιστές" και άλλα τέτοια δεν έχουν ξεστομίσει μεγαλύτερη πατάτα. Πρώτον, το αν θα χρησιμοποιήσεις βία ή όχι είναι επιλογή: Το να πεις ότι δεν τη χρησιμοποιείς ή ότι την αποκηρύσσεις δεν σημαίνει φυσικά πως ο ρόλος σου υποβιβάζεται στο να λες περιφρουρώ ή να καταγγέλλεις, ίσα ίσα που έχεις πιο δύσκολο έργο από αυτούς που την επιλέγουν ως μέσο. Παράδειγμα: Ο Martin Luther King που ήταν ενάντια στη βία έμπαινε στα λεωφορεία των λευκών -όπου τον ξυλοφορτώνανε κτλ- με σκοπό να διεκδικήσει ισότητα, μπήκε σε άπειρα λεωφορεία όπου τον ξυλοκοπούσαν βάνουσα και δεν σταμάτησε μέχρι τη στιγμή που το πέτυχε.

Όποιος θέλει να είναι με το όχι βίαιο πρέπει να μάθει να αντέχει το ξύλο, τις συλλήψεις, τα δακρυγόνα. Το ειρηνικό γενικά και αόριστα είναι άλλοθι. Δεύτερον, από την μία μεριά πάνοπλοι goбocop και από την άλλη διαδηλωτές που αμύνονται με μαlox, πέτρες, μολότοφ. Σε ξύλο μεταξύ τρίχρονου και τριαντάρη να κρατάς ίδιες αποστάσεις...-ας είμαστε λίγο σοβαροί.

Συμπέρασμα τρία: αν θες να είσαι ειρηνικός διαδηλωτής καλά κάνεις, αλλά οι αποστάσεις δεν είναι ίσες και κυρίως πρέπει να "ματώσεις" πολύ για να αντισταθείς με ειρηνικά μέσα. Αλλιώς δεν είναι παρά το άλλοθι της μη συμμετοχής σου.

Η εικόνα και το θέαμα αποτέλεσαν σ' αυτή την εξέγερση σημαντικό στοιχείο. Το μοναδικό πρόβλημα ήταν πως ήταν από τις λίγες φορές που το κίνημα δεν μπορούσε ούτε και ήθελε να καλλωπίσει την εικόνα του στα μέσα. ο λόγος που ανέπτυξε ήταν ενδιαφέρων ακριβώς γιατί δεν μπορούσε να είναι παραδοσιακός, δεν ήθελε να είναι παραδοσιακός και κυρίως τελικά δεν ήταν παραδοσιακός. Ακόμα και τα ΜΜΕ, μπροστά σε αυτά τα δύο και σε συνδυασμό με τις δομές επικοινωνίας που φτιάχτηκαν από εμάς (το ίδιο το κίνημα), δεν μπόρεσαν να κάνουν τίποτα, δεν μπόρεσαν ούτε να διαχειριστούν, ούτε να αντιστρέψουν την πραγματικότητα, το μόνο

που μπόρεσαν ήταν να γίνουν γελοίοι με τον υπερβολικό τους ζήλο. Βέβαια τώρα δεν θα αργήσουν τα ΜΜΕ να παίξουν πρώτο θέμα την εγκληματικότητα. Αρκετά μίλησαν για την κακή αστυνομία, τώρα θα σπέρνουν το φόβο για να θυμίσουν την αναγκαιότητά της. Αλλά, αλήθεια, υπάρχει για εμάς επιστροφή;

Συμπέρασμα τέσσερα: Δεν έχει να κάνει αν είσαι υπέρ ή κατά σε κάποιο μέσο, έχει να κάνει με το τι δομές δημιουργείς και ποιο είναι το κοινωνικό σου έρεισμα. Τα άλλα είναι μπουρδες.

Θα ξαναβρεθούμε στους δρόμους. Αυτό δεν αποτελεί προεκλογική υπόσχεση ούτε αγωνιστική μανία. Είναι επόμενο, είναι αυτό που υπόσχονται οι μαθητικές και φοιτητικές καταλήψεις, οι συνελεύσεις, ο διάλογος εντός του κινήματος που έμεινε στη μέση. Οι δομές που δημιουργήθηκαν από τα κάτω, blog, ραδιόφωνα, τρόπος λήψης των αποφάσεων, ο εξωστρεφής λόγος, οι δράσεις, όλα αυτά χαραχτηκαν πάνω μας και δεν μπορούμε να τα αφήσουμε πίσω. 8 Ιανουαρίου συνέλευση της κατάληψης Νομικής στις 18:00, 8 Ιανουαρίου συνέλευση του ΡΑΔΙΟ ΕΝΤΑΣΗ στη Νομική στις 20:00, 9 Ιανουαρίου, στις 12:00, διαδήλωση την ημερομηνία της δολοφονίας του Ν. Τεμπονέρα.

Βαγγέλης Νάνος

Το τέλος της ασημαντότητας;

Δεν μπορούμε να μιλάμε για τον περασμένο Δεκέμβρη, αλλά για τον Δεκέμβρη του '08, όπως ήδη καταχωρείται στην Ιστορία, δίπλα στον Μάη του '68, την "Ανοιξη των Λαών" του 1848. Δεν μιλάμε για μία κοινωνική αναταραχή, αλλά για μία κοινωνική εξέγερση, για μία εκκωφαντική επιστροφή της πολιτικής, που θρυμματίζει το αδιαφοροποίητο προσωπείο της ασημαντότητας των περασμένων (ιστορικά και κοινωνικά) δεκαετιών. Δεν μιλάμε για "χάσμα γενεών", αλλά για τη σύνδεση των γενεών από την αντίπερα όχθη του χάσματος Κράτους και Κοινωνίας. Όσοι είμαστε στους δρόμους είδαμε την ωριμότητα των εφήβων δίπλα στην εφηβεία των γερόντων να επιτίθενται στα σύμβολα της εξουσίας με μία αγωνία απροσδιορίστου ηλικίας.

Προσπαθώντας να διαυγάσουμε κάποια από τα νοήματα που αναδύονται (καμία εξέγερση δεν περιορίζεται σε ένα νόημα) μπορούμε να προχωρήσουμε σε καίριες επισημάνσεις, τηλεγραφικά και επιγραμματικά.

1) Η κατάρρευση των θεμελίων εγκυρότητας του Κράτους. Η κρατική βία που ασκείται αυτές τις ημέρες στους δρόμους είναι απόδειξη πως οι κρατούντες έχουν χάσει την ψυχραιμία τους, έχουν χάσει κάθε επαφή με την κοινωνία. Η φράση Παυλόπουλου «καλούμε την κοινωνία να επιδείξει ψυχραιμία» εκφράζει όχι μόνο το γεγονός πως το Κράτος (διαχρονικά) στέκεται απέναντι στην κοινωνία, αλλά κυρίως ότι αυτό έχει πλέον γίνει συνειδητό από την ίδια την κοινωνία. Δεν μπορούν πλέον να καλυφθούν πίσω από τις οθόνες, ούτε να χειραγωγήσουν τη συνείδηση μέσα από την εικόνα. Η πολιτική γίνεται πράξη, μεταφέρεται στους δρόμους, στα αμφιθέατρα, στις καταλήψεις, απελευθερώνεται από την εικονικότητα και γίνεται χειροπιαστή. Η ίδια η εικόνα τους προδίδει, όπως φαίνεται από τη φωτογραφία των ΜΑΤ που φυλάνε το δέντρο Κακλαμάνη, μία φωτογραφία μεστή νοήματος, σχόλιο από μόνη της. Η κοινωνία, αρνούμενη πλέον το πατρωνάρισμα του Κράτους, κάνει βήματα ενηλικίωσης και η εορταστική μάσκα της συναίνεσης ξεφτίζει. Αυτή η απονομιμοποίηση του Κράτους ακολουθεί την οικονομική κρίση, που δεν αποτέλεσε τίποτε άλλο από μία ακόμη κρίση πίστωσης (ήδη πριν μεταφερθεί στην "πραγματική οικονομία"), κρίση εμπιστοσύνης, κατάρρευση των θεμελίων εγκυρότητας του κεφαλαιοκρατικού συστήματος.

2) Η κατάρρευση των σημασιών. Η κοινωνική εξέγερση δεν περιορίζεται, όπως θέλησαν να μας πείσουν, σε οικονομικά, υλιστικά αίτια. Εξέφρασε κυρίως την οριστική έκπτωση φαντασιακών σημασιών που βρίσκονται στον πυρήνα της καπιταλιστικής θέσμησης, την πρωτοκαθεδρία του κέρδους, την άνευ όρων "ανάπτυξη", τη μετατροπή της πολιτιστικής δημιουργίας σε παραγωγή

πολιτιστικών προϊόντων. Στον αντίποδα οι αξίες της αλληλεγγύης, της ελευθερίας, της αξιοπρέπειας του ατόμου αναδύθηκαν εκ νέου, πραγματωμένες σε πολιτική πράξη. Γι' αυτό οι διεκδικήσεις του κινήματος που κατέβηκε στους δρόμους ως συνισταμένη όλων των κινήματων ξεπέρασαν το μισθό, ξεπέρασαν τα συντεχνιακά αιτήματα και βρέθηκαν στο επίκεντρο ως διεκδικήσεις ύπαρξης, ατομικών και συνάμα κοινωνικών δικαιωμάτων. Γι' αυτό δεν είδαμε πουθενά την "εργατική τάξη", ούτε το μοναχικό άτομο, ούτε τη μονολιθική συλλογικότητα. Απεναντίας, είδαμε emphaticά το κοινωνικό άτομο, τη συλλογική ατομικότητα, την πολύμορφη δημιουργία.

3) Ο δημόσιος χώρος. Στα Γιάννενα, όπου η καταστροφή έδωσε πιο γρήγορα τη θέση της στη δημιουργία, (λόγω του ότι εδώ είναι επαρχία), η αφαίρεση της εξουσίας του Κράτους από την ίδια την κοινωνία, ανέδειξε το δημόσιο χώρο ως χώρο κοινωνικής διαβούλευσης και πολιτικής πράξης, με την κοινωνία, όχι για την κοινωνία. Σύμβολα του καθεστώτος πέρασαν για τρεις ημέρες στα χέρια των πολιτών, σπέρματα θεσμών ελευθερίας βρήκαν γόνιμο έδαφος. Ο δημόσιος χώρος στις δύο του όψεις, ως χώρος ελεύθερης επικοινωνίας και ως χώρος πολιτικής απόφασης, άνοιξε στον αέρα και οι κρατούντες έντρομοι κατέφυγαν σε απειλές και παραχωρήσεις προκειμένου να σώσουν τα προσχήματα. Η τοπική κοινωνία βίωσε μια γεύση άμεσης δημοκρατίας, αυτεξούσιου, περιφρόνησης προς το εντόπιο Κράτος. Προχώρησε πέρα από τις έτοιμες απαντήσεις, στα πραγματικά ερωτήματα. Παράλληλα με το δημόσιο χώρο (ούτε κρατικό ούτε ιδιωτικό αλλά ελεύθερο και κοινωνικό) βιώσαμε έναν άλλο δημόσιο χρόνο, έξω από το καθιερωμένο ωράριο, όπου η στιγμή, απαλλαγμένη από την αδιαφορία και την πλήξη, έγινε αισθητή σε βάθος. Ένας μήνας πολύμορφων πράξεων και ταυτόχρονης δημιουργίας που μοιάζει να κράτησε χρόνια και ελπίζουμε να κρατήσει δεκαετίες.

Η εξέγερση, που έβαλε ξανά την πολιτική της ελευθερίας στο επίκεντρο, ήρθε να απαντήσει στη συσσωρευμένη ασημαντότητα τόσων ετών. Όταν τα πρωινάδικα έχουν ως πρώτο θέμα την πολιτική των δρόμων, κάτι έχει αλλάξει. Έτσι ξυπνάει η κοινωνία. Απότομα, χωρίς προειδοποίηση. Κάποιοι ήδη παίρναμε τα σήματα, από τα κινήματα πολιτών, την απαξίωση των κομμάτων, το θάνατο της Ιδεολογίας. Αυτός ο Δεκέμβρης άρχισε πολύ νωρίτερα. Κανείς δεν ξέρει πόσο θα κρατήσει, ποιες δημιουργίες θα αναδυθούν.

Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι η αγανάκτηση που έγινε εξέγερση, είναι το πρώτο βήμα προς κάτι άλλο. Κάποτε θα το λέγαμε επανάσταση. Τώρα, θα το πούμε Άνοιξη.

Αλέξανδρος Σχισμένος

ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Η ΤΡΙΗΜΕΡΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ ΑΦΑΙΡΕΣΕ ΕΞΟΥΣΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΗΜΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝΤΑΣ ΕΝΑΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΧΩΡΟ

6 ώρες ασύρματης ελευθερίας

Η τριήμερη κατάληψη του Δημοτικού Ραδιοφώνου της πόλης των Ιωαννίνων ήταν μία τομή σε τοπικό επίπεδο (ίσως και πανελλαδικά). Διήρκεσε από τη Δευτέρα 15/12 έως την Τετάρτη 17/12 όταν οικειοθελώς αφήσαμε το χώρο. Το ραδιόφωνο μετατράπηκε από φωνή της πόλης, όπως είναι το φτωχό του μότο, σε «φωνή των πολιτών», καθώς μετουσιώθηκε σε ουσιαστικά ανοιχτή και αμφίδρομη η κυρίαρχη σχέση πομπού-δέκτη και παράλληλα, με τις ανοιχτές συζητήσεις στο πνευματικό κέντρο, δημιουργήθηκε δημόσιος χώρος (μη κρατικός-μη ιδιωτικός). Αυτά τα δύο έδωσαν περιεχόμενο στην έννοια του πολίτη (αυτός που αποφασίζει ισότιμα, συλλογικά, αμεσοδημοκρατικά, με αίσθημα αυτοπεριορισμού και λογοδοτώντας για τα της πόλεως, τα λεγόμενα «κοινά», ο «μετέχων κρίσεως και αρχής» όπως γράφει ο Αριστοτέλης).

Η συχνότητα έπαψε να χαϊδεύει τα αυτιά της εξουσίας και άρχισε να ερεθίζει θέτοντας ερωτήματα. Άνοιξε ξεκάθαρο δίαυλο επικοινωνίας με την κοινωνία γιατί α) αρκετοί πολίτες κάθε διαστρωμάτωσης, ηλικίας, φύλου αναγνώρισαν τον εαυτό τους σε αυτά που ακούγονταν και β) το στούντιο σε συνδυασμό με την παράλληλη κατάληψη του Πνευματικού Κέντρου έγινε χώρος προσβάσιμος στον καθένα.

Πώς έγινε αυτό; Εννιά και κάτι πρωί Δευτέρας,

μετά την ανακοίνωση ότι ραδιόφωνο και πνευματικό κέντρο καταλήφθηκαν, πήραμε το μικρόφωνο και άρχισε η ροή. Ξεπεράστηκε η ("αναρχική") ευκολία του (δια)βάζω ένα κείμενο και παίζω για μερικές ώρες ενδιάμεσα της πλάνης. Η ροή άλλαξε αμέσως τα δεδομένα καθώς συγκρότησε εθελοντική ομάδα σύνταξης-ηχοληψίας-πληροφόρησης και λειτούργησε απελευθερωτικά για όσους ήταν «σαν έτοιμοι από καιρό, σαν θαρραλέοι» (μπαγκκράουντ εμπειρίας-θεωρίας, χρόνια ενασχόληση με ζητήματα πόλης και ελευθερίας). Τότε άρχισε να πνέει αέρας ραδιοφωνικής ελευθερίας και διευρύνθηκε η βάση εκκίνησης της κατάληψης (αντιπληροφόρηση, προβολή αιτημάτων της συγκυρίας). Επίσης, μιλήσαμε τηλεφωνικά με ανθρώπους από αντίστοιχες καταλήψεις πανελλαδικά (Συκιές, Μπραχάμι, Κέρκυρα, Μυτιλήνη, Ηράκλειο, Νομική, κ.α.) και δόθηκε το στίγμα σε όλα τα επίπεδα (πολιτικό, κοινωνικό, πολιτιστικό με τη μουσική).

Ύστερα, τη δεύτερη ημέρα, όταν ήρθαν περισσότερα τηλέφωνα από Γιάννενα και κυρίως όταν έφτασαν στο στούντιο μαθητές να καταγγείλουν ονομαστικά τους διευθυντές που τους εκφόβιζαν να μην καταλάβουν το σχολείο, το ραδιόφωνο από κατειλημμένο μετατράπηκε οριστικά σε ανοιχτό. Δεν θα έρχονταν αλλιώς οι μαθητές ούτε θα έκαναν δίωρη εκπομπή, Τρίτη

απόγευμα, νέοι εργαζόμενοι της πόλης ούτε θα περνούσε από εκεί να στηρίξει το εγχείρημα πλήθος κόσμου, πολλοί από τους οποίους παραμέριζαν την κομματική τους ιδιότητα λέγοντας «ήρθαμε ως πολίτες». Από μόνες τους, η ανταπόκριση μαζί με το ξεπέρασμα της αίσθησης ότι αυτό που συνέβαινε ήταν απλώς συμβολικό, θα ακούσαν.

Δεν μείναμε όμως εκεί: επιλέξαμε να μιλήσουμε συγκεκριμένα και με στοιχεία για το ποιοι ευθύνονται για την απώλεια των ελεύθερων δημόσιων χώρων της πόλης, την περιβαλλοντική καταστροφή, την καταπάτηση εργασιακών δικαιωμάτων, θέτοντας, παράλληλα, ερωτήματα για το ποιος αποφασίζει (ερήμην της κοινωνίας) για την πόλη, το περιβάλλον, την εργασία, τι σημαίνει «ανάπτυξη», ποιος καρπώνεται τον πλούτο της εργασίας, τι σημαίνει πολίτης. Αυτή η μορφή ελεύθερης δημοσιογραφίας με όπλα την κριτική, το συγκεκριμένο και την ερώτηση ενόχλησε αφάνταστα την ντόπια εξουσία (δημοτική, επιχειρηματική, διοικητική κ.α.) και όσους προσβλέπουν στην κατάληψή της (κόμματα, παρατάξεις). Όλοι αυτοί άκουγαν και το καταλάβαμε βεβαίως από τα σχόλιά τους. Δεν τόλμησαν να παρέμβουν στον αέρα, όμως, παρόλο που μπορούσαν να το κάνουν ως πολίτες.

Έτσι, με την απειλή επέμβασης επιχειρήσαν να μας φέρουν σε απευθείας σύγκρουση με την αστυνομία. Δεν μπόρεσαν. Αφήσαμε το ραδιόφωνο για να δούμε εάν θα συνεχίσουν Δήμαρχος και Δημοτικό Συμβούλιο το αντικοινωνικό τους έργο.

Το όλο εγχείρημα ήταν ένα απτό παράδειγμα ελεύθερης κοινωνικής ραδιοφωνίας με ρίζες στην εποχή που οι πιτσιρικάδες έστηναν πομπούς στις ταράτσες, με αναφορές στο κίνημα της Ελεύθερης Ραδιοφωνίας του '80. Ήταν εγχείρημα θετικού-κοινωνικού, όχι φοβικού-αντικοινωνικού λόγου και πράξης, συντονισμένο με την εποχή του, μη ιδεολογικό, με κοινοτικά χαρακτηριστικά, κατάσταση και όχι απλώς μία συμβολική κίνηση. Ήταν εν τέλει ένα υπόγειο ρεύμα που δημιούργησε μία ασύρματη αμεσοδημοκρατία καθώς με τον έναν ή τον άλλο τρόπο όλοι πήραν θέση.

Το βήμα έγινε. Τίποτε δεν είναι ίδιο πια. Η κοινωνία αφαίρεσε κομμάτι Εξουσίας από το τοπικό Κράτος με το δικό της τρόπο, με το νόημα της ελευθερίας.

Σύντομα, πρωτοβουλία πολιτών θα καταθέσει σε όλους τους πολίτες την πρότασή της για ένα ελεύθερο κοινωνικό ραδιόφωνο στα Γιάννενα και αλλού.

Γ. Παπαχριστοδούλου

...πώς να σωπάσω μέσα μου την ομορφιά του κόσμου...

...όλου του κόσμου, που βγήκε στους δρόμους να διαδηλώσει την αλληλεγγύη του στην εξέγερση του Δεκέμβρη, από το Παρίσι ως τη Μελβούρνη, τη Βαρκελώνη, το Λονδίνο, το Βερολίνο, τη Σόφια, την Κοπεγχάγη, τη Νέα Υόρκη, το Σαντιάγο... Αυτού του κόσμου που έκανε στόχο του αστυνομικά τμήματα και ελληνικές πρεσβείες, που βρέθηκε αντιμέτωπος με την καταστολή - εκατοντάδες είναι διεθνώς οι συλλήψεις και οι διώξεις - που ανάγκασε τα διεθνή ΜΜΕ να δουν ότι αυτή η οργή που σιγόβραζε στην Ελλάδα μπορεί να ξεσπάσει οπουδήποτε. "Ο πιο αδύναμος κρίκος της ευρωπαϊκής αλυσίδας τρίζει" ανησυχεί η «Ντέιλι Τέλεγκραφ». Ο Σαρκοζί παίρνει πίσω την εκπαιδευτική του μεταρρύθμιση, ενώ μαθητές και φοιτητές βρίσκονται και πάλι στους δρόμους στο Παρίσι, στη Λιόν...

«Κανείς δεν σταματάει το ρολόι της ιστορίας, η οργή βαδίζει νύχτα και μέρα»

Σ' όλους αυτούς αφιερωμένο το μήνυμα που έφθασε από τον Ομάρ Ολιβέρα, δάσκαλο, μέλος του Magisterio Zapatista και του Συνδικάτου 22 των δασκάλων της Οαχάκα, που είχε βρθεί την άνοιξη του 2007 στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη για να μας ενημερώσει για την εξέγερση στην Οαχάκα.

“Σύντροφοι: Κοιτάζω αυτή τη στιγμή μια φωτογραφία και θυμάμαι τη ζωή μας στην Οαχάκα το 2006. Η εικόνα είναι από την Αθήνα. Την Αθήνα που περπατήσαμε μαζί την άνοιξη του 2007 και που τώρα την βλέπω μέσα σε καπνούς και συγκρούσεις ανάμεσα σε νέους και την αστυνομία. Η είδηση στην εφημερίδα λέει πως νέοι έχουν καταφύγιο τους, ακριβώς το Πολυτεχνείο της Αθήνας, εκεί που μοιράστηκα μαζί σας, την άνοιξη του 2007, την εμπειρία μιας αντίστασης, της αντίστασης στην Οαχάκα.

Δεν ξέρω ως πού θα φτάσει αυτή η εξέγερση που σήμερα πυρπολίζει την Ελλάδα. Ίσως αύριο η εξουσία με όλη την κατασταλτική της δύναμη κατορθώσει να υποτάξει τους εξεγερμένους και τις εξεγερμένες. Όμως κάτι πρέπει να μείνει σαφές: «Κανείς δεν σταματάει το ρολόι της ιστορίας, η οργή βαδίζει νύχτα και μέρα», βαδίζει στην Οαχάκα, βαδίζει στην Αθήνα, βαδίζει σε πολλούς τόπους αυτού του κόσμου που μπούχτισε πια από την αδικία. Σας στέλνω μια συντροφική αγκαλιά.”

Προσοχή! Η δημοκρατία δολοφονεί

Σαράντα νεκροί από τη μεταπολίτευση και μετά. Αγωνιστές που εκτελέστηκαν, διαδηλωτές που δολοφονήθηκαν, μετανάστες θύματα της αυτονομίας των βλημάτων των ένστολων φονιάδων που συνηθίζουν να «εξοστρακίζονται» αλλά κατά μυστήριο τρόπο βρίσκουν πάντα το στόχο τους. Οι εκτελεστές μισθοφόροι της εξουσίας ατιμώρητοι πληρώνουν την απώλεια μιας ζωής με διαθεσιμότητα ή το πολύ 4,5 χρόνια φυλακή. Οι πιο πολλοί συνεχίζουν σήμερα τη ζωή τους και όχι σπάνια το ευλογημένο έργο τους. Άλλωστε μην ξεχνάμε ότι ο Μελίστας είναι ελεύθερος και πολλοί από δαύτους ακόμη παραμένουν εν ενεργεία.

- **30/4/1976:** Πρώτος νεκρός μετά τη χούντα ο Σιδερής Ισιδωρόπουλος, 16 ετών, μαθητής. Κόλλαγε αφίσες για την Εργατική Πρωτομαγιά.
- **25/5/1976:** Αναστασία Τσιβίκα, ετών 67. Πέφτει νεκρή κάτω από τις ερπύστριες μιας δημοκρατικής αύρας που καταδιώκει διαδηλωτές στην Αθήνα.
- **11/7/1978:** Ο γιατρός Βασίλης Τσιρώνης, δολοφονείται στο σπίτι του στο Παλιό Φάληρο μετά από εισβολή των ΜΕΑ.
- **28/10/1980:** Τάσος Μαγλαρίδης, ετών 76. Χτυπήθηκε θανάσιμα στη Θεσσαλονίκη από μπάτσους που ήθελαν να διαλύσουν πορεία αντιστασιακών.
- **16/11/1980:** Η εργάτρια Σταματίνα Κανελλοπούλου, 21 χρόνων και ο φοιτητής Ιάκωβος Κουμής 26 χρόνων, δολοφονούνται στην πορεία για την εξέγερση του Πολυτεχνείου.
- **15/5/1985:** Πέφτει νεκρός από πυρά μπάτσων ο αγωνιστής Χρήστος Τσουτσουβής στου Γκύζη.
- **15/8/1985:** Η 22χρονη αμερικανίδα Τζόαν Μπουλ δολοφονείται από τον αστυνομικό Νίκο Σταθόπουλο γιατί δεν σταμάτησε για έλεγχο στο αυτοκίνητό της.
- **17/11/1985:** Εκτελείται εν ψυχρώ από τον Αθανάσιο Μελίστα στη συμβολή των οδών Μπόττση και Στουρνάρη στα Εξάρχεια ο 15χρονος μαθητής Μιχάλης Καλτεζάς.
- **9/2/1986:** Νεκρός από πυροβολισμό άγνωστων(;) μπάτσων ο 17χρονος Μανώλης Κανδοονόλεων. Επέβαινε -είπαν- σε κλεμμένο αυτοκίνητο και δεν σταμάτησε όταν του έκαναν σήμα.
- **3/9/1986:** Ο 60χρονος εργάτης Αγγελος Μαυροειδής τραυματίζεται θανάσιμα όταν αστυνομικοί επιτίθενται σε διαδηλωτές της ΕΔΟΚ-ΕΤΕΡ έξω από το υπουργείο Βιομηχανίας.
- **4/1/1987:** Ο Λουκάς Γράψας 19 ετών εκτελείται από τον ασφαλίτη Παντελή Χατζή.
- **1/10/1987:** Δολοφονείται -με τηλεοπτική κάλυψη προς γενικό παραδειγματισμό- στην Καλογρέζα ο 32χρονος αγωνιστής Μιχάλης Πρέκας. Το κυνήγι μαγισσών στο πλαίσιο της επιχείρησης «πάταξη της τρομοκρατίας» έχει αρχίσει.
- **8/3/1990:** Ποινή θανάτου για απόπειρα διάρρηξης βίντεο κλαμπ στην Πρέβεζα. Νεκρός ο 15χρονος Δημήτρης Κίκερης. Δράστης ο αστυνομικός Γρηγόρης Σπυράκος.
- **10/1/1991:** «ΚΑΠΑ ΜΑΡΟΥΣΗ». Ο 32χρονος επιχειρηματίας Περικλής Ρεπάκης, ο 57χρονος δικηγόρος Μανόλης Κοντόπουλος, ο 59χρονος χρυσοχός Ιωάννης Νεμετζίδης

κι ένας νέος, άγνωστο ποιος, νεκροί μετά από πυρκαγιά που προκάλεσαν δακρυγόνα στη διάρκεια συγκρούσεων ΜΑΤ – διαδηλωτών. Είχε προηγηθεί η δολοφονία του καθηγητή Τεμπονέρα στην Πάτρα από τον παρακρατικό Καλαμπόκα.

- **16/5/1992:** Ο αστυφύλακας Σεραφείμ Σταθογιάννης δολοφονεί τον 41χρονο Νικόλαο Σιακαπέτη.
- **13/4/1993:** Ο αρχιφύλακας Ηλίας Σταματοπούλος τραυματίζει βαριά τον 40χρονο σερβιτόρο Τάσο Σωτηράκη και σκοτώνει τον 26χρονο Γιάννη Τζιτζή στον Πόρο.
- **12/9/1993:** Στη Βέροια, νεαρός Αλβανός εκτελείται από τον ανθυπαστυνόμο, Αντώνη Δελλά.

- **10/1/1994:** Εκτελείται στο Μοσχάτο από το μπάτσο Ευάγγελο Λαγογιάννη ο 28χρονος Θοδωρής Γιάκας.
- **20/2/1994:** Εν ψυχρώ εκτέλεση αλβανού μετανάστη από τον αστυνομικό Αντώνη Μεζίνη στο χωριό Δαλαμανάρα Αργους.
- **25/2/1995:** Από τις σφαίρες του αστυνομικού Σωκράτη Παπαδόπουλου πέφτει νεκρός ο 18χρονος μετανάστης Άλμπερτ Κούκα στις Κρανιές της Φλώρινας.
- **20/1/1996:** Ο αστυνόμος Διονύσης Καρακαϊδός σκοτώνει Αλβανό μετανάστη σε επιχείρηση σκούπα στον Ωροπό.
- **6/4/1996:** Ο 25χρονος Αποστόλης Κεραμιδής δολοφονείται από αστυνομικούς στη Νίκαια.
- **14/6/1996:** Ο αγροφύλακας Αθανάσιος Μάτος δολοφονεί για κλοπή δύο καρπουζιών τον 20χρονο Φαντίλ Ναμπούζι στο χωριό Αργυροπούλι της Λάρισας.
- **5/6/1996:** Ο αστυφύλακας Ηρακλής Νικολόπουλος εκτέλεσε τον Γιώργο Φραγκογιάννη, 37 χρόνων.
- **22/11/1996:** Ο 45χρονος τσιγγάνος Τάσος Μουράτης εκτελείται στη Λειβαδιά από το μπάτσο Δημήτρη Τρίμη που τον πυροβολεί πεσμένο στο έδαφος.
- **8/2/1997:** Ο 19χρονος Αλβανός Εριόν δολοφονείται από τον αστυνομικό Μιλτιάδη Ανδρεόπουλο.
- **25/5/1997:** Ο 28χρονος Φίλιππος Παπαδόπουλος, εκτελείται από αστυνομικούς.
- **3/8/1997:** Ο 26χρονος Ηλίας Μέξης δολοφονείται από τον αστυνόμο Τσαγκράκο, γιατί οδηγούσε ανάποδα σε μονόδρομο στη Νίκαια.
- **2/4/1998:** Εκτελείται στη Θεσσαλονίκη ο 29χρονος Τσιγγάνος Άγγελος Τζελάλ.
- **27/5/1998:** Στην Καβάλα εκτελείται ο 30χρονος Κυρέλης.
- **23/10/1998:** Ο 17χρονος Σέρβος μαθητής Μάρκο Μπουλάτοβιτς πυροβολείται στην καρδιά από τον αστυνόμο Κυριάκο Βαντούλη στη Θεσσαλονίκη γιατί θεωρήθηκε «ύποπτος για κλοπή».
- **7/2/1999:** Ο Χάρης Τεμπερεκίδης, γνωστός για τους αγώνες του στο κίνημα των φυλακών, δολοφονήθηκε μετά από καταδίωξη των ΕΚΑΜ στα βουνά της Κορινθίας.
- **25/3/2000:** Ο 17χρονος Νίκος Λεωνίδης, πρόσφυγας από την Τσάλκα της Γεωργίας, εκτελείται από τον αστυνομικό Ατματζίδη στη Θεσσαλονίκη.
- **24/10/2001:** Ο αστυνομικός Γιώργος Τυλιανάκης δολοφονεί στο Ζεφύρι τον 21χρονο τσιγγάνο Μαρίνο Χριστόπουλο.
- **9/12/2003:** Ειδικό φρουρό στο Ηράκλειο Κρήτης δολοφονούν τον 22χρονο Ηρακλή Μαραγκάκη.
- **13/1/2004:** Ο 42χρονος Μοχάμετ Χαμούτ πεθαίνει μετά από άγριο ξυλοδαρμό στα κρατητήρια του Ρεθύμνου.
- **26/10/2008:** Ο Μοχάμεντ Ασράφ, πέφτει νεκρός μετά από επίθεση αστυνομικών κατά μεταναστών που περιμένουν να καταθέσουν αίτηση για χορήγηση ασύλου στην Π.Ράλλη.
- **6/12/2008:** Ο 16χρονος μαθητής Αλέξης Γρηγορόπουλος εκτελείται εν ψυχρώ από τον ειδικό φρουρό Επαμεινώνδα Κορκονέα στην οδό Τζαβέλα (πλέον Αλέξη Γρηγορόπουλου) στα Εξάρχεια.

Τριάντα τέσσερα χρόνια τώρα οι πραιτορες σκοτώνουν στο όνομα της τάξης και της ασφάλειας των αφεντικών τους. Δεν είναι ασφαλείς όμως και το ξέρουν. Δεν ξεχνάμε. Δεν συγχωρούμε.

Μαρία Γερογιάννη

Κρατική βία απέναντι σε Λεσβίες, Πούστηδες, Αμφί, Τρανς (ΛεΠΑΤ)

Η βία από την πλευρά των θεσμών ή των αρχών είναι γνωστή στις ΛεΠΑΤ. Τα περισσότερα γεγονότα δεν γνωστοποιούνται για λόγους που οφείλονται από τη μία στο φόβο της ίδιας της κοινότητας –μέσα από διαδικασίες χρόνιου εκφοβισμού, καταστολής και απαξίας προς αυτήν σε πολλαπλά επίπεδα– να τα καταγγείλει και από την άλλη στην κουλτούρα της βίας η οποία αναπτύσσεται από τους θεσμούς και τις αρχές στο πλαίσιο του διαχωρισμού της χρηστής και της αποκλίνουσας συμπεριφοράς. Η χρήση της μιας ή της άλλης συμπεριφοράς ενισχύει τον καθαγιασμό της εκάστοτε εξουσίας. Η οποία προστατευμένη από το φόβο χάους της κοινωνίας διασπείρει το μίσος για την άλλη-ο δημιουργώντας διχασμό. Ιστορικά, έπειτα από κάθε έντονη ή γενικευμένη δυσάρεσκη, επιστρέφουμε στη συντηρητική οπτική. Π.χ., μετά τις 11.9.2001 στις Ηνωμένες Πολιτείες δικαιώματα καταπατήθηκαν στο όνομα της ασφάλειας.

Μέχρι πριν από λίγα χρόνια υπήρχε σε βιβλίο της αστυνομίας η σύνδεση του λεσβιασμού και της ομοφυλοφιλίας με την παραβατική συμπεριφορά και άρα εν δυνάμει όλες-οι οι ΛεΠΑΤ ήμασταν εγκληματίες.

Στη διάρκεια της χούντας οι γκέι που εξέφραζαν δημόσια το σεξουαλικό τους προσανατολισμό έρχονταν αντιμέτωποι τόσο με τη λαιμοδωρία των αστυνομικών, τον ξυλοδαρμό και την προσαγωγή σε αστυνομικά τμήματα (με την επανάληψη των παραπάνω) όσο και πολλές φορές με τη διαπόμευση από τα ΜΜΕ.

Στη μεταπολίτευση στο Ζάππειο, η ομάδα «Κόκκινη Φαλτσέτα» σκότωσε δύο γκέι και ξυλοκόπησε ή τραυμάτισε αρκετούς. Μέχρι σήμερα δεν έχουμε μάθει τίποτα γι' αυτήν την ομάδα.

Περνάμε στις επιδρομές «αρετής» ή «σκούπας», κατά τις οποίες η αστυνομία εισέβαλλε σε τόπους συνάντησης, καφέ ή πλατείες διαπομπεύοντας και συλλαμβάνοντας τις λεσβίες και τους γκέι που έβρισκε. Η Ομόνοια ήταν... αγαπημένη πλατεία στη μεταπολίτευση.

Στεκόμαστε επίσης στην επιδρομή που έγινε στο μπαρ «Spices» πριν από λίγα χρόνια. Τότε συνελήφθησαν οι επτά μέτοχοι, ενώ ένας από αυτούς κρεμάστηκε στο κελί της Ασφάλειας. Οι κατηγορίες ήταν πολλές: διακίνηση ναρκωτικών και πορνογραφικού υλικού με ανηλίκους, μαστροπεία και διαφήμιση στο Διαδίκτυο των παραπάνω. Στη δίκη για το «Spices» το 2008, η υπεράσπιση επικαλέσθηκε κατ'επανάληψη ότι οι μέτοχοι ήταν οικογενειαρχες γεγονός που υποσυνείδητα στοιχειοθετούσε την αθωότητά τους. Οι αστυνομικοί-μάρτυρες δεν απέδειξαν τίποτα από όσα ανέφερε η δικογραφία. Η απάντησή τους στις ερωτήσεις του εισαγγελέα ή του προέδρου ήταν «δεν ξέρω», «δεν ερεύνησα εγώ», «δεν ήμουν εκεί» και όλα αυτά σε κακουργιοδικείο, το οποίο εντέλει αθώωσε τους κατηγορούμενους. Βέβαια, η οικογένεια του νεκρού δεν αποζημιώθηκε, ούτε κανείς αστυνομικός τιμωρήθηκε.

Το 2006 γκέι κατήγγειλε επώνυμα αστυνομικούς για ξυλοδαρμό στην Ερμού με μόνη αιτία το σεξουαλικό του προσανατολισμό και τη μεταφορά του, στη συνέχεια, στο οικείο αστυνομικό τμήμα. Η δικηγόρος του και η ΜΚΟ δεν πήραν καμία απάντηση από την αστυνομία σχετικά με το γεγονός.

Το χειμώνα του 2008 γκέι δέχτηκε ξυλοδαρμό στην πλατεία του χωριού του, μπροστά στα μάτια όλων, απειλήθηκε η ζωή του και οι συγχωριανοί κατέστρεψαν το αυτοκίνητό του. Το γεγονός μεταδόθηκε από το BBC, το θύμα ακόμη φοβάται για τη ζωή του και παραμένει «έγκλειστος» στο σπίτι του. Η αστυνομία ανύπαρκτη και σ'αυτήν την περίπτωση.

Το καλοκαίρι του 2008 λεσβία παρεμποδίστηκε από αστυνομικούς να καταγγείλει επώνυμα την απόπειρα στραγγαλισμού της, επειδή ο δράστης ήταν γνωστός τους. Ύστερα από δική της επιμονή, έκανε τελικά την καταγγελία. Ο δικηγόρος της την απέτρεψε από το να αναφέρει σε αυτήν τη διάκριση που δέχτηκε βάσει του σεξουαλικού της προσανατολισμού, γιατί «θα υπερδεύονταν πολύ τα πράγματα και θα γινόταν σούσουρο».

Το λεσβιακό και το γκέι ζευγάρι που τέλεσαν πολιτικό γάμο στην Τήλο τον Ιούνιο του 2008 κλήθηκαν σε δίκη –για την ακύρωση του γάμου– κόντρα στο ελληνικό σύνταγμα και το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το οποίο αναφέρει ρητά το δικαίωμα σεβασμού στην προσωπική και την οικογενειακή ζωή όλων.

Τρανς συλλαμβάνονται πολλές φορές τα βράδια από την αστυνομία έπειτα από ξυλοδαρμό και βρισιές για παράνομη έκδοση και το πρωί αθώνονται από τα δικαστήρια, αφού βέβαια χρυσοπληρώσουν δικηγόρους και πρόστιμα.

Πολλές ΜΚΟ, επώνυμες λεσβίες και γκέι δέχονται καταγγελίες θυμάτων διάκρισης και βίας. Οι περισσότερες είναι ανώνυμες, όμως αξίζει να σημειώσουμε ελάχιστες από αυτές:

- Λεσβία κατέφυγε στην αστυνομία για να καταγγείλει τον ξυλοδαρμό της από τους γονείς της όταν τους αποκάλυψε ότι είναι λεσβία. Ο αξιωματικός υπηρεσίας της είπε πως καλά έκαναν οι γονείς της, εφόσον είναι ανώμαλη, και να γυρίσει σπίτι της, αντί να την παραπέμψει σε εισαγγελέα ή δικηγόρο αφού δεχτεί την καταγγελία της.

- Καθιγήτρια διώχτηκε από το σχολείο, παρουσία εισαγγελέα, γιατί ειπώθηκε ότι είχε σχέση με μαθητριά της.

- Γκέι χτυπήθηκε από αστυνομικούς στο Πεδίον του Άρεως. Όταν κατέφυγε στο αστυνομικό τμήμα, ο αξιωματικός υπηρεσίας δεν απόδεχτηκε την καταγγελία του.

- Πολλοί από τους αστυνομικούς κάνουν δωρεάν σεξ με τις εκδιόμενες τρανς υπό την απειλή πως θα τις σύρουν στο αυτόφωρο, πράγμα που πολλές φορές κάνουν έτσι και αλλιώς εκ των υστέρων.

- Τέλος, οι λεσβίες, πούστηδες, αμφισεξουαλικές-οι και τρανς δεχόμαστε βία, η οποία ενισχύεται από τη σιωπή θεσμών και αρχών, από άντρες-αυτόκλητους προστάτες του ανδρισμού –με ό,τι σηματοδοτεί αυτό– που όνειρο τους είναι να μας κρεμάσουν στο Σύνταγμα!

Ευαγγελία Βλάχη

Η καταστροφή είναι εγκλωβισμένη επιθυμία

Οι εικόνες είναι και όμορφες, και άσχημες. Έτσι, σαν την Αθήνα δηλαδή. Μια πόλη και όμορφη, και άσχημη. Και σαν τη ζωή επίσης. Το άσχημο είναι κι αυτό κομμάτι της πραγματικότητας. Δεν αλλάζει αν δεν το δεις, δεν εξαφανίζεται όταν το κουκουλώνεις, δεν πάει πουθενά όταν το φοβάμαι. Θα υπάρχει πάντα. Είναι της ανθρωπίνης κατάστασης. Σαν τον θάνατο.

Μα αυτές τις μέρες και τις νύχτες σ'αυτήν την πόλη δεν φοβάμαι. Δεν ξέρω ποιοι φοβούνται. Και τι, και ποιον, και γιατί... Φοβάμαι μόνο όταν μπαίνω μέσα και ανοίγω την τηλεόραση: έναν «πρωθυπουργό» σε συνέντευξη, σε κάποιες «Βρυξέλλες», να βάζει λέξεις στη σειρά και να κουνάει χέρια και μούρη με τρόπους αναμενόμενους, χωρίς συναίσθημα, κάποιον «υπουργό» να λέει μπαρούφες χωρίς αιδώς, κάποιον μεγαλοδικηγόρο να δηλώνει με υπεροψία ότι θέλει, κάτι δημοσιογράφους να λένε τη γνώμη τους με ύφος, έναν «δήμαρχο» να μιλάει για σκληρή αστυνομία και άλλα τέρατα... Ποιοι είναι όλοι αυτοί;

Κυκλοφορώ στους δρόμους με ανάκατα συναισθήματα. Και μόλις πάω να μπω στο σπίτι μου, ακούω φωνές και στη γωνία άλλοι 500 άνθρωποι και πάλι φωνάζουν, περπατάνε, θυμώνουν και χαμογελάνε, τους έχουν κυνηγήσει τα ΜΑΤ, έχουν φάει δακρυγόνα, έχουν τρέξει, έχουν κάνει διαδρομές άπειρες αυτές τις μέρες, μα δεν σταματάνε, τους παίρνω από πίσω και είναι και οι φίλοι και οι φίλες, γνωστοί και άγνωστοι, δεν ησυχάζουμε – θέλουμε, θέλουμε: δεν έχουμε αιτήματα, έχουμε επιθυμίες. Και είναι όμορφες, αλλά τρομακτικές, γιατί η επιθυμία είναι τρομακτική και δεν ξέρεις πώς να την αρθρώσεις. Δικαιοσύνη –τι σημαίνει αυτό;–, οι λέξεις είναι λίγες και κακοποιημένες, οπότε μένουν ο δρόμος, η φωνή σου, τα χέρια σου και η «καταστροφική μανία».

Γιατί η καταστροφή είναι η εγκλωβισμένη επιθυμία, είναι το σχήμα της βιωμένης αδικίας, είναι αυτό που δεν μπορείς να πεις. Είναι εκείνο που θα φτιάξεις. Είναι υπόσχεση και προσπάθεια. Είναι εγρήγορη και έγνοια. Δεν είναι απάθεια. Δεν είναι αδιαφορία. Δεν είναι βόλεμα. Είναι συνειδητή η καταστροφή. Δεν είναι για να τη φοβάμαι. Τη σέβομαι. Αυτές τις μέρες η καταστροφή είναι άξια σεβασμού. Είναι η χορογραφία της πόλης μας.

Κι έχει λόγο σοβαρό η καταστροφή. Γιατί αν σκεφτείς καμιά φορά το πώς έχουν τα πράγματα, φαίνονται βουνό και λες και τι να γίνει... Αλλά δεν μπορώ να ξεχνάω πως τα δικά μου προνόμια είναι η απώλεια και το τραύμα κάποιων άλλων. Αν ξεχάσεις, σε περιμένει μια έκπληξη στη γωνία. Και μακάρι να βάζαμε δίπλα δίπλα τις απώλειες και να λέγαμε: «Ορίστε, βλέπεις; Και γω χαμένη, και συ χαμένος». Αλλά δεν γίνεται έτσι. Και σιγά σιγά συνήθιζεις. Συνήθεια, αυτό το τέρας...

Αυτές οι μέρες ήρθαν για να μας βγάλουν από τη συνήθεια. Αυτό το δώρο μάς έκανε, άθελά του αυτός ο μικρούλης, ο οποίος μέτρησε τις μέρες του και ήταν λίγες. Από τη θολούρα, την αποδοχή, την παρακμασμένη βεβαιότητα. Αυτές οι μέρες ήρθαν για να μας τρομάζουν και να μας φοβίσουν γι' αυτό που είμαστε και για το τέρας εντός μας. Τα σπασίματα, οι φωτιές, η καταστροφή είναι το άλλο της αδιαφορίας, της πλήξης, της αδυναμίας και της ασχήμιας του ατομισμού μου.

Αυτές τις μέρες η Αθήνα μου είναι πιο όμορφη από ποτέ... Ζωντανή, μαινάδα, ξευυχτάει –όχι για να καταναλώσει–, φωνάζει, αναποδογυρίζει, καίει, πετάει μπογιές, καταλαμβάνει κτίρια, απορεί, δεν ησυχάζει.

Πηνελόπη Περδικά

ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ ΡΕΥΣΤΩΝ - ΕΤΟΣ 1887, ΠΡΑΞΗ 15

Οι αναγωγικοί ξεθάβουν νεκρά γεγονότα από τις τάξεις της επικαιροτικής λήθης. Ζούμε ένα-δυο Δεκεμβριανά, τα Προ-Εμφύλια και τα Τεμπονέρεια, για τους περιχαρείς μνημονικούς. Η λοιμώδης ευσυνειδητική πρωτοσελίτιδα μετρά τα άμωμα θύματά της: ονόματα, υποθέσεις, έγγραφα που για 22 ώρες είχαν σημασία.

Σε εμπορικές αρτηρίες του κέντρου η δημοτική συνουσία μαζεύει βαθμούς ηδονισμού-καταστροφωπίας ενώ τα δέντρα καρπώνονται αστυτρόμους. Το χρήμα στο λαιμό σας, αποφάγια καταναλωτικών επιθυμιών, συναλλαγματικών βλεμμάτων και υλιστικής μονομανίας. Τα χριστούκτενα, η χριστοφαρδία, ο χριστόδωρος, η χρισταγωγία θα τελεστούν μέσα στα υποθηκοφυλακεία αμαρτίας. Θα κοινωνήσετε βιτρινόλι, λατρεμένοι πιστοί.

ΥΔΡΟΛΟΚΗΡΩΤΙΚΟ ΘΕΥ

Το μοναδικό χημικό σκεύασμα που τα τζάμια αναστηλώνει κι τα μυαλά διαβρώνει. Λίγο βιτρινόλι στο γυαλί και ο φακός πυρώνει, έτοιμος για ορίνιο leading και πληροφόρτιση. Άνοστο, άοσμο, προσφέρει αλεξισημαντική προστασία και σαγηνευτική πανοπτική. Τρελαίνει τα ιξωδόμετρα και τους συντελεστές συνεκτικότητας. Παράδοξο; Λέγεται πως ο όξινος χαρακτήρας του δεν του επιτρέπει να έλθει σε διαπραγματεύσεις με την κλίμακα pH. Θαυματοουργό στα χέρια ικανών διαχειριστών του μέσου και των υλικών. Σε μεγάλες συγκεντρώσεις προκαλεί υπερκατανάλωτική ευθυμία, σατανάλωση, έμμονες ιδέες, ματαιοδοξία, κερδοφορία, διόρθωση ποσοστών, άκρατη ροή πληροκοροϊδίων και αληθοφάνεια.

-Διαφάνεια;

-Μήπως εννοείς τους καταλόγους του Υπουργείου Οικονομικών;

-Διαφάνεια;

-Για τις πληροφορίες που από πολιτική ευγένεια αποφεύγουμε να ζητάμε;

Ένα τονωτικό του Μέσου για τους απανταχού επιχειρηματίες του θεάματος, τους απλανείς αστέρες των αέναων εορτών.

**Μιχάλης Εμμανουήλ
Μαθητής**